

Giới thiệu Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám

Truyện Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám tác giả Siro tựa truyện nói về một cô gái có ước mơ được làm bác sĩ, cô có khuôn mặt như thiên sứ, đôi mắt long lanh đầy sức sống nên cũng được những chàng trai tuần kiệt để ý đem lòng yêu mến. Diễn biến tiếp theo sẽ như thế nào thì mời các bạn theo dõi truyện nhé.

Sinh ra trong gia đình thương nhân, có 1 công ty quy mô vừa. Ba mất sớm nên cậu đứng ra giúp mẹ quản lý công ty. Cậu không có con cái nên hết sức thương cô, tạo điều kiện cho cô học tập. Chính vì thế Cô rất chăm chỉ học tập, cùng trời sinh thông minh lanh lợi, cô 18t được xét đi du học tại Mỹ

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: MỸ NAM XUẤT HIỆN

Gió nhẹ thổi, mang đến hương vị ngọt ngào man mác của mùa xuân.

Những chú chim ríu rít vui đùa trong tán lá, bướm bay là lượn, hoa sắc đua hương tạo nên 1 khung cảnh đầy thơ mộng.

Bên bờ hồ có 1 người đàn ông đang ngồi câu cá. Giữa cái ánh nắng của buổi chiều đang nhạt hắt lên người anh ta càng khiến cho anh trở nên hấp dẫn. Mắt anh nhìn thẳng xuống bờ hồ không hề chớp, cứ im lặng như vậy. Phía sau anh có 2 người đàn ông cao lớn, đeo mắt kính đen đứng im không động đậy. Cứ im lặng như vậy cho đến khi có tiếng chuông điện thoại reo lên, anh bắt máy:

- Nói đi! – anh lạnh lùng nói
- Dạ thưa tổng giám đốc! Triệu tổng đến nói muốn gặp ngài ạ!
- Cho cậu ta tiến vào đi! – anh cúp máy.

Chỉ chưa đầy 5 phút sau, có 1 người đàn ông khuôn mặt ưa nhìn, sắc mặt rạng rỡ trên môi lúc nào cũng mỉm cười tiến vào. Vừa nhìn thấy anh, anh ta đã lên tiếng:

- Diệp! hôm nay cậu thật rảnh rỗi nha! – rồi hấn vỗ vai anh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mà vệ sĩ mới chuẩn bị.
- Thì sao? – anh không nhìn hấn, cứ nhìn thẳng mặt hồ không lạnh nhạt lên tiếng.
- Tối nay là sinh nhật Hạo, cậu không nhớ à!
- Rồi sao nữa?
- Cậu thật là! – lắc đầu – Hạo nói chúng ta đến bar Paradise cùng hấn không phải sao?
- Không cần phải vội – nói xong anh quay sang vệ sĩ kia – Đi phân phó quản gia, sắp xếp với thư kí Lương đưa quà sang cho Võ gia.
- Vâng thưa tổng giám đốc – vệ sĩ nhanh nhẹn tiếp nhận nhiệm vụ rồi đi.
- Vút...bach..bach! – anh đưa tay kéo cần lên, rồi lấy chiếc khăn vệ sĩ đưa, quay sang nói với người đàn ông nọ - Cậu còn không đi?
- Diệp a~ cậu đi từ từ thôi – rồi cũng đi theo anh.

Cũng thật lạ, nhìn cảnh 2 người đàn ông “người trước, kẻ sau” như vậy lại càng làm cho màu sắc của bức tranh có vẻ nhu hòa hơn.

Trên trời những đám mây đen từ từ kéo đến, đèn đường thành phố sáng rực, người qua kẻ lại tấp nập trên đường. Một chiếc xe BMW đen bóng dừng lại trước cổng của 1 quán bar lớn.

Vệ sĩ mở cửa cung kính:

- Xin chào Trần tổng, Triệu tổng!

Hai người đàn ông gật đầu rồi bước đi theo sự hướng dẫn của quản lý. Hai người đàn ông một người có khuôn mặt lạnh lùng, khí thế vương giả trời sinh, một người khuôn mặt dễ thương, luôn mỉm cười bước vào bar khiến cho mọi ánh mắt bỗng nhiên đều hướng vào họ.

Có phải do họ quá quen với những ánh mắt hâm mộ có, ghen tỵ có hay không mà họ vẫn điềm đạm bước lên lầu 3, khu vực dành cho VIP – 2. Sờ dĩ gọi

VIP – 2 vì ở lầu 2 cũng là khu vực dành cho khách có tiền hoặc hội viên của bar đến. Còn ở lầu 3 là khu vực dành cho các sếp lớn những người có cổ phần trong bar.

Bar Paradise là 1 bar lớn nằm trong hệ thống quản lý trực thuộc phân khu II của bang ngầm Devil, bang phái phát triển mạnh mẽ nhất trong 15 năm qua, còn được gọi với cái tên “Đại bàng lớn” của thế giới ngầm. Nhắc tới không ai không sợ hãi với thế lực hùng hậu của bang càng sợ hãi hơn khi nghe nói tới hệ thống, cấp bậc quản lý của bang. .... Nhắc tới Devil càng không thể không nhắc tới nhân vật Bang chủ bí hiểm đằng sau nó, nghe nói anh trải qua “cuộc huyết tẩy” mới có thể giành lại bang từ tay một người trong gia tộc của anh. ...Có rất nhiều điều thần bí, khiến kích thích sự tò mò của rất nhiều người. Có 1 số cũng không thể kìm nén đi tìm hiểu, cuối cùng 1 đi không trở lại, biệt tăm biệt tích. Từ đó không ai dám tìm hiểu, khi nhắc tới Devil không ai có thể kìm chế được bản thân mà run lên.

Chính vì thế mà hệ thống cửa hàng của Devil càng được tín nhiệm trong giới thương nhân và chính trị. Mọi bí mật đến đây đều được bảo toàn, chỉ cần bỏ ra 1 số tiền lớn là có thể yên tâm dưới sự bảo hộ của Devil.

Cánh cửa lớn lầu 3 mở ra, các vệ sĩ quay lại, cúi đầu chào 2 người đàn ông. Họ vẫn thế, ung dung tiến thẳng vào căn phòng vừa mới được mở. Vừa bước vào, khuôn mặt của 1 trong 2 người hiện ra vẻ khó chịu, chân mày anh nhíu lại. Còn người kia bước nhanh vào chỗ có 1 người đàn ông đang ngồi giữa 1 đám phụ nữ, uống rượu, cười nói thoải mái với họ.

- Hạo nha! Tớ với Diệp đã tới rồi, cậu còn không biết? – hạo nói với vẻ trách móc

- Tớ biết rồi! Nào 2 cậu tới ngồi đi, thích cô nào thì kêu tớ phục vụ. Hôm nay sinh nhật tớ, không say không về- rồi quay qua nói với mấy người phụ nữ
- các em qua giúp anh phục vụ bạn anh! Ai phục vụ tốt có thưởng lớn!

Rồi ngay lập tức đám phụ nữ như hận không thể đứng lên gặp được cơ hội mau chóng đứng dậy, bước lại gần 2 người đàn ông mới vào, dáng người là lướt, môi đỏ mọng, nước hoa đầy người sắp lại họ.

Một người đàn ông lạnh lùng khuôn mặt thu hút, một người mặt dễ thương luôn mỉm cười, làm họ tim đập loạn nhịp. Mặc dù làm nghề cũng lâu nhưng họ chưa từng gặp ai đẹp trai đến vậy. Hôm nay gặp được cả 3 người, họ còn mong gì hơn. Lên được đến lầu 3 chứng tỏ thế lực sau lưng họ không nhỏ, nếu phục vụ tốt biết đâu “một bước lên tiên” giàu sang phú quý. Chính vì vậy họ liếc mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng này. Anh ta được trời cho dáng người cao lớn, mặc bộ vest đen sang trọng, toát ra hơi thở lạnh lùng như thuốc phiện làm họ say mê nhưng không dám lại gần, người đàn ông này có vẻ rất nguy hiểm.

Một cô gái trẻ nhất trong nhóm, khuôn mặt không tệ bước lại gần anh, là lướt ngồi bên cạnh rồi dựa vào anh, tay cầm ly rượu vang đỏ sẫm sánh tới môi người đàn ông lạnh lùng này nhẹ nhàng nói:

- Chào anh! Em có thể phục vụ anh được không?

- .....- anh không thèm liếc mắt.

- Là bạn anh kêu em qua đây phục vụ! – cô gái vẫn không ngừng nhìn anh.

- Biến! – anh lạnh lùng phun ra một chữ.

- Nhưng đây là công việc của em nha.

- Biến nhanh! – Anh móc ra mấy tờ sáng cứng ném cho cô ả.

- Nhưng bạn anh...- vẫn không ngừng vuốt ve anh nói yếu ớt!

- Rầm!

- Aaaaa...

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Một chuỗi tiếng động phát ra, vệ sĩ chạy nhanh vào xem. Có một cô gái nằm ôm lấy cánh tay, khóc không ra nước mắt lăn lộn dưới sàn nhà. Khuôn mặt người đàn ông vẫn cứ nghiêm nghị, lạnh lùng nói thêm vài chữ:

- Đưa hết tất cả họ ra ngoài, xử lý thỏa đáng hết đi!

- Vâng thưa Trần tổng!- rồi người quản lý khép nép lui ra đóng cửa phòng.

- Aizzz Hạo. Cậu cũng không phải không biết tính của Diệp nha! Sao còn chọc giận cậu ta vậy? – Người đàn ông có khuôn mặt baby mỉm cười sau khi xem kịch, anh nhàn nhã nhấp ly rượu vang đỏ lên, nhấp 1 ngụm tiếp tục nói – Diệp nha! Cậu cũng lạ, không thích thì thôi! Hạo nhà mình đang thất tình cậu cứ để cậu ấy vui đùa 1 chút cũng có thiệt hại gì đâu.

- Ngứa mắt! – anh phun ra vài chữ, ngồi xuống uống rượu.

Người đàn ông tên Hạo kia cũng không nói gì, con mắt ngả ngón như chưa từng có việc gì xảy ra, nhấp ly rượu lên rồi nói:

- Thôi quên hết đàn bà! Hôm nay sinh nhật tôi, có 2 cậu là được rồi! Nào cạn ly!

Ba người đàn ông cùng ly, uống hết ly rượu đỏ, người đàn ông có khuôn mặt baby lại nói:

- Hạo này! Tiểu tình nhân của cậu lại làm cậu khó chịu à?

- Thiên! Cậu có thể không nhắc tới cô ta có được hay không? Cậu thấy mình chưa đủ phiền hả? – Người đàn ông tên Hạo nói.

- Cũng lạ thật! Yêu lại khiến Võ tổng chúng ta đau khổ như thế này. Hôm trước mới còn vui vẻ dẫn người yêu đi shopping nha! Vậy mà hôm nay đã “uống rượu quên tình” rồi! Thật tiếc – người đàn ông có khuôn mặt baby chính là người tên Thiên nói.

- Tớ không yêu cô ta! Chỉ là cô ta quá không nghe lời – Hạo gạt phăng lời nói của Thiên, uống hết ly rượu.

- Không yêu mà cậu quy lụy như thế này à? Tớ nói cậu rồi, phụ nữ là để yêu nha, nếu cậu nhẹ nhàng quan tâm người ta 1 chút thì người ta cũng sẽ nghe lời cậu thôi – Thiên cùng ly của Hạo rồi quay sang bên cạnh nói – Phải không Diệp?

- Không có ý kiến! – Diệp lạnh lùng uống rượu nói.

- Cái tảng đá này! Người thì quy lụy vì yêu, người thì lạnh lùng như tảng đá, không biết yêu là gì! Có phải kiếp trước tớ mang nợ 2 cậu hay không mà kiếp này tớ khổ như vậy? – Thiên bỗng nhiên than thở

- Cậu có thể biến khỏi cuộc đời chúng tôi! – Diệp lạnh lùng nói.

- Aizzz nhưng mà tớ không có 2 cậu sẽ không sống được nha – Thiên hạ giọng nũng nịu với Diệp.

- Bỏ bàn tay thói của cậu ra. Bình thường 1 chút người ta cũng không nghĩ cậu là đàn ông đâu! Cậu không cần phải cố chứng minh – Diệp nói.

- Aizzz Diệp nha! Tớ là đàn ông chính hiệu Triệu Hường Thiên đẹp trai phong độ, hoa gặp hoa nở, người gặp người mê nha. Sao cậu nói tớ giống như bị gay thế?

- Còn không phải sao? Haha- Hạo cười lớn tiếng

- Không thêm giỡn với 2 cậu nữa. Hôm nay sinh nhật Hạo, chúng ta cùng uống say!

- Cạn ly..keng!

Tiếng ly chạm vào nhau!

Cuộc vui kéo dài đến khi Võ Thành Hạo uống say, chỉ còn Triệu Hường Thiên và Trần Minh Diệp còn tỉnh táo. Hường Thiên nhìn Thành Hạo rồi nhấp điện thoại lên gọi, giọng nói đầy mỉa mai hoặc cất lên:

- Tiểu Tuyết Nhi! Cô mau đến Paradise đón Hạo về a~ Hắn vì cô mà uống say bất tỉnh rồi!

- .....

- Được cô đến đi! Chúng tôi về trước!- rồi quay sang bên cạnh – Diệp chúng ta đi.

Hai người đàn ông đứng lên ra ngoài, để 1 người đàn ông còn lại nằm trên ghế sofa to lớn. Quản lý chào 2 người họ rồi đóng cửa lại, chờ người phụ nữ như lời dặn của 2 người kia. Khoảng hơn 20 phút sau, có 1 người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, đôi mắt hút hồn bước vội vào, chỉ kịp cúi đầu chào quản lý rồi bước vào bên trong, quản lý cũng thức thời đóng cửa rồi quay về phòng mình.

Người phụ nữ bước nhanh tới bên chiếc ghế sofa, lay lay người đàn ông:

- Hạo anh tỉnh lại đi, em đưa anh về nhà!

- Tiểu Tuyết! Anh xin lỗi. ...- người đàn ông vô thức nói.

- Hạo! Em Tiểu Tuyết đây! Anh tỉnh dậy đi, em đưa anh về! – cô gái vẫn lay người đàn ông, định đỡ anh dậy.

Nhưng sức lực của đàn ông và đàn bà chênh lệch nhau khá lớn, cô hi hục mãi, thử bằng nhiều cách vẫn không đỡ anh dậy được, định đứng dậy nhờ vệ sĩ đưa anh ra xe. Vừa định quay đi, tay người đàn ông bỗng nhiên nắm chặt tay cô, làm cô lao đảo ngã lên chiếc ghế sofa, anh lật người đè lên cô, tham lam chui vào đưa mũi vào cổ trắng ngần của cô người, giọng khàn khàn lên tiếng:

- Tiểu Tuyết! Đúng là em rồi!

- Không sai! Anh mau dậy đi, em đưa anh về!- cô gái cố gắng đẩy người đàn ông trên người ra.

- Anh xin lỗi..Tiểu Tuyết là anh sai! Anh không nên mắng em! Tiểu Tuyết- anh vẫn khàn khàn xin lỗi.

- Được rồi Hạo! Em không trách anh. Hôm đó là em sai, em không nên uống cafe với hân làm anh không vui. Anh đứng lên, chúng ta về nhà, có được hay không? – cô gái nhẹ nhàng nói.

- Tiểu Tuyết anh không mơ chứ! Em không giận anh thật chứ? – Con mắt người đàn ông nhìn thẳng vào cô gái như đang mong đợi điều gì đó.

- Ừ em không giận! Anh đứng lên chúng ta về nhà!

- Tiểu Tuyết của anh!

- ừ em là Tiểu Tuyết của anh! Không phải của ai khác!

- Tiểu Tuyết em biết không?- người đàn ông thâm tình nhìn vào người phụ nữ

- Biết gì ạ? – người phụ nữ cũng nhìn thẳng vào anh

- Anh yêu em! Anh đã nói câu này chưa?

- Anh...đang nói gì vậy? – trong mắt cô có sự ngạc nhiên không hề che lấp

- Anh yêu em! Tiểu Tuyết! Anh thật sự rất yêu em! Vậy nên khi em gặp hân anh rất sợ em quay về với tình cũ mà rời xa anh. Anh biết anh hay tức giận, gây ra cho em rất nhiều vết thương nhưng anh yêu em, anh không thể quay lại nữa rồi, anh bị em ăn cắp tim rồi Tiểu Tuyết!- người đàn ông thâm tình thổ lộ.

- Aaa...anh nói gì- nghe người đàn ông nhắc đến tên mình cô mới giật nảy người hỏi lại- Anh mới nói gì?

- Em không nghe sao? Cô gái vô tâm vô phé này! Anh Yêu Em ! Vô Thành Hạo Yêu Trương Tiểu Tuyết! Em nghe chưa?

- Aaaa Hạo anh say rồi! Anh yêu em sao? Đứng lên đi em đưa anh về- cô không tiếp nhận nỗi tình cảm này của anh.

Từ khi gặp anh, cô biết trong lòng anh chỉ có Vũ Như Hân thôi, vậy nên cô cũng không dám mơ mộng nhiều. Chỉ cần nhìn anh vui vẻ, hạnh phúc mặc dù tim có đau hay thân xác có bị hành hạ thì cô vẫn yêu anh mà không thể hận. Chính vì vậy cô cam lòng nhìn anh từ xa, thỉnh thoảng chăm sóc anh 1 chút cũng làm cô thỏa nguyện.

Cô định đứng lên thì bị anh kéo lại, anh tiếp tục đè lên người cô, bàn tay nóng rực của anh không an phận mà luồn vào áo cô, dừng ở nơi đầy dả phía trước không an phận mà xoa nắn.

- Tiểu Tuyết anh không có say! Hai ngày rồi không gặp em anh rất nhớ em! Em đừng nghĩ rằng anh say có được không Tiểu Tuyết? Trong lòng anh không có Như Hân nữa rồi, bây giờ chỉ toàn hình ảnh của em thôi Tiểu Tuyết! Em tin anh đi!

- Ừm Hạo! – cô rên rĩ khi bàn tay anh xoa nắn mang đến cho cô nguồn xúc cảm không thể che đậy- Em tin anh, Hạo! Chúng ta về nhà đi! Anh say rồi!

- Anh yêu em Tiểu Tuyết!

Vừa dứt lời, môi anh liền đổ xuống dây dưa với môi đỏ mọng của cô. Đầu lưỡi đùa nghịch, nhẹ nhàng liếm mút mật ngọt trong miệng cô. Thật là một loại trầm mê ngọt ngào! Bàn tay nóng rực của anh vuốt ve thân thể mát mẻ của cô, như luồng điện làm cô run lên tê dại. Chút lí trí của cô gái bay đi mất, chỉ ngâm nga rên rĩ khiến người đàn ông càng trở nên điên cuồng! Trong căn phòng bar tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài, chỉ còn tiếng thở dốc mạnh mẽ của người đàn ông và tiếng rên rĩ kiểu mỉ theo nhịp của người đàn bà.

Ánh trăng xấu hổ, lẩn khuất vào đám mây.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trên đường chiếc xe BMW đen bóng vẫn từ từ chạy trên đường, người đàn ông vẫn lạnh lùng nhìn đường phố. Tài xế và vệ sĩ ngồi trước cũng im lặng không dám nói câu nào, trời đêm đã khuya, dù vậy vẫn thấy nhiều người tập nập trên đường.

Anh sinh ra trong gia đình dòng dõi quý tộc, mẹ anh từ nhỏ do khó sinh mà mất, ba thì do cuộc khảo sát thị trường bị người ta ám hại, sau khi cứu về chỉ là người thực vật nằm bệnh viện suốt 15 năm. Thân phận ông ở hắc đạo từng là người sáng lập ra Devil, do phó bang chủ cũng chính là bác ruột tham lam muốn tranh giành chức bang chủ mà hãm hại ông. Vì cơ ngơi của ba nên 16t anh đã bước chân vào hắc đạo, cùng những người trung thành bên cạnh ba “huyết tây bang phái”, giúp ba trả thù. Mặc dù vậy, anh cũng không giết bác mình mà dùng quyền lực làm cho ông phải ở trong tù cả đời.

Bây giờ anh sống với chị gái Trần Minh Chi trong Biệt thự Queen mà ba xây cho mẹ. Nơi đó vẫn còn đầy ắp kỉ niệm mà lúc ba còn tỉnh táo, anh và chị gái còn nhỏ được ba yêu thương như thế nào...

Mãi thả hồn theo những kỉ niệm ngày bé, bỗng nhiên anh cảm thấy nhớ ba vô cùng, anh liền cất giọng:

- Tới bệnh viện!

Tài xế này là tài xế lâu năm của gia đình anh, cũng chính là người cùng ba xây dựng cơ ngơi được ba coi như người bạn tri kỷ, ông biết anh đang nói tới nơi nào liền cho xe đi thẳng tới bệnh viện.

Bệnh viện nằm tọa lạc ở khu vực trung tâm thành phố, là bệnh viện của 1 người họ hàng nhà anh. Phương tiện bệnh viện, dụng cụ, trang thiết bị đều được tổng công ty anh anh hàng năm hỗ trợ không ít. Chính vì là bệnh viện tư những trang thiết bị phát triển tối tân, đội ngũ bác sĩ được trả lương cao nên hội tụ rất nhiều bác sĩ có kinh nghiệm, năng lực nên có rất nhiều bệnh nhân đến đây chữa bệnh. Xe vừa dừng, anh đặt chân lên đường, bước lên cầu thang bệnh viện, đi thẳng lên lầu.

Bệnh viện cũng một hồi nào động vì trước đó có vụ tai nạn nghiêm trọng xảy ra, các bác sĩ cố gắng tận tình khẩn trương hết sức cứu chữa người bệnh. Thang máy ra vào tập nập, vì thói quen không thích nơi quá ồn ào, cũng như mùi thuốc khừ trùng trên người bệnh nhân, anh đổi hướng sang thang máy chuyên dụng của bác sĩ trong bệnh viện. Trước cổng thang máy có 1 anh bảo vệ, vì quen mặt nên cũng cúi đầu chào rồi để anh lên trên.

Vệ sĩ bấm lên tầng 10- tầng VIP dành cho bệnh nhân hồi phục sức. Thang máy từ từ đóng lại, bỗng nhiên có cánh tay thon dài chặn lại, thang máy lại mở ra, có 2 người phụ nữ vội vội vàng vàng xin lỗi rồi bước vào trong. Vệ sĩ trở nên căng thẳng, nhưng bỗng chốc lại giảm bớt vì anh biết 1 trong 2 người là bác sĩ trưởng khoa cấp cứu bước vào. Có 1 người cũng chào hỏi họ rồi đứng sát bên ngoài cửa thang máy. Vì biết cô bác sĩ này nên Trần Minh Diệp cũng chớp mắt coi như chào hỏi cô rồi cũng im lặng.

- Đình...- thang máy tới tầng 5, 2 người phụ nữ bước ra, thang máy vẫn tiếp tục đi lên.

- Võ trưởng khoa! Người vừa nãy là ai vậy? Tại sao chị lại cúi chào, hơn nữa mặc đồ như vậy sao lại vào trong thang máy chuyên dụng đi lên? – cô bác sĩ bên cạnh thắc mắc.

- Đó là người quen của Trần viện trưởng, ba cậu ấy nằm ở tầng 10.

- À! Có phải là đình đình đại boss của tập đoàn A không vậy? Nghe nói tầng 10 được bao trọn bởi tổng giám đốc công ty này nha! Hơn nữa còn thuê tất cả bác sĩ nước ngoài giỏi nhất về chữa trị cho người nằm ở tầng 10 nữa.

- Đúng là cậu ấy!

- Oa không ngờ nghe đồn anh ta rất đẹp trai, ngưỡng mộ đã lâu hôm nay mới được gặp- cô gái nhỏ bên cạnh phấn khích.

- Cô lo làm tốt việc của mình đi, hôm nay mệt rồi, về nghỉ sớm đi. Đừng có mơ mộng hão huyền nữa – nói rồi Võ trưởng khoa bước vào phòng.

Cô gái nhỏ bước lên 1 đoạn, mở phòng trực ban khoa cấp cứu ra, mặt tươi như hoa bước lại bàn trực gần cửa sổ, vỗ vai 1 cô gái nhỏ đang ngồi chăm chú xem bệnh án:

- Ê! Tiểu Ngọc! sao chăm chỉ vậy!

- Ngân à! – cô gái nhỏ tên Ngọc ngược lên, cười hiền hòa với cô gái tên Ngân rồi lại nói tiếp – Hôm nay ca trực nhiều bệnh nhân quá, may mà điều động thêm người, đã giải quyết được tình trạng này, nếu không bây giờ chúng ta vẫn còn ở trong phòng mổ. Nên tớ xem lại bệnh án 1 chút, ngày mai còn xuống xem sao!

- Trời! Gian Thanh Ngọc! Cậu làm ơn đừng có lúc nào cũng bệnh nhân có được hay không? Tớ mệt muốn chết, có chuyện muốn khoe với cậu nè! – Thanh Ngân hí hửng đẩy gian trá!

- Tớ nói cậu nha Thanh Ngân! Làm bác sĩ phải lo cho bệnh nhân, nếu không thì làm sao có trách nhiệm với công việc được.

- Tớ không phải không cho cậu lo cho bệnh nhân, mà đừng chuyên chú quá! Không phải thắng trước vì làm việc quá sức mà cậu đã ngất xỉu khi về phòng sao? Hại tớ lo muốn chết! Nếu không phải cậu nói không sao, chắc tớ gọi cho mẹ cậu rồi!

- ừ tớ ham công tiếc việc! Vậy Thanh Ngân đại tiểu thư có gì muốn kể đây? – Thanh Ngọc gác bệnh án 1 bên, lại chăm chú nghe Thanh Ngân nói.
- A đúng rồi! suýt nữa thì quên! Cậu biết hồi nãy tớ và Võ trưởng khoa gặp ai không? – Thanh Ngân bí hiểm cười.
- Ai nào? Ai làm tiểu thư nhà ta long lanh ánh mắt thế kia?
- Này Tiểu Ngọc! Tớ không đùa đâu nha! Thật sự là 1 anh chàng rất đẹp trai, phong thái đỉnh đặc. Tớ rớt mắt trái tim vì hấn rồi! – Thanh Ngân khoa trương múa may, làm Thanh Ngọc cười vỡ bụng.
- Nhưng rốt cuộc là công tử nhà nào lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư nhà tôi vậy?
- Chính là đỉnh đỉnh đại boss tầng 10 đó!
- À thì ra là hấn! – Thanh Ngọc vỡ lẽ.
- Cái gì gọi là thì ra...a Tiểu Ngọc cậu gặp hấn rồi! Nói mau sao gặp? gặp lúc nào? Không nói tớ cù cho cậu chết, nói mau! – Thanh Ngân đe dọa
- A tớ xin lỗi! tớ thua cậu! tớ nói...tớ nói cậu đừng cù tớ..- Thanh Ngọc khóc không ra nước mắt.
- Vậy nói đi, tớ sẽ khoan hồng – Thanh Ngân dừng tay, chăm chú nghe
- Lúc trước, tớ có lên tầng 10 theo sự chỉ đạo của Trần viện trưởng lên thăm khám cho người nằm trên đó nên gặp hấn. Lúc đó Võ trưởng khoa đi nghiệp vụ, tớ được Võ trưởng khoa ủy quyền lên.
- Aaaaa cậu thật may mắn nha Tiểu Ngọc! Mặc dù bằng tuổi tớ nhưng cậu đã về bệnh viện này được gần 4 năm rồi, lại còn làm phó trưởng khoa nữa. Thật kính nể cậu!
- Thôi dùng cái giọng nịnh hót đó đi. Cậu nghiêm túc nếu không Võ trưởng khoa lại trách đấy. – Thanh Ngọc giả nghiêm mặt nhắc nhở.
- Dạ! Giãn phó! – Thanh Ngân lè lưỡi, đi về chỗ làm việc.

Thanh Ngọc cười rồi lại cúi xuống nghiên cứu tiếp bệnh án! Nghe Thanh Ngân nhắc tới người đàn ông kia, cô cũng có chút ấn tượng!

Hôm đó bệnh nhân ở tầng 10 có chút nguy hiểm, hơi thở bỗng nhiên yếu, nhịp tim, huyết áp bị tăng lên, giống như là người bình thường gặp chuyện nguy hiểm hoặc lo sợ nên khiến hô hấp không thông, rơi vào tình trạng tim và huyết áp trở nên nhanh hơn bình thường. Võ trưởng khoa đi huấn luyện nghiệp vụ chưa về nên là 1 phó khoa, cô cùng 2 bác sĩ nữa trong khoa cấp cứu cấp tốc đi lên. KHÔNG ngờ lúc bước vào thang máy chuyên dụng cô gặp 1 người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai, hơi thở lạnh lùng nhưng có phần cô độc, nó làm cô cảm thấy muốn tìm tòi thêm trong ánh mắt ấy có những suy nghĩ gì. Chỉ là lương tâm bác sĩ không cho phép cô nghĩ nhiều như vậy, thang máy vừa tới tầng 10, cô cùng 2 bác sĩ kia vội vàng đi vào, cấp cứu cho bệnh nhân.

Trải qua hơn nửa tiếng dùng các thao tác và dụng cụ có sẵn trong phòng, các bác sĩ cũng thấy tim và huyết áp bình thường trở lại, nhịp thở cũng đều hơn, họ thở ra 1 tiếng rồi bước ra. Vừa mở cửa, cô thấy hấn đứng trầm ngâm ở hành lang, có 1 người phụ nữ trẻ dựa vào vai hấn khóc, cô cứ nghĩ đó là vợ, sau đó nghe hấn nói chuyện mới biết đó là chị gái hấn, cảm giác trong cô lại thay đổi khiến cô không thể hiểu nổi mà trầm tư. Sau khi trao đổi về tình trạng của bệnh nhân, cô mới thấy trong mắt hấn sự lo lắng hoàn toàn biến mất. Thời gian sau đó họ cũng chưa từng gặp lại, cô cũng không có thời gian mà nghĩ về hấn.

Rồi cô không ngần ngại nữa, chăm chú nghiên cứu tình trạng của bệnh nhân trong bệnh án mà đâu biết rằng, sau cánh cửa kia, có một người đàn ông vẫn chăm chú nhìn cô, theo dõi từng hành động cử chỉ và vui vẻ theo nụ cười của cô.

Màn đêm ở thành phố dần mờ ảo theo màn sương, người đàn ông cũng quay về thế giới của mình trước khi có người kịp nhìn thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Sáng sớm trên thành phố có chút sương vương lại trên mặt kính. Ánh nắng sớm đang dần hé lên, như xua tan đi cái lạnh của sương mai. Không khí thật trong lành.

Trong khuôn viên của 1 ngôi biệt thự lớn có tên là Queen có 1 người đàn ông đang chạy bộ vòng quanh sân. Chút ánh nắng chiếu lên người anh làm cho mặt trời như e thẹn, muốn soi kỹ vẻ đẹp này, muốn ngắm nhìn mãi không thôi!

Anh mặc một bộ đồ thể thao bó sát, làm lộ rõ vóc người của anh. Cao 1m90, vai rộng ngực lớn, vóc người trời sinh hấp dẫn mắt nhìn. Mồ hôi chảy từ trên mặt xuống cứ lấp lánh như luyến tiếc phải rời đi. Da mặt trắng sáng nhưng đôi mắt và hơi thở anh rất lạnh lùng, nhìn như một chất gây nghiện muốn nhào đến lấy nhưng lại e ngại với hơi thở của anh.

Đôi mắt phượng dài tần mác chút gì đó suy tư, nhưng cơ thể vẫn không ngừng luyện tập. Từ nhỏ sinh ra ba là người ở thế giới hắc đạo khiến không ít người hâm mộ có, nể phục có, ghen tị có nên từ lúc 5 tuổi anh đã được ba cho huấn luyện bí mật cùng 1 nhóm thiếu niên trạc tuổi anh mà cô được ba nhận về. Chính vì vậy, bác anh cũng không biết anh mang thân thủ bất phàm mà không đề phòng, bị anh lật đổ chỉ sau hơn 6 tháng cướp lấy ngôi bang chủ của ba anh. Ba cho anh đi học quản trị nhưng vì gia tộc, vì một số cận vệ trung thành của ba mà 22t anh lên làm bang chủ của Devil, xây dựng hệ thống quản lý giống hệt tổng công ty của anh, mà chị gái anh đang làm chủ tịch.

Con người ấy vẫn cứ thế, toát lên khí thế vương giả, áp đảo khí tức của những người xung quanh. Anh được mệnh danh là Tổng giám đốc lạnh lùng và Bang chủ bí ẩn trong mắt bạch đạo lẫn hắc đạo. Chỉ là Devil phát triển quá tốt dưới sự điều hành của anh và các đại đường chủ của tứ đường, chính là nhóm những đứa bé năm đó được ba anh nhận về và huấn luyện nên anh cứ như vậy nhân nhả sống cuộc sống của 1 tổng giám đốc.

Bỗng nhiên có 1 người phụ nữ dáng người thanh thoát, môi mông mắt phượng, hao hao giống anh bước ra, tiếp sau đó là người đàn ông cao lớn mắt xanh, tóc vàng đi sau. Không sai đó chính là chị gái anh Trần Minh Chi và Tom chồng chị ấy.

Vừa thấy Minh Diệp anh chàng tên Tom cười ảm áp:

- Chi à! Em vợ đạo này có vẻ suy tư gì đó nha! – rồi nói nhỏ hơn 1 xú vào tai Chi – Có phải yêu cô nàng nào rồi tương tư không đấy?

- Em không biết – Minh Chi đáp, quay qua gọi Minh Diệp – Tiểu Diệp qua ăn sáng đi.

- Vâng! – Minh Diệp đáp lại.

Ít ai biết được rằng Tổng giám đốc lạnh lùng, Bang chủ lãnh khốc lại có lúc nghe lời như vậy. Từ khi sinh ra mẹ anh mất, chị gái hơn anh 5t luôn chăm sóc và yêu thương anh. Lúc ba mất tích, chị gánh vác công ty cùng anh rồi lúc đó là người yêu chị giải quyết khó khăn. Anh rể là người Ý, cũng chính là người giúp anh trả thù cho ba, gây dựng lại Devil, đưa cả tổng công ty cũng như Devil phát triển. Anh rất khâm phục anh ấy, yêu thương chị gái, ánh mắt lúc nào cũng trìu mến, quần quýt bên chị gái cả ngày như hận không thể hòa tan cốt tủy vào cùng nhau. Vậy mà anh ấy vẫn có thể quản lý và giải quyết mọi chính sự, công việc của cơ ngơi gia đình anh ấy bên Ý mà quần quýt lấy chị gái cả ngày. Trong cuộc đời anh, anh thần tượng nhất là ba, sau đó đến anh rể Tom.

Nghe tiếng chị gái gọi, anh chạy thêm vòng nữa rồi bước lại gần bờ hồ bơi, ngồi xuống dưới tán đình thưởng thức bữa sáng.

Đang ăn anh nhìn sang thấy anh rể cứ nhìn mình cười bí hiểm, chị gái thì im lặng nhìn anh như tìm tòi thứ gì đó khiến anh thấy tò mò rồi hỏi:

- Hai người có gì muốn hỏi em sao?

- Lúc này cậu làm gì mà trầm tư thế? Nhìn trong mắt cậu giống như đang yêu! – Tom cười cười bỏ miếng bánh mì ốp la vào miệng rồi nói – Con gái nhà ai có thể khiến Tổng giám đốc lạnh lùng tàn khốc như cậu để ý thế này?

- Tom! Sao anh lại nói Tiểu Diệp như vậy? Anh muốn chết sao? – Minh Chi trợn mắt quay sang trách móc Tom rồi nói với Minh Diệp – Tiểu Diệp này, em đừng để ý tới hắn.

- Vâng! Em không để ý – anh gật đầu rồi phóng 1 tia khinh bỉ qua Tom.

Rồi sắp được nhìn thấy cảnh mưa máu, chị gái chuẩn bị chinh hán rồi. Chẳng là trong lúc luyện tập, Tom vì có kinh nghiệm hơn anh nên nhiều khi chơi xấu, vì bị chị gái mắng nên “giận cá chém thớt”, đánh anh nặng nề. Nếu không vì chị gái dặn nếu có luyện tập đừng đánh hán quá nặng để chị phải chăm sóc hán mệt nhọc thì chắc anh cũng xuất 10 phần công lực đánh hán.

Chẳng là hán mà bị thương chút xíu về cứ quần sát vào người chị gái, kêu đau chỗ này đau chỗ kia, “hành hạ” chị gái cả đêm khiến chị mệt nhọc, sáng không thể dậy nấu ăn cho bữa sáng làm anh phải nhịn đói. Ở trong nhà tuy có đầu bếp nhưng từ nhỏ ăn đồ chị nấu quen rồi nên ăn không ngon. Hôm nay được dịp hán phạm lỗi, haha chuẩn bị có kịch vui xem. Nghĩ thế anh nhếch môi cười, tiếp tục bữa sáng của mình.

- Tom! Ngứa da phải không? – Minh Chi hỏi

- Eo bà xã, anh không có ý đó. Chi là anh thấy sao nói vậy thôi – Tom năn nỉ Minh Chi, mặt hời hợt cứ như cún con ăn vụng bị phạt.

- Cái gì gọi là thấy gì nói đấy? Em trai em khí suất hấp dẫn, mặt đẹp tựa Phan An như thế kia mà anh nói cái gì mà Tổng giám đốc lạnh lùng tàn khốc há? Có phải anh rủa Tiểu Diệp không lấy được vợ có phải không? – Minh Chi hóa khí bùng bùng nói.

- Chị đừng có trách anh rể! Em bị anh ta nói vậy cũng quen rồi! – Minh Diệp đổ thêm ít xăng châm thêm cho “lửa” cháy ngút trời.

- Tom anh muốn chết thật rồi! Anh nói Tiểu Diệp như vậy không thấy xấu hổ à? Em mới sinh Tiểu Bình Tiểu Minh được 1 năm anh đã ném chúng qua Ý cái gì mà luyện tập, cái gì mà tự lập làm quen làm em sống trong nhớ con dai dẳng. Chi còn mỗi Tiểu Diệp bên cạnh thôi mà anh còn muốn làm cho nó phải xa em anh mới chịu hả? Tội nay anh ôm gối sang thư phòng ngủ đi! – Minh Diệp gửi tới Tom tới hậu thư!

- Bà xã đại nhân anh nào có nha! – Tom vừa nịnh Minh Chi vừa phóng lựa đạn qua Minh Diệp.

- Anh còn dám liếc Tiểu Diệp – Minh Chi nhéo tai Tom- Không oan cho anh đâu nhì?
- Á đau tai anh bà xã- Tom la oai oái.
- Anh biết đau sao? Hèn gì mà không cô gái nào dám lại gần Tiểu Diệp. Có phải anh lại nói xấu gì Tiểu Diệp trước mặt họ không? À mà anh nói tàn khốc, lạnh lùng cũng làm người ta sợ khiếp vía rồi, ai dám lại gần nó nữa.
- Anh nào có bà xã! Tha cho cái tai tội nghiệp của anh đi! Trước giờ em trai em nào có cô gái nào chứ!
- Thật không! Anh mà nói dối để em biết được, đừng mong đem ba mẹ anh qua làm bia!
- Thật mà! Anh thề với bà xã luôn!
- Tiểu Diệp, anh ta nói có đúng không? Em chưa có người phụ nữ nào bên cạnh hết sao? Em không phải quá ham công tiếc việc đấy chứ? Em cũng 31t hơn rồi – Minh Chi bỏ tai Tom ra, quay sang hỏi Minh Diệp với con mắt hi vọng.
- Dạ! tới hiện tại chưa có .

Minh Diệp vẫn ăn, con mắt xa xăm, nhớ tới 1 cô gái. Không phải anh chưa từng có ai, chỉ là đó không phải người anh trao trái tim. Căn bản họ chỉ là quan hệ “ta mua người bán”. Anh giải quyết nhu cầu sinh lý của anh, họ cầm tiền của họ. Chẳng qua anh chỉ quan hệ với người phụ nữ duy nhất, sạch sẽ kia. Anh lấy đi lần đầu tiên của cô ta, qua lại hơn 2 năm trời. Anh cứ nghĩ sẽ như vậy mà lấy cô ta mặc dù anh đối với cô ta chẳng có chút xú cảm tình nào.

Nhưng 9 năm trước từ khi gặp cô gái nhỏ Giản Thanh Ngọc, anh liền thấy thích cô, không muốn bắt cứ một người con gái nào khác. Đến hình dạng cô gái anh từng quan hệ ấy như thế nào anh cũng không nhớ lấy một mống nào trong đầu. Vì cô ta trung thành phục vụ, anh đã phân phó Phong sắp xếp cho cô ta một cuộc sống ở Mỹ, đến tên cô ta là gì anh cũng không nhớ, trong anh bây giờ chỉ có hình ảnh của Giản Thanh Ngọc mà thôi, mỗi hình ảnh cô sinh hoạt được Âm vệ gửi về anh đều khắc trong lòng hết, hận không thể ôm cô, từng thời từng khắc được thấy cô.

Thấy em trai ngẩn người, con mắt mông lung, Minh Chi lại lắc đầu than thở:

- Em đó! Hơn 31t rồi cũng không biết chị lo lắng sao! Cháu em cũng 6t rồi, ba cũng nằm đó lâu rồi, em còn làm chị không yên tâm sao? Em phải biết lúc ba nghe chị nói có thai, tim đồ của ba nhanh hơn, bác sĩ nói do ba vui mừng. Nếu em lập gia đình, có cháu nội biết đâu ba sẽ tỉnh lại. Ba nằm gần 10 năm rồi, em không thể cho ba chút niềm vui sao? – Minh Chi lại ghen ngào.
- DẠ em biết rồi! Em sẽ tận lực truy tìm em dâu cho chị, con dâu cho ba có được không?- Minh Diệp an ủi. Mỗi lần nhắc tới ba chị lại rung rung nước mắt làm anh cảm thấy rất có lỗi với chị. Cô gái nhỏ cũng trưởng thành rồi, có lẽ nên ra tay thôi. Chỉ là không biết cô có nhớ tới mình không nữa..Haizz..anh thở dài
- Thôi bà xã. Cái gì đến cũng sẽ đến, em cũng đừng cố gắng quá! Anh tin chúng ta sẽ có em dâu sớm thôi, có phải không Diệp – Tom ôm Minh Chi, nháy mắt với Minh Diệp.
- Đúng vậy! Sẽ rất nhanh thôi – Mắt anh lóe lên 1 chút tia sáng lại trở về bình thường
- “ Hắc hắc! Sắp làm cho bà xã không còn quan tâm tới cậu ta nữa rồi” – Tom nghĩ.

Buổi sáng yên ả cứ thế mà trôi qua. Ai vào việc của người nấy, đầy sự hối hả vội vã của nhịp sống lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ở cổng bệnh viện là 2 cô gái rất xinh đẹp đang bước xuống bậc thang, đó chính là Thanh Ngọc và Thanh Ngân. Thanh Ngân có khuôn mặt tròn trịa, dễ thương, mái tóc ngắn làm khuôn mặt cô càng ưa nhìn, dáng người tuy không cao lắm nhưng lại làm hài hòa cân xứng hơn, tựa như đứa bé càng nhìn càng muốn cưng nựng.

Thanh Ngọc thì khác. Lông mày lá liễu được cắt tỉa cẩn thận, đôi mi dài cong vút, đôi mắt long lanh như nước hồ thu trong vắt, linh động. Da thịt trắng nõn, sống mũi dọc dừa đầy quyền rũ. Đôi môi đỏ mọng, làm người ta cảm thấy say mê. Mái tóc đen dài được thả tự nhiên, hòa cùng nắng và gió làm người ta có cảm giác mình bị lạc vào chốn thiên tiên. Dáng người mảnh khảnh đầy đặn trước sau, cao hơn cô gái bên cạnh làm người ta cảm thấy ghệt thờ. Cô như thiên sứ làm con người chìm đắm, muốn chạm vào nhưng không muốn chạm vì sợ cô bay đi mất.

Hai cô gái cứ thế bước xuống bậc thang, nói cười vui vẻ, để lại đằng sau bao ánh mắt thèm muốn của đàn ông, ghen tỵ của phụ nữ. Bỗng đằng sau có 1 người con trai mặc áo blouse trắng chạy tới hối hả gọi:

- Tiểu Ngọc! Chớ anh 1 lát!

- A hình như có ai gọi cậu – Thanh Ngân quay lại thấy bóng dáng kia liền nói – Chà! Vũ Huy kìa Tiểu Ngọc!

- Đâu? – Thanh Ngọc quay lại, nhìn thấy Vũ Huy liền đứng lại.

- Anh chàng này si tình thật! Từ lúc gặp cậu trong đợt họp ban đã theo đuổi cậu. Lâu như vậy rồi mà vẫn si tình thế. Hay cậu đồng ý tìm hiểu hẳn luôn đi Thanh Ngân thúc giục Thanh Ngọc.

Chẳng là từ lúc vào bệnh viện này, cô luôn thấy Vũ Huy tặng hoa cho Thanh Ngọc vào mỗi dịp Valentine, 8/3 thậm chí sinh nhật cậu ấy nhưng Thanh Ngọc luôn từ chối làm Vũ Huy muốn chết mới thôi. Nhưng hẳn vẫn cố gắng theo đuổi Ngọc còn nói khi nào cô chưa lấy chồng thì tôi vẫn còn theo đuổi làm cô bật cười ngặt nghẽo còn Thanh Ngọc giận tím cả ruột gan.” Không biết hôm nay gọi lại có gì hay để xem không đây?” Thanh Ngân trầm nghĩ.

- Đồng ý gì mà đồng ý! Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện có bạn trai nè! Cậu đừng có nói bậy làm người ta hiểu lầm tới kiêu kỳ!

Vừa dứt lời Vũ Huy đã chạy tới nơi, thở phì phò không dứt. Anh đưa cho 2 cô 2 tấm thiệp mời màu đỏ rồi nói:

- Chẳng là ...tôi nay sinh nhật anh. ...nên muốn mời..2 người tới dự!

- A sinh nhật phó khoa Vũ sao? Vậy thì...- Thanh Ngân quay sang nhìn Thanh Ngọc/

- Anh quay vào làm việc đi, chúng tôi sẽ đến!- Rồi Thanh Ngọc cầm lấy thiệp mời, khoát tay ý nói Vũ Huy vào làm.

- Thật không? Cảm ơn 2 người – Vũ Huy mừng rỡ, rồi quay vào làm việc, mặt cười tươi như đứa trẻ mới được cho kẹo.

- Cậu suy nghĩ lại, cho hẳn 1 cơ hội à! – Thanh Ngân nhún mi nguy hiểm.

- Muốn tới đánh cho 1 trận phải không? Nhanh chúng ta đi siêu thị! – Thanh Ngọc dí dí cái đầu Thanh Ngân rồi giục cô đi siêu thị.

- Ok! – Thanh Ngân làm kí hiệu rồi bước cùng Thanh Ngọc.

Hai cô gái vui vẻ cười, ánh nắng xen qua mái tóc, làm họ trở nên nổi bật trước bao ánh mắt. Họ đâu có biết, có người đàn ông nhắc điện thoại, bấm 1 dãy số, chờ đợi đối phương bắt máy:

- Có chuyện gì? – Đối phương nói, giọng trầm đầy lo lắng!

- Thưa bang chủ! Giản tiểu thư mới tan ca, được nhận 1 tấm thiệp mời dự sinh nhật của một người đàn ông! Nghe Thanh tiểu thư nói người đàn ông tên Vũ Huy này theo đuổi Giản tiểu thư đã lâu, hôm nay mời cô ấy tới nhà dự sinh nhật.- anh báo cáo.

- Vậy thái độ của cô ấy? – đối phương giọng lo lắng và hồi hộp hỏi.

- Thưa! Giản tiểu thư đã đồng ý! – hẳn hồi hộp nói.

- Đáng chết! – đối phương nặng nề.

- Thưa bang chủ, bây giờ chúng ta phải làm như thế nào? – hẳn hồi hộp hỏi, chỉ sợ như phạm lỗi.

- Cậu điều tra kẻ tên Vũ Huy kia cho tôi, rồi báo cáo sau! Chuyện còn lại cứ để tôi xử lý, cậu cứ tiếp tục làm việc của mình – người đàn ông lạnh lùng phân phó.

- Dạ tôi hiểu rồi ạ!

- Tút...tút...tút...- đối phương cúp máy, hẳn nặng nề thở dài rồi gọi tiếp thêm 1 cuộc chỉ nói vài chữ - điều tra Vũ Huy, hiện đang công tác tại bệnh viện trung tâm, trực tiếp gửi thông tin về cho bang chủ! – rồi hẳn cúp máy, tiếp tục đi theo Thanh Ngọc.

Hai cô gái vào siêu thị, mua thức ăn và ít đồ dùng sinh hoạt. Họ lang thang tới cả chỗ bán trang sức, đồng hồ, đi mua thêm ít bộ đồ. Lương bệnh viện trả cao, cuối tháng lại có thưởng thêm, tiền làm được gia đình không đụng tới, họ còn dư dả khá khá. Họ vui vẻ, tíu tít nói chuyện, chia sẻ với nhau mọi thứ mà không biết rằng ở 1 nơi nào đó, không khí đang vì họ mà trở nên ngưng trọng.

Chẳng là hôm nay Trần Minh Diệp đến công ty kiểm tra đột xuất, lãnh đạo các phòng ban đem bản báo cáo lên cho anh xem. Ai cũng toát mồ hôi hột, mặt xanh mặt đỏ nghe anh chỉ thị. Vừa dở tới báo cáo phòng kế hoạch, anh nhận điện thoại. Về mặt băng lãnh của anh đã khiến ai nấy đều hít thở không thông rồi, bỗng nhiên anh lại tức giận chửi thề 1 tiếng làm ai nấy cũng rụng rời tay chân, tim muốn rút ra ngoài.

Cô gái nhỏ của anh làm anh quá thất vọng. Trước đây khi Ám vệ anh cử sang để bảo vệ cô báo cáo có người theo đuổi cô làm anh rất tức giận, chỉ

muốn làm hán biến mất trên đời này. Nhưng khi biết được cô thắng thùng từ chối, anh rất vui, lập tức tăng lương cho nhân viên, tăng viện trợ cho các tổ chức từ thiện. Anh cứ nghĩ cô gái nhỏ này sẽ duy trì như vậy, để đến khi anh thắng thần xuất hiện trước mặt cô, công khai rước cô về dinh. Ai ngờ hôm nay cô lại đồng ý nhận lời mời sinh nhật của người ái mộ mình. Chẳng lẽ cô động tâm với cái kẻ tên là Vũ Huy kia sao? Nghe tin này anh thật sự muốn giết người!

Anh lạnh lùng ngẩng mặt, nhìn đám người đang run rẩy trước mặt anh nói:

- Về phòng làm lại bản báo cáo! Tăng ca để hoàn thành mọi việc trước cuối tháng!

- Vâng! Đã rõ thưa Tổng giám đốc! – Ai nấy nhận lại bản báo cáo, run rẩy bước nhanh ra khỏi phòng.

Cánh cửa phòng đóng lại, anh đứng lên bước đến bên cửa sổ thùy tình, nhìn ra bên ngoài! Ánh nắng chiếu vào con người ấy, dường như cũng trầm tư theo anh!

- Ting..ting- có email gửi đến.

Anh bước vội đến bàn mở email. Mọi thông tin về Vũ Huy đều được gửi đến. Con mắt anh dần trở nên sắc lạnh! Cháu bên vợ của Trần viện trưởng sao? Vậy hôm nay anh có việc để làm rồi! Anh cũng rất mong đợi được gặp cô gái nhỏ kia! Rất lâu rồi không chính thức gặp gỡ nhỉ? Anh mỉm cười nhẹ nhàng, làm khó có người tin được người đang cười đó chính là Trần Minh Diệp anh.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, mọi người đều trở về tổ ấm của mình. Có 1 tòa nhà của 1 công ty vẫn còn nhân viên tăng ca, đèn phòng nào phòng nấy vẫn sáng trưng, tiến độ làm việc để có thể hoàn thành trước cuối tháng. Lương được trả không phải là ít, tìm 1 công việc như vậy cũng không phải dễ, ai cũng nâng cao trách nhiệm của mình.

Bước vào cầu thang chuyên dụng, Trần Minh Diệp với bộ đồ vest đen lịch lãm, cravat – vest đen trên nền sơ mi trắng làm anh càng trở nên huyền bí hơn. Anh bước xuống công với chiếc BMW đã chờ sẵn. Chiếc xe vun vút đi về phía trước, hướng tới nơi chủ nhân của nó muốn dừng.

Ở bên này, Thanh Ngọc mặc 1 chiếc đầm xanh nhạt, có 1 bông hoa lớn cài vào 1 bên ngực làm cô trở nên hấp dẫn. Da cùng đầm hỗ trợ nhau làm cô trở nên tỏa sáng. Mái tóc dài đen nhánh được cô vuốt nhẹ sang 1 bên và cố định bởi 1 chiếc nơ. Cô trang điểm nhẹ 1 chút phấn, bôi 1 xú son hồng càng làm cô trở nên xinh đẹp.

Thanh Ngân thì mặc 1 chiếc đầm xòe màu hồng nhạt tới đầu gối, cổ trắng được cô đeo 1 sợi dây chuyền bạc có mặt đá đen. Chân đi đôi hài búp bê, mái tóc xoắn nhẹ cô thả xuống làm cô như 1 tiểu tinh linh.

Hai cô bước ra, bắt 1 chiếc taxi rồi đi tới chỗ hẹn.

Chiếc xe BMW vừa dừng tại sân của căn biệt thự nhà họ Vũ đã thấy Vũ cha tươi cười ra đón. Chẳng là lúc chiều nghe thư kí nói Trần tổng cũng tham gia làm ông sùng sốt. Công ty ông vốn đang gặp chút khó khăn, hôm nay Trần tổng đến ông muốn còn không được đã ra đón từ sớm. Chỉ là ông không ngờ cả Triệu tổng cùng Trần tổng đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của đứa con trai thứ 2 Vũ Huy làm ông không khỏi bất ngờ.

Vũ Huy đứa nhỏ thứ 2 từ nhỏ đã thông minh nhưng chỉ muốn làm bác sĩ nên ông đành để đứa con lớn của ông nối nghiệp. Mặc dù không tệ nhưng đứa con lớn này rất không nghe lời, nhiều khi khiến ông muốn đột quỵ mà chết. Chính vì sự cứng đầu đó mà lần này nó quyết tâm đầu tư vào dự án ở bên Trung Quốc, ai ngờ chết trong trứng nước. Vốn đã không thể thu hồi, lại còn làm công ty có nguy cơ bị lung lay. Lại không ngờ vì nể mặt sinh nhật đứa thứ 2 Vũ Huy mà cả 2 vị Tổng giám đốc danh tiếng đều có mặt làm ông càng phẫn khởi.

- Xin chào Trần tổng, Triệu tổng! Rất hân hạnh! – Vũ cha tay bắt mặt mừng với 2 người họ.

- Xin chào Vũ tổng/ Chào ông – Triệu Hường Thiên tươi cười bắt tay với Vũ cha. Còn Trần Minh Diệp thì vẫn lạnh lùng khí phách như vậy gật đầu, con mắt nhìn vào bên trong như tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

- A...- Vũ cha nghe nói Trần tổng này sinh ra đã lạnh lùng nhưng không ngờ lạnh lùng đến vậy. Phải thôi! Ông mới cần tới người ta à!

- Vũ tổng đừng để ý đến thái độ cậu ta! Trước giờ cậu ta như tảng băng di động rồi- Triệu Hường Thiên lườm Trần Minh Diệp rồi giải thích với Vũ cha. “Hừ! Ai mới là người nói muốn mình tới dự cùng chứ. Giờ lại còn tỏ ra thái độ đấy! thật càng ngày càng không hiểu nổi cậu ta nữa” – Hường thiên nghĩ.

- Không sao! Tôi không để ý! Nào mời 2 người – Vũ cha đưa tay mời hai người vào trong.

Thật đúng là gia đình có điều kiện. Trong sảnh được trang hoàng rất lộng lẫy, đèn chùm tỏa sáng lung linh. Có 1 cái bánh kem lớn nằm trên chiếc bàn trung tâm, 1 chồng ly xếp tầng nằm bên cạnh, hoa dọc đường vào cũng thơm ngát 1 phương.

Hai người đàn ông bước vào, không khí bỗng trở nên im lặng. Mang tiếng là bữa tiệc sinh nhật của con trai thứ 2 Vũ gia nhưng thực tế là bữa tiệc làm ăn của giới thương nhân. Ấy vậy mà hôm nay họ mời được 2 đại Boss của thành phố tới dự, không phải càng chứng minh công ty họ sắp được 2 đại Boss trợ giúp sao? Ai cũng có suy nghĩ của riêng mình ánh mắt đổ dồn về 2 người đàn ông mới bước vào!

Những người đàn ông thì dùng ánh mắt mưu lợi, nịnh nọt nhìn mong được 2 đại boss để ý đến, như vậy công ty của họ sẽ không lo nữa. Phụ nữ thì ngưỡng mộ, không biết là ai, chỉ biết rằng họ được Vũ gia tiếp đón như vậy lại không đơn giản. Các danh viện khuê nữ đều cứ nhìn mãi, mong được 2 người đàn ông này để ý tới, nhưng càng hy vọng càng làm họ thất vọng. Hai người đàn ông này bước tới ngồi vào bàn lớn phía trên cùng, không mấy may ban cho họ 1 cái liếc mắt.

Cùng lúc đó, chiếc taxi vừa mới qua được bảo vệ cổng, chờ 2 cô gái xinh đẹp tiến vào biệt thự. Vừa thấy chiếc taxi dừng lại, Vũ Huy nhìn chăm chăm xem có phải Thanh Ngọc hay không? Không làm anh thất vọng, Thanh Ngọc mở cửa, bước ra như 1 thiên sứ làm cho anh tìm muốn ngừng đập, cùng lúc đó tiểu tinh linh Thanh Ngân lại trước mặt anh khua khua chào hỏi, kéo thần trí anh trở về:

- Vũ Huy! Sao anh lại đứng ở đây? – Thanh Ngân hỏi.

- Tôi chờ 2 người! Cảm ơn đã tới- Anh nói rồi ý nhị nhìn Thanh Ngọc.

- À chúng tôi hứa thì sẽ đến chứ - Thanh Ngân trả lời thay Thanh Ngọc. Cô biết Thanh Ngọc sợ từ chối Vũ Huy quá nhiều sẽ làm cho mọi người nói cô kiêu kỳ khinh người nên mới đồng ý, có lẽ không có lần sau.

- Vậy..chúng ta vào thôi – Vũ Huy nói, ánh mắt cup xuống.

Vũ Huy dẫn 2 cô bước vào. Thanh Ngọc cứ bình thản bước qua bậc thang, qua cổng hoa vào trong. Thanh Ngân thì lại há hốc mắt chữ A miệng chữ O ngạc nhiên hết thảy. Cô suýt xoa nghĩ “đúng là nhà giàu có khác” rồi theo nhanh Vũ Huy và Thanh Ngọc bước vào trong. Đại sảnh lại được 1 phen to mò nữa.

Hai cô gái xinh đẹp bước vào, thu hút ánh mắt của mọi người. Đàn ông thì thêm muốn không biết đó là ai, phụ nữ thì ghen ghét vẻ đẹp kia, ai nấy quay sang nhéo hông chồng mình, làm họ khóc không ra nước mắt. Kể cả Trần Minh Diệp và Triệu Hường Thiên cũng không ngoại trừ bị 2 cô thu hút.

Ban đầu người nhận ra trước chính là Trần Minh Diệp. Vì cô đã đi quá sâu vào trái tim anh, chỉ cần nhìn từ xa anh cũng biết là cô. Hôm nay cô thật đẹp, như 1 thiên sứ ăn cắp lấy trái tim anh. Con mắt linh động của cô làm anh như muốn đắm chìm vào đó. Anh trở nên nhu hòa hơn, làm Triệu Hường Thiên bên cạnh cũng giật mình, nhìn theo ánh mắt của anh. “Thì ra là 1 thiên sứ xinh đẹp, lấy đi trái tim của Diệp” anh nghĩ vậy. Nhưng khi thấy có 1 bóng dáng nhỏ nhắn bước nhanh theo sau thiên sứ, làm anh nghĩ tới 1 tiểu tinh linh xinh đẹp. “Đúng là 1 tiểu tinh linh, linh động vui vẻ như vậy” anh cũng tự mình đắm chìm vào bóng dáng nhỏ nhắn phía sau. Cho đến khi nhận ra chủ nhân của bữa tiệc, Vũ Huy dẫn 2 cô đi tới cái bàn lớn 2 anh đang ngồi.

Thật trùng hợp làm sao? Họ ngồi đối diện nhau!

Trần Minh Diệp từ nhu hòa bỗng trở nên lạnh lẽo, kéo không khí dần trầm xuống. Từ giây phút cô bước vào, anh thấy bao con mắt thèm thuồng của những gã đàn ông có mặt ở đây, hận không thể móc mắt họ, hận không thể ôm lấy cô, tuyên bố cho mọi người đó là người anh thương, không được nhìn ngắm cô với ánh mắt như vậy. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ và suy nghĩ đó thôi thúc anh quyết định phải nắm lấy con người cô, trái tim cô, tất cả của cô. Chỉ có như vậy anh mới không lo được lo mất.

Thanh Ngọc nháy mắt thấy người đàn ông ngồi đối diện mình làm cho cô giật mình, tim đập loạn nhịp. Không ngờ đã lâu rồi chỉ nghe người ta nói về anh, không ngờ lần thứ 2 gặp lại, anh lại trở nên hút hồn như vậy! Bữa tiệc thân sĩ kết giao này anh cũng có mặt, chẳng lẽ anh muốn kết giao với danh viện nhà nào sao? Suy nghĩ đó khiến cô thấy tim như dao cắt, hít thở không thông, không dám nhìn anh.

Thanh Ngân thì ư náo nhiệt, ngồi xuống nhìn tới ngó lui tìm tòi mọi thứ, không biết tới sự biến hóa đầy sùng nịnh của người đàn ông trước mặt. Càng không biết rằng cô như con nai vàng đang trở thành món mồi ngon cho con sói đội lốt cừu kia.

Bữa tiệc cứ như thế bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau khi khách khứa đến đầy đủ, Vũ cha lên tuyên bố lí do mời mọi người, rồi Vũ Huy lên cắt bánh, thối nên, khai sâm panh...với đủ loại thủ tục khai màn. Sau khi nhập tiệc, chủ tiệc đã mở nhạc lên cho mọi người khiêu vũ.

Đàn ông quen biết thì nói chuyện trao đổi làm ăn, phụ nữ thì tùm lại bàn chuyện mua sắm, spa này nọ. Chỉ có chiếc bàn lớn còn vài người ngồi im lặng.

Vũ Huy sau khi cất bánh định mời Thanh Ngọc khiêu vũ nhưng bị cô từ chối nên hắn cũng ngồi lại đó, gấp ít thức ăn cho cô. Thanh Ngân thì hiếu động đã đi tìm hiểu mọi thứ xung quanh, Thanh Ngọc vẫn ngồi đó im lặng, thỉnh thoảng mở miệng từ chối Vũ Huy rồi lại thôi.

Đâu ai biết rằng cô đang mong ngóng xem có phải người đối diện muốn đến đây tham gia bữa tiệc để tìm đối tượng kết hôn hay không? Triệu Hường Thiên thấy mục tiêu đi khỏi tầm mắt cũng đứng dậy bám theo, quyết không để con sói đói nào nhắm vào mục tiêu của anh.

Chỉ còn Trần Minh Diệp cũng im lặng ngồi đó, lơ đãng nhìn cô, cùng cô hít thở chung 1 không khí cũng khiến anh hạnh phúc. Chỉ là Vũ cha bên cạnh thao thao bất tuyệt nào là về chuyện làm ăn, nào là hợp tác... làm anh khó chịu, hai chân mày nhíu lại thành 1 đường.

Bỗng nhiên có 1 cô gái mặc chiếc đầm dài màu đen đầy quyến rũ, bước lại gần Vũ cha cất tiếng nói:

- A chú họ! Xin chào!

Vũ cha ngẩng lên nhìn thấy Vũ Anh Thư liền cười tươi, trong mắt tỏa lên tia hào quang. “Anh Thư là cháu trong họ, cũng liên quan trực tiếp tới công ty. Nấu hợp tác làm mai cho Trần tổng này, không phải thành công thì công ty họ sẽ có chỗ dựa sao?”

Chính vì suy nghĩ đó hắn cười rồi vui vẻ nói:

- Anh Thư hà cháu! Lại đây chú giới thiệu cho cháu 1 người- rồi ông đưa tay về phía cô gái tên Anh Thư nói chuyện với Trần Minh Diệp – Đây là cháu gái tôi, Vũ Anh Thư! Còn đây là Trần tổng, cháu mau chào hỏi đi.

- Xin chào Trần tổng! Tôi là Anh Thư! Rất hân hạnh được làm quen

- Xin chào! – Anh cũng gật đầu đáp lễ, phun ra 2 chữ không nhanh không chậm.

Vũ Anh Thư thấy chú nháy mắt liền hiểu ý ông. Từ lúc anh bước vào, cô nhận ra trong ánh mắt cô chỉ có anh, anh là người cô chọn làm chồng! Chính vì thế, khi thấy anh vẫn còn ngồi nói chuyện với chú mình, cô cả gan lại làm quen, mong tạo ấn tượng tốt trong mắt anh. Thấy chú mình đưa đẩy, cô càng mỉm cười quyến rũ nói với anh:

- Không biết tôi có hân hạnh được nhảy cùng Trần tổng 1 bài hay không?

- ....- Anh im lặng suy nghĩ, liếc sang cô gái trước mặt đang lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Vì chính mình quyết định đến buổi tiệc, nếu cứ ngồi như vậy cũng không được nên anh đành gật đầu đồng ý để giữ phép lịch sự.

Thấy anh đứng lên, nắm tay vị tiểu thư kia làm Thanh Ngọc không thể hít thở nổi. Từ lúc cô ấy bước tới gần anh, cô giả vờ nhìn ra ngoài, tai nghe ngóng cuộc nói chuyện của họ. Nghe cô gái mời anh khiêu vũ, tim cô như đứng lại, chỉ mong anh lắc đầu.

Nhưng tiếc rằng cô đã lầm! “Anh đến đây vì muốn kết giao không phải sao? Vị tiểu thư kia thật đẹp và quyến rũ, làm sao anh có thể từ chối!” Chỉ nghĩ đến đó thôi cô đã thấy tim như bị 1 dao hung hăng chém rồi, lại nhìn thấy anh nắm tay cô gái kia. Nhìn họ đẹp đôi như thế, mắt cô bỗng nhiên cay cay. Sợ nhìn thấy cảnh đó cô sẽ không nhận được nên đành đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Vũ Huy cũng đứng lên định đuổi theo nhưng nghe Vũ cha gọi lại giới thiệu khách, anh cũng đành để cô đi ra ngoài.

Vì mọi suy nghĩ của bản thân luôn dành cho cô gái ấy, thấy cô ra ngoài, sợ cô gặp phải gã đàn ông xấu nên Trần Minh Khiêm khéo léo đưa đẩy Vũ Tiểu thư kia rồi cũng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bên ngoài trắng sáng mờ, cùng với ánh đèn của biệt thự, dựa theo cảm xúc, anh bước đến bờ hồ sen nhỏ phía trước.

Nhìn mãi không thấy gì, anh toan bước đi thì nghe có tiếng thút thít nho nhỏ ngân lên. Anh không biết có phải cô hay không nhưng anh vẫn lại gần.

Dưới ánh trăng, vai cô run run nhẹ nhẹ theo tiếng thút thít của mình, nhìn cô như 1 thiên sứ gãy cánh không thể tìm được đường về mà khóc lên, làm anh thấy đau đớn, không biết làm sao để giúp đỡ cô.

Chân anh vô thức bước lại gần, tay lấy khăn mùi xoa mới tinh trong túi ra, đưa tới trước mặt cô. Cô giật mình, ngẩng mặt thấy người đàn ông đó ở sát bên, mùi bạc hà đầy nam tính làm cô mặt nóng đỏ tới tận mang tai. Nếu không phải do trời tối, cô muốn tự đào cái hố mà chui xuống.

Đưa tay nhận lấy chiếc khăn, cô nâng niu 1 chút gì đó của anh, sợ anh phát hiện cô liền lau nước mắt. Anh ngồi xuống bên cạnh, trầm ngâm nhìn cô.

Chờ cô lau nước mắt, anh định mở miệng thì tiếng nói nhẹ nhàng như chuông bạc của cô vang lên:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì! Tôi cũng chỉ vô tình thấy thôi!

- Dù sao thì cũng cảm ơn anh! Tôi không biết làm sao để vào trong đó với cái mặt như mèo thế này! – cô nở 1 nụ cười nhẹ, mang đến cho anh 1 chút tham lam muốn được nhìn thêm – tôi sẽ giặt trả lại anh.

- Không cần! Cô cứ giữ lấy mà dùng! Tại sao cô lại đi ra đây khóc? – anh hỏi với đầy sự quan tâm lo lắng.

- Ừm... cảm ơn anh đã quan tâm – cô ấp úng suy nghĩ lí do tại sao mình khóc để anh khỏi nghi ngờ nên không nhận ra sự quan tâm của anh – cậu tôi mới gọi nói mẹ bị bệnh. Tuy không nặng lắm nhưng mà là con, tôi cảm thấy đau lòng – Vừa dứt lời cô cảm thán: “Xin lỗi mẹ, con chẳng biết lí do nào để bịa ra hết”.

- Vậy sao? Cô cũng đừng khóc nữa. Khóc làm phụ nữ rất mau già! – giọng anh trầm ghẹo cô, mong cô bật cười mà không nhận ra mình cũng có lúc phải mua tiếng cười của người khác như vậy.

- Sặc... hahaha anh thật hài hước nha – cô nghe giọng anh ghẹo bỗng nhiên bật cười. Anh đâu biết rằng thời khắc này cô rất mong dừng lại để được ở bên anh, để anh không vào trong nắm tay, nói chuyện với vị tiểu thư kia nữa.

- Cô cười lên rất đẹp! Vậy nên đừng khóc nữa. Chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết thôi – Anh an ủi cô, bàn tay vô thức vỗ vai cô.

Bỗng nhiên người cô cứng lại.

Dưới bàn tay nóng rực của anh, thân thể cô đứng đờ ra, không dám nhúc nhích, chỉ muốn như vậy mãi thôi. Anh thì lại tưởng cô giật mình, thầm mắng mình quá nóng vội liền vỗ thêm cái nữa nhẹ nhàng, rồi rời khỏi vai cô. Có trời mới biết anh có bao nhiêu luyến tiếc khi rời khỏi bờ vai nhỏ nhắn ấy.

Cô thấy anh rời khỏi, người ỉu xiu xuống! “Giản Thanh Ngọc mày đang nghĩ tới cái gì vậy? Anh ấy chỉ thấy mày đáng thương nên mới an ủi vậy thôi! Mày còn nghĩ đi đâu nữa”. Cô tự giễu mình rồi im lặng.

Họ cứ vậy hít chung bầu không khí thanh mát, thoang thoảng hương sen trong hồ. Trong tim mỗi người đều tham lam quý trọng giây phút ấy, giây phút hạnh phúc có được mà ngời thật lâu.

Bỗng nhiên cô nhìn đồng hồ, giật mình thầm trách mình tham lam rồi quay sang nói với anh:

- Xin lỗi anh là tôi làm phiền! Tôi phải vào bên trong, có lẽ bạn tôi đang tìm! Có lẽ đã muộn tôi xin vào trước.

Cô đứng dậy chào anh rồi định bước đi. Anh đứng dậy, cái đầu tinh anh thầm nghĩ kiểm 1 cái lí do nào đó để cô tránh xa cái tên Vũ Huy kia! Anh buột miệng nói luôn cái suy nghĩ mới vừa lóe lên:

- Hay là tôi đưa cô về! Không phải tôi thấy cô đi taxi tới sao? Ý tôi là bây giờ gọi taxi rất lâu, hay tôi đưa cô về! Mẹ cô bị bệnh về thăm bà trước! Bạn cô tôi sẽ nhờ bạn tôi đưa về, có được không? – Anh luống cuống nói trước sau không phù hợp. “Chết tiệt Trần Minh Diệp! mày đang nói cái gì với cô ấy vậy hả? Không phải mày biết cô ấy sống xa mẹ sao? Mày là đồ ngu”. Anh cứ vậy thầm cảm thán chính mình.

Có ông trời mới biết khi yêu chỉ số thông minh đều bằng không! Dù có là thiên tài thì lúc đó lý trí chẳng là gì hết.

Chỉ là bên này cô gái cũng rất nhanh bị trái tim khuất phục, viện theo ý anh mà gật đầu, tham lam muốn gần anh thêm.

Nhận được sự đồng ý của cô anh bất ngờ, như muốn nhảy cẫng lên, chỉ là anh hít sâu! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Phải duy trì hình tượng người đàn ông nhả nhặn, lịch sự trước mặt cô ấy!

Haha mặt trắng bồng chiếu ánh sáng mạnh hơn, như cười vào tên đàn ông có suy nghĩ ngu ngốc kia nha! Hắn là tên tổng giám đốc lạnh lùng, thấy máu không chớp mắt. Cái gì mà nhả nhặn, lịch sự cơ chứ! Thật buồn cười!

Chỉ là cô gái kia như con nai nhỏ, e thẹn đi theo, nhắn tin cho bạn tốt rồi cùng anh đi ra xe mà đâu biết rằng, cô đang dần trở thành miếng mồi ngon cho con sói đói, một con sói lớn đã nhắm trúng cô 9 năm về trước rồi.

Chương 9

Khi bước ra xe, ánh mắt chú tài xế trở nên kinh ngạc.

Chẳng là làm làm tài xế ở Trần gia đã lâu, hơn nữa chứng kiến sự trưởng thành của Trần Minh Diệp ông chưa từng thấy anh có ánh mắt nhu hòa vậy với bất kỳ cô gái nào. Hơn nữa còn mở cửa xe cho cô gái, mời cô gái lên xe anh, hơn nữa khuôn mặt vui vẻ, không còn sự lạnh lùng như ngày thường bước vào xe.

Anh cất tiếng, làm thần trí của tài xế quay về:

- Chú khởi động xe đi, đưa Giản tiểu thư về nhà cô ấy

- Vâng thưa thiếu gia!

Chiếc xe BMW rời khỏi sân biệt thự Vũ gia, đi thẳng về phía trước.

Anh lấy điện thoại nhắn tin cho Âm vệ, phái 1 chiếc xe tới chờ Thanh Ngân về, không làm cô lo lắng và tự trách. Rồi sau đó nhắn tên Triệu hướng Thiên kia tự gọi xe đến về làm mặt hân hoan 1 mảnh.

Không thèm quan tâm tin nhắn đầy phần nộ của bạn Triệu, Minh Diệp quay sang nhìn cô gái bên cạnh. Hít vào đều toàn là mùi của cô, hương hoa lái thơm ngát làm anh mê mẩn.

Anh nhu hòa nhìn cô tới mức ngẩn người, làm tài xế nhìn qua kính chiếu hậu phải háng giọng:

- Xin lỗi ! Giản tiểu thư! Nhà cô ở đâu ạ?

- À cháu xin lỗi cháu quên mất! Ở đường X ạ! Khu chung cư B! Chú cứ đưa cháu đến đó được rồi! – Cô đỏ mặt. Nãy giờ lên xe anh, hít thở tham lam hương bạc hà mạnh mẽ, cô cứ muốn thật lâu không tới nhà mình mà quên rằng còn có người thứ 3 ở chung.

- Tôi biết rồi Giản tiểu thư!

Chú tài xế bỗng nhận được ánh mắt sắc bén của anh. Chẳng là anh biết cô ở đâu nhưng thấy cô không nói, anh cũng không muốn hỏi thêm. Anh chỉ muốn cô ở bên mình lâu hơn 1 chút, vậy mà chú ấy lại...

Chỉ khoảng 15 phút sau xe dừng trước khu chung cư B.

Mặc dù càng không muốn tới thì càng phải đối mặt với hiện thực làm người ta chán nản. Tay cô nắm lấy thanh khóa định mở cửa thì quay lại nhìn anh, nói:

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về! Tôi có thể tự đi lên được rồi!

- À không sao! Tôi tiễn cô 1 đoạn được chứ! – anh tìm lí do – Từ cổng vào khu nhà ở cũng không gần, cô đi 1 mình nguy hiểm. Đã đưa tới đây rồi, 1 đoạn nữa cũng không sao! Tôi tận lực làm hết trách nhiệm của mình.

- Vậy cảm ơn anh!

Ma xui quỷ khiến thế nào Thanh Ngọc lại gật đầu, mà Minh Diệp lại sượng muốn điên lên. Anh bước nhanh xuống mở cửa xe cho cô. Cô bước xuống, cúi chào chú tài xế rồi cùng anh tiến vào cổng chung cư.

Chú tài xế lắc đầu:

- Thiếu gia biết yêu rồi! Quà là băng son đã bị lửa trời thiêu đốt! Lão gia sớm có cháu nội đây! – Lâm bẩm tới đó ông lại mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Âm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hai người nam thanh nữ tú tiến vào cổng chung cư.

Chẳng là khu này cũng dành cho người công nhân viên lương tầm trung ở nên cũng có khá nhiều căn hộ đã có người.

Hơn nữa trời trăng gió mát thế này, cũng còn nhiều người chưa ngủ. Ánh mắt của họ cứ nhìn vào cặp tình nhân kia! Ai mà chẳng thấy ánh mắt của cô gái thẹn thùng hạnh phúc, mà chàng trai cũng dành cho cô gái sự yêu thương vô hạn.

Ấy thế mà chỉ có họ là không nhận ra được tình cảm của nhau, cứ như vậy mà tham lam gìn giữ chút thời gian ở bên nhau như vậy!

Họ tiến vào trong, cô gái bấm thang máy, 2 người đứng nói chuyện, cũng chẳng có ai quan tâm chuyện gì, lo chuyện của mình tiếp.

Được anh tiến tới cửa thang máy, Thanh Ngọc muốn mời anh lên nhà uống nước nhưng là con gái hay thẹn thùng, nên đành im lặng, cúi đầu nói:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì đâu! Nhưng mà tôi thấy hơi khát, có thể mời tôi 1 ly nước được không? – Anh bỗng nhiên đánh bạo hỏi dò.

- Vậy... mời anh! – Mừng rỡ buột miệng nói xong, Thanh Ngọc như muốn cắn lưỡi mình. “Cô không có tự chủ sao? Đồng ý liền như vậy! Anh có nghĩ cô là người phụ nữ dễ dãi không?”

- Cảm ơn cô!

Bước vào cầu thang, lên tầng 2 đi một đoạn ngắn tới phòng 2/5 cô mở cửa mời anh bước vào.

Căn phòng được gọi là nhà này tuy không rộng bằng phòng ngủ của anh, nhưng trang trí rất ấm cúng, cho thấy sự chăm chút từng tí một của chủ nhân, anh càng thêm yêu thương cô gái này!

Ngồi xuống ghế sofa, anh nhìn thấy 1 số bức ảnh của cô với 1 người phụ nữ trung niên, có lẽ là mẹ cô; lại thấy 1 tấm cô chụp với 1 người đàn ông và đàn bà cũng lớn tuổi, có lẽ đó là cậu cô! Có mấy tấm chụp với Thanh Ngân! Nhìn vào trong 1 xú anh thấy hình ảnh cô hơi nhỏ! Thật đã xinh vậy rồi!

Nhưng bỗng nhiên ánh mắt anh dừng lại 1 nơi, bỗng nhiên sự vui vẻ biến mất, con người của anh tối lại.

Cảm bức ảnh kia lên, anh giận dữ! Đây là người đàn ông nào vậy? Xuất hiện trong 5, 6 tấm hình, lại có những cử chỉ thân mật ôm vai bá cổ với cô, hơn nữa cũng có vài tấm có 1 cậu bé hôn lên má cô!

Chết tiệt đây là ai? Âm vệ làm việc kiểu gì vậy? Sao không thấy nói quanh cô xuất hiện người đàn ông nào?

Mãi mê ném thùng dấm chua nồng nặc trong không khí, anh không nhận ra cô gái nhỏ đã bung 2 ly nước bước ra. Cô nói:

- Mời anh uống nước!

- ..... - Anh trầm tư suy nghĩ, quay mặt trầm lạnh không nặng không nhẹ hỏi – Đây là ai?

- A ! đây là anh bạn hàng xóm sống với tôi từ nhỏ! Chúng tôi học chung cấp 3. Sau này tôi đi du học, gia đình cậu ấy cũng chuyển qua Pháp sống với cha cậu ấy. Cậu ấy tên Lâm Bình Anh! Đây là tấm chúng tôi chụp năm cấp 3. – cô giải thích 1 tràng với anh, sợ anh hiểu lầm cô là người tùy tiện.

Chính bản thân cô cũng không hiểu nổi ngày thường cô rất cẩn thận, làm việc không bao giờ sai sót, ấy vậy mà chỉ trong 1 buổi tối, cô đã nói và làm những hành động sai lầm cơ bản như vậy. Thật không thể hiểu nổi!

- Đây cũng là cái người tên Lâm Bình Anh đó? – thấy cô giải thích anh cũng bớt căng thẳng nhưng vẫn ghen tỵ với tên này, tay đưa tấm ảnh bé trai hôn bé gái.

- Vâng! Là cậu ấy!

- Hừ! – Anh thở hắt.

Đặt mạnh tấm ảnh lên bàn như hận không thể đem xé nó đi cho đỡ ngứa mắt. Anh bước lại bàn, ngồi xuống sofa cứng trông hơi cũ kia, làm 1 ly hết sạch ly nước. “Hừ 1 ly không đủ hạ hỏa” anh nghĩ vậy!

– Cảm ơn cô!

Dù sao người ta cũng mời anh uống nước, không thể để mất hình tượng của mình trước mặt cô được. Anh cố gắng tự nhủ mình nhẫn nhịn, nhìn quanh căn phòng khách! Mắt anh lơ đãng thấy cái khăn mùi xoa, trong đầu lóe ra 1 lí do thích hợp.

- Cái khăn đó là do chị tôi mua cho! – anh nói rồi chỉ vào cái khăn mùi xoa màu vàng sọc đen kia

- A! Vậy sao? Thế thì tôi sẽ giặt, gửi trả lại anh – Cô giật mình nói.

- Vậy cô đưa điện thoại đây! – anh như bá đạo ra lệnh theo thói quen, giật mình nhìn cô gái nhỏ ngờ ngác nhìn anh, liền hạ giọng – Tôi sẽ cho cô số điện thoại. Khi nào giật xong khăn thì liên lạc rồi trả lại cho tôi! Được chứ?

Cô im lặng không đáp, chỉ gật đầu liên tục! Tay đưa điện thoại của mình cho anh mà không để ý con người đối diện nở 1 nụ cười giảo hoạt!

- Vậy tôi về! Cũng khuya rồi! – Sau khi thành công lấy được lý do cho lần gặp mặt tới, anh không nhanh không chậm đứng lên.

- Chào anh! Cảm ơn anh

- Không có gì! Cô ngủ sớm đi không cần tiễn!

- Chào anh!

Sau khi anh bước ra cánh cửa, cô cố gắng nhịn mọi cảm xúc nở nụ cười tạm biệt rồi đóng cửa lại. Ngơ ngác nhìn vào phòng! Anh chỉ mới vừa bước ra thôi! Trong không khí vẫn còn mùi thơm của anh.

Ngoài kia có người đàn ông mỉm cười vui vẻ! Anh nhìn điện thoại trên tay, lưu vào điện thoại đến kia một số điện thoại với cái tên : Mèo con!

Haiz~ Ai mà thấy được chắc cứ tưởng mặt trời mọc hướng Tây mất! Lạnh lùng như anh mà cũng có lúc cuồng si như thế này sao?

Chính bản thân anh cũng tự giễu mình. Có lẽ trời phái cô thiên sứ này xuống thu phục ác ma như anh đây mà! Không sao! Anh tình nguyện chịu để cô thu phục!

Anh mỉm cười đầy mê hoặc, nhấn 1 dòng tin nhắn rồi bước ra khỏi thang máy.

Cô đang thần thờ thì điện thoại reo lên báo có tin nhắn. Một số điện thoại nhắn đến: “ Chúc ngủ ngon” làm cô giật mình không hiểu ai!

Một lúc sau cô nhìn mãi mới biết thì ra đây là số anh mới vừa gọi cho mình! Mỉm cười gửi cho anh 1 kí tự cười thật tươi: “ Chúc anh ngủ ngon ” rồi đi vào phòng ngủ!

Cô nghĩ mãi không biết phải lưu tên anh là gì! Bỗng nhiên điện thoại rung lên, cô lại nhận được 1 kí tự hình đầu heo đang ngáy khò khò! Ý tưởng lóe lên cô lưu anh với cái tên : Đầu heo!

Cô không trả lời anh nữa, thay bộ đồ ngủ, bước lên giường cầm sách Y lí tiếp tục đọc. Một lát cô nghe tiếng mở cửa phòng bên cạnh, biết Ngân về rồi nên cũng an tâm, cô ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô mơ thấy mình đang lạc vào 1 xứ sở đầy sương mù huyền ảo. Cứ bước tới phía trước chỉ là cây cối, hồ sen! Cô ngồi bên gốc cây, ngủ thiếp đi! Bỗng nhiên cô thấy có 1 chàng hoàng tử cười bạch mã, mỉm cười đưa bàn tay về phía cô, như muốn đưa cô đi ra khỏi nơi đó! Cô mỉm cười nhẹ trong giấc ngủ say chỉ như 1 hiện tượng bình thường!

Bên này sau khi bước vào phòng ngủ, Trần Minh Diệp cũng hạnh phúc lấp đầy trái tim, ngủ thiếp đi. Trong mơ anh cũng mơ thấy mình cười 1 con ngựa trắng đi lang thang vô định, bỗng nhiên thấy 1 cô công chúa đang ngủ bên gốc cây lớn! Nhẹ nhàng đưa bàn tay ra phía công chúa và được cô đáp lại! Anh cũng mỉm cười hạnh phúc!

Đó chính là thời khắc Thần Cupid đã bắn ra mũi tên có hình trái tim màu đỏ ở phía đuôi mũi tên về phía! Nguyệt lão cũng đã tháo trên tay họ sợi dây chỉ màu tím, thay vào đó là sợi chỉ đỏ rực như chứng minh tình yêu của họ!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng sớm Thanh Ngọc thức dậy sớm

Hôm qua có lẽ là đêm sớm nhất từ khi cô xa nhà đi học.

Thời còn đi học thì vui đầu vào nghiên cứu giáo trình, mong tốt nghiệp sớm.

Đi làm rồi càng muốn trau dồi thêm nên nghiên cứu thêm sách tham khảo, nâng cao trình độ hoặc là trực ca. Cô chẳng khi nào ngủ được sớm.

Có lẽ thói quen thành vậy rồi, thế mà hôm qua ngủ sớm, tự nhiên thấy trong người như sinh khí bừng bừng, tràn đầy năng lượng. Suốt 27 năm qua cô từ lúc nhận thức được mọi thứ cô chưa từng thấy khoan khoái như thế này!

Cô đi ra khỏi phòng, nhìn qua biết Ngân chưa dậy, cô đi xuống bếp nấu chút đồ ăn sáng! Cô nhanh tay làm chút trứng ốp la, xay 1 ít nước táo xanh rồi dọn dẹp phòng! Lau chùi bụi bặm trên cửa kính, đem rác xuống cống chung cư.

Lúc đi lên cô vô tình đụng tới điện thoại trong túi. Lấy điện thoại ra, cô chẳng biết nghĩ thế nào lại nhắn tin tới cho “Đầu heo”: Have a nice day!

Tổng đài thông báo đã gửi đi! Cô mới quần bách, muốn chặt cái tay mình! AAAA! Chẳng hiểu cô bị làm sao nữa! Có phải được người ta quan tâm 1 tí mà đã muốn độc chiếm anh, trở thành sắc nữ hay không a~! Đồ sắc nữ! Cô tự mắng thầm rồi cất điện thoại vào trong.

Đi tới phòng, đã thấy Thanh Ngân dậy, cô liền cười hỏi:

- Sao hôm nay Thanh đại tiểu thư dậy sớm vậy? Mặt trời có mọc đằng Tây không nhỉ?

- Đáng ghét dám trêu chọc bản tiểu thư! Ta sẽ cho người biết tay! – Thanh Ngân cất cao giọng, tiến thẳng tới mục tiêu – Cho cậu chừa này!

Vừa nói bàn tay cô vừa nhéo vào eo của Thanh Ngọc làm cô vừa khóc vừa cười, mặt rất chi đáng thương:

- Xin lỗi đại tiểu thư! Từ sau tớ không dám ghẹo cậu nữa! Cậu xinh đẹp nhất, dễ thương nhất. ...- Thanh Ngọc năn nỉ, nịnh nọt Thanh Ngân

- Nói vậy còn nghe được! Nể tình hôm nay cậu dậy sớm nấu cho tớ một bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng như thế này, nên tớ tha cho cậu! – Thanh Ngân cao giọng – Không được tái phạm! Nếu không tớ sẽ không tha!

- Được rồi được rồi! Tớ sẽ không tái phạm nữa – Thanh Ngọc xuống nước

- Ừm thế còn được! – Thanh Ngân gật đầu – Hôm nay thứ 7 rồi cậu muốn làm gì? Có tính bắt xe về nhà 1 chuyến hay không?

- Tớ cũng đang nghĩ thế! Cậu thật hay nha! Đi guốc trong bụng tớ - Thanh Ngọc nịnh nọt Thanh Ngân

- Hừ! làm như tớ là giun trong bụng cậu!- Thanh Ngân liếc mắt

- Cậu không phải giun nha! MÀ là bạn thân nhất của tớ! Nếu cậu là giun thì tớ cũng cùng chủng loại haha

- Biết điều thế là tốt! Nể tình cậu hôm nay rất ngoan! Tớ sẽ lấy xe máy cung cờ cậu về quê! Ok?

- Ok luôn! Ngân của tớ thật là tốt!

- Đi vào ăn đi, rồi xách đồ đi phượt!

- Ừ!

Hai cô gái bước vào bàn ăn, thức ăn nóng chờ hai cô đến.

Bên này Minh Diệp vẫn còn ngủ ngon, không biết là trời đã sáng. Bình thường anh thường dậy rèn luyện thân thể rất sớm, từ khi mặt trời còn chưa thức kìa!

Hôm nay không biết tại sao hôm nay anh chưa dậy, vì lo cho sức khỏe của anh, Minh Chi bước lên lầu 3, gõ cửa:

- Tiểu Diệp em dậy chưa?

- Ừm! – anh lật người tiếp tục giấc mơ đẹp còn dang dở.

- Tiểu Diệp em có sao không? – Minh Chi cất cao giọng. Cô sợ anh bệnh nên gõ cửa rất mạnh.

- Ừm! – anh nghe tiếng gọi của chị gái, bật người ngồi dậy, mơ hồ ra mở cửa. – Chị hai!

- Ồ ! Em có phải Tiểu Diệp không vậy?

Trước mặt Minh Chi bây giờ là 1 chàng trai đã 31t! Ấy thế mà hán mặc 1 bộ đồ ngủ xộc xệch, 2 mắt mê man. Khác hẳn với vẻ bề ngoài chừng chạc, lịch sự ngày thường! Làm cho cô thấy anh như ngày còn nhỏ, mỗi lúc cô gọi lúc nào cũng mơ màng gọi tiếng chị hai!

- Em bệnh rồi hả Tiểu Diệp? – cô đưa tay lên sờ trán. Chỉ có khi Tiểu Diệp bệnh sốt mới có tình trạng mơ hồ như ngày bé nhưng mà trán vẫn bình thường mà!

- Em buồn ngủ, chị hai! Để em ngủ thêm tý nữa có được hay không? – Anh vẫn mơ màng hỏi.

- Ừ chắc hôm qua em đi công việc rất mệt! Vậy em ngủ tiếp đi! Khi nào dậy nhớ xuống ăn sáng! – Minh Chi dặn dò rồi quay người đi xuống lầu 2.

Cửa phòng đóng lại, Minh Diệp vẫn vô thức tiến tới giường ngủ tiếp, khỏe môi anh nở nụ cười thật lạ như đang được người ta cho kẹo vậy!

Hai cô gái ăn sáng xong, đứng lên đi thu thập ít đồ đạc.

Bước ra khỏi cửa, khóa kỹ cang, mỗi người 1 ba lô đi xuống lầu dưới. Bỗng nhiên có tiếng điện thoại, là của Thanh Ngân, cô ấy nhìn chăm chăm vào màn hình, không phản ứng. Thanh Ngọc thấy lạ liền hỏi:

- Ai gọi cho cậu vậy? Sao không bắt máy?
- Một kẻ biến thái, đáng ghét! Cứ kiểm soát chọc phá mình! – Thanh Ngân hung hăng trả lời
- Vậy cậu chặn số đi!
- Không khả quan! Mặc kệ gọi chán rồi thôi à!
- Ừ! Cậu cũng cẩn thận! Thời giờ mấy kẻ biến thái nhiều lắm!
- Tớ biết rồi! – Thanh Ngân để chế độ tĩnh rồi cất vào túi áo, không thèm để ý tới điện thoại vẫn liên tục được gọi đến.

Hai cô gái đi bộ 1 đoạn ngắn, tới nhà gửi xe!

Sau khi xuất trình giấy tờ đầy đủ, Thanh Ngân lấy 1 chiếc xe máy ra, sắp xếp hành lý trong cốp, hai người khởi hành!

Ánh nắng xuân ấm áp, chiếu rọi vào hành trình của hai cô gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Quá trưa, khi ánh nắng trở nên gay gắt, như hung hăng thiêu cháy tất cả mọi thứ trên Trái Đất, chàng hoàng tử mới mơ màng mở mắt!

Anh có 1 giấc ngủ thật ngon, thật sâu; có giấc mơ thật đẹp. Anh gặp được cô, công chúa của đời anh! Cô cười làm tim anh rung lên! Được nghe cô nói, cô hát, được cùng cô cười trên 1 chú ngựa trắng rong ruổi trên thảo nguyên xanh. Được cùng cô ở trong ngôi nhà có cánh cửa gỗ nhỏ như của người lùn nhưng bên trong rất lớn, xung quanh toàn là hoa hồng!

Nhớ lại giấc mơ, anh cũng giật mình! Anh đã qua 30 tuổi, cũng không còn trẻ gì! Thế nhưng lại mơ giấc mơ nồng nàn, trẻ con đến như vậy! Cái này có phải trong truyền thuyết gọi là cái gì mà hoài xuân hay không?

Anh buồn cười nghĩ, liếc tới đồng hồ! Cũng 12h rồi! Suy nghĩ đầu tiên của anh là muốn biết cô gái nhỏ đang làm gì, cầm lấy điện thoại, anh thấy có tin nhắn của cô, lòng anh thấy vui lạ lùng. Mặc dù tin nhắn chỉ vắn vắn 5 chữ ngắn ngủi nhưng anh thấy cuộc đời như chuyển thành màu hồng.

Như vậy là cô dậy rất sớm, như vậy là cô có quan tâm đến anh! Vui sướng trong suy nghĩ anh lại đột nhiên lo! Cô nhắn tin cho anh từ lúc sáng sớm như vậy, giờ anh mới nhận được tin nhắn cô có chờ tin nhắn của anh không, có giận anh sao không trả lời hay không?

Lo được lo mất anh sốt sắng gọi qua! Một hồi chuông dài vang lên, cho tới khi tổng đài thông báo, anh càng trở nên lo lắng. Gọi thêm 1 cuộc nữa, tưởng chừng như sắp được nghe tiếng thông báo “đây đây đây” của cô điện thoại viên anh nghe có tiếng bắt máy:

- Alo! Vù...vù..

- Giản tiểu thư, cô đang ở đâu mà ồn ào vậy? – Anh nhủ mày không biết cô đang ở đâu, chỉ truyền qua âm thanh gào thét dữ dội của gió – Alo! Cô nghe tôi nói hay không?

- Tút...tút – đầu dây bên này tắt máy.

Anh đột nhiên lo lắng cô gặp phải chuyện gì không may, đi qua đi lại một chút, định gọi cho Âm vệ hỏi hành tung của cô thì nhận được tin nhắn:

- Mèo con: tôi đang trên đường về quê thăm mẹ! Khi nào tới nơi tôi sẽ gọi cho anh!

Chỉ vậy thôi làm tim anh thả lỏng! Thật buồn cười! Anh nghĩ: “Bắt đầu từ khi nào Trần Minh Diệp lãnh khốc anh đã lo được lo mất thế này? Cô đúng là được phái xuống hành hạ anh mà! Nghiệp chương nặng nề đây!”.

Sau khi biết cô đang về quê, anh thay bộ đồ khác, đi xuống lầu. Hôm nay chị gái anh ở nhà, có lẽ anh rể Tom cũng vậy.

Xuống tới lầu thì thấy Tom đang xem phim, chờ chị gái gọt táo ăn. Anh cười thấy hai người hạnh phúc như vậy, lên tiếng:

- Chào hai người!
- Aiz~ Trần đại thiếu gia của tôi ơi! Bây giờ quá bữa trưa rồi, cậu mới dậy! Có làm không vậy? – Tom giễu cợt đáp.
- Có quan hệ tới sinh lực của anh sao? – anh cũng ngồi vào bàn đáp trả lại Tom. Hai ánh mắt “xoẹt xoẹt” va chạm kịch liệt trong không khí, khét lẹt.
- Ông xã anh thôi đi! – Minh Chi gạt phăng Tom qua 1 bên rồi lớn giọng nói – Quần già, dọn com lên cho Tiểu Diệp.
- Bà xã anh ....
- Anh gặp Tiểu Diệp đầu đá mới chịu phải không? Hay cơ bản là anh nhớ vị ngũ thư phòng?
- Bà xã anh đâu có ý đó – Tom hề hà cười – Chi là em không thấy Tiểu Diệp lạ sao?
- Lạ gì? – Minh Chi nhìn anh tò mò hỏi.
- Trừ lúc nhỏ và đợt bệnh thập tử nhất sinh lần trước, em đã bao giờ thấy cậu ta ngủ quên giờ giấc chưa?
- Ừm có lẽ chưa!
- Cái gì gọi là có lẽ, chắc chắn 100% là chưa luôn!
- Hừ ! Anh có sống với Tiểu Diệp được lâu đâu mà dám khẳng định vậy? – Minh Chi phản bác Tom, ánh mắt nhìn Minh Diệp ý nói “để chị giúp em, ăn com đi”.
- Ừ thì anh đoán vậy – Tom lại cười – Nhưng mà bà xã cũng tò mò phải không? Chính bà xã cũng nói cậu ta rất lạ mà!
- Ừ anh tiếp tục!
- Có hai nguyên nhân nha! Thứ nhất là cậu ta bị va chạm ở trên đầu, bị đổi tính! Ai ui đau anh bà xã – Tom rên rỉ
- Anh dám rửa nó bị đụng đầu! – Minh Chi tức tối gõ cho Tom 1 cái trên đầu rõ đau. – Anh nghiêm túc xem nào!
- Vâng bà xã đại nhân! Thứ 2 là cậu ta đã “tư xuân”!
- Cóp !Cái gì gọi là tư xuân! Em trai em là đàn ông chính hiệu cực phẩm nha! – Minh Chi gõ thêm cho Tom 1 cái nữa, phản bác lại anh.
- Bà xã nha! Em chính là thiên vị Tiểu Diệp, bỏ rơi anh! Hơn nữa em còn bạo lực với anh! Anh sẽ gọi điện thoại nói cho mamy, anh bị em ăn hiếp – Tom cực kì ủy khuất.
- Anh cứ gọi cho mamy đi! Biết đâu mamy thương anh bị hiếp đáp đón anh về Ý cũng nên! – Minh Chi lạnh nhạt. “Hừ cô biết tông chiêu này hần hay sử dụng rồi! Thấy chưa không dám gọi nữa rồi!”.

Minh Diệp ngồi nghe Tom nói mà nổi hết da gà. Nếu không biết lại còn tưởng chị anh là người chuyên hiếp đáp chồng!

Nghĩ lại Tom cũng là người không hề đơn giản, thế mà lại bị chị gái bình thường của anh thu phục. Cái này chính là sức mạnh của tình yêu sao, có khi nào cô gái nhỏ của anh sau này cũng như thế không? Anh cũng sẽ rơi vào tình trạng như Tom bây giờ, nghĩ thế anh thấy thật hạnh phúc, thật ngọt ngào như kẹo vậy!

Aiz~ Quả thật mà nói, tình yêu đúng là quá thần kỳ. Chẳng cần nói đâu xa, 2 người đàn ông lãnh khốc trước mắt đây cũng bị thu phục!

Minh Diệp nghĩ thế cười sáng lạng, bị Tom liếc qua thấy được anh nũng nũng Minh Chi:

- Bà xã nha! Anh nói có sai đâu! Tiểu Diệp cậu ta chính là yêu rồi! Rất giống anh ngày đó – Tom nhẹ giọng nói nhỏ với Minh Chi
- Ừ biết! – Minh Chi xoa xoa chỗ cô mới gõ Tom hỏi- Ông xã có còn đau hay không?
- Hi bà xã chỉ cần thổi vù vù là hết đau ngay! Thổi cho ông xã đi! Thôi đi – Tom lại nũng.
- Thật là...- Minh Chi lắc đầu, cũng chiều Tom mà thổi lên đầu.

Tom cười sáng lạng, nói nhỏ với Minh Chi:

- Anh sẽ điều tra xem đó là ai! Haha có chuyện hay để làm rồi!
- Ừ nhưng phải cẩn thận! Đừng làm cô ấy sợ mà chạy mất! Nếu không em hỏi tội anh đấy! – Minh Chi lườm Tom

- Suyt! Anh biết rồi bà xã, em không tin năng lực của anh sao? – Tom nói rồi quay sang nhìn Minh Diệp cười đầy bí hiểm.

Tom cũng không chậm trễ bước ra ngoài, bắt đầu nhiệm vụ đầy bí hiểm. Rồi anh hôn Minh Chi 1 nụ hôn nhẹ, thay bộ võ phục, đi xuống hầm. Hôm nay là ngày tập võ cùng Minh Diệp, đây là thường lệ thứ 7 hàng tuần hay tập võ vừa rèn luyện thân thể, vừa nâng cao trình độ, không muốn thân thủ bị tụt xuống. Hai người đàn ông đấm đá, vật lộn suốt cả buổi chiều.

Ánh nắng từ từ nhạt dần. Màn đêm từ từ nhạt dần.

Sau khi về đến nhà, Thanh Ngọc được mẹ nấu 1 bữa hải sản phong phú chỉ trừ tôm vì cô dị ứng tôm từ nhỏ. Thỏa sức đánh chén cho no nê, cô mới dọn dẹp chén bát.

Sau khi rửa chén, cô lên nhà, ngồi vào bàn khách, kể cho mẹ và cậu mợ nghe chuyện ở trên bệnh viện, ở khu chung cư, trong cuộc sống. Cô khôi hài kể rất nhiều chuyện vui vẻ làm cả nhà cười to. Tối khi có chương trình ưa thích dành cho người lớn tuổi cuối tuần, cô vào phòng mở internet lên, tìm hiểu thông tin.

Bên này sau buổi tập luyện, Minh Diệp cùng Tom lên nhà, ai nấy chân tay rũ rượi. Tom thì có Minh Chi xoa bóp, an ủi, cưng chiều, còn Minh Diệp cứ vậy một mình lên phòng tắm rửa. Tắm xong anh dùng web- cam trực tiếp tham gia họp với 4 đường chủ. Cứ như vậy buổi họp kéo dài cho tới khi hết việc chính.

Trời đêm đã khuya, ếch nhái kêu xung quanh mấy hồ nước gần nhà, sau khi nhắn tin với Thanh Ngân xong, Thanh Ngọc tắt máy tính, tắm rửa rồi lên giường. Cô luôn vậy, luôn có thói quen tắm trước khi ngủ.

Cô trèo lên giường, cầm chiếc điện thoại, kéo tới số điện thoại của “Đầu heo” cô lại mỉm cười tự hỏi : “ Không biết bây giờ anh đang làm gì? Minh có nên nhắn tin cho anh hay không?” rồi cứ vậy thẩn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Như có “ thần giao cách cảm”, Minh Diệp ngồi trên bàn làm việc, đọc mấy cuốn sách kinh doanh, nhấp 1 ngụm cà phê đen đặc quánh, lơ đãng nhìn điện thoại rồi nhờ tới Thanh Ngọc! “ Cô gái nhỏ không biết đang làm gì?” Anh nghĩ 1 lát rồi định gọi, thấy khuya rồi sợ làm cô thức giấc, anh nhắn tin “ Chúc ngủ ngon ” qua cho cô rồi đặt lại điện thoại trên bàn.

- Tít – có tin nhắn trả lời, thì ra cô gái này chưa ngủ, anh mỉm cười đọc tin nhắn – Tôi chưa ngủ! Sao anh còn chưa ngủ? Khuya rồi!

- Tôi còn phải xử lý chút báo cáo họp đồng không để ý là khuya như thế này rồi!

- Không sao! Mà anh có đang uống cà phê không?

- Có! Một ly!

- Đã uống chưa?

- Chỉ mới 1 ít thôi!

- Từ sau anh đừng uống cà phê lúc khuya hoặc khi chưa ăn gì! Như vậy sẽ làm anh bị đau dạ dày!

- Cô là bác sĩ, tôi biết! Nhưng đừng thấy ai cũng coi là bệnh nhân! Tôi rất khỏe mạnh!

- Ủm ai cũng nói vậy! Tối khi bị rồi thì sao? Cẩn thận vẫn hơn!

- Nhưng tôi quen rồi, sáng dậy làm 1 ly cà phê cho tỉnh táo!

- Thói quen xấu! Cần phải sửa! – rồi cô gửi 1 hình động khuôn mặt đỏ tức giận làm anh bật cười

- Tôi sẽ nghe lời cô bác sĩ! – Nhận được tin nhắn cô cũng cười vui vẻ.

- Vậy anh đừng làm nữa, mai chủ nhật rồi! Nghỉ ngơi đi!

- Ủm vậy cô ngủ ngon!

- Anh cũng vậy!

Hai con người ấy cứ như vậy, chào nhau, rồi như thần giao cách cảm, họ nhắm mắt, mơ về những giấc mơ đẹp đầy màu sắc.

Bên ngoài bầu trời ánh sao càng về khuya càng sáng rõ, lung linh huyền ảo. Sự tĩnh lặng của màn đêm khiến mọi tiếng động trở nên rõ ràng. Sương phủ trên tán lá! Không khí lành lạnh se se như còn vương chút gì đó của mùa đông để lại.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12.2

Ngày cuối tuần cũng từ từ trôi qua, ai nấy đều trở về với nhịp sống tấp nập, vội vã. Thành phố vắng vẻ ngày cuối tuần như được hồi sinh sức sống. Ai nấy đều trở về với công việc của mình.

Ấy thế mà ở một căn biệt thự nọ, có 1 anh chàng tóc nâu hạt dẻ, da trắng mũi cao đang đẩy tạ, vẻ mặt bí hiểm cười, thậm chí không hiểu tại sao anh ta lại bật cười lớn. Có chuyện gì thế nhỉ?

Biệt thự Queen, buổi sáng sớm chính là vậy.

Người làm có khoảng 10 người từ quản gia, người giúp việc, tài xế lẫn người giữ cổng. Ai cũng có công việc của chính mình, đi qua đi lại. Vườn hoa, cây cảnh được cắt tỉa cẩn thận với nhiều hình thù đẹp mắt.

Có một người phụ nữ, bước ra từ cánh cửa gặp một người đàn ông trung niên:

- Quản gia, chú có thấy Tom ở đâu không? – người phụ nữ đó chính là Minh Chi.

- Cậu Tom đang đẩy tạ dưới phòng tập thưa tiểu thư! – Quản gia trả lời.

- Vậy chú đi làm việc đi, tôi đi tìm anh ấy!

- Vâng tiểu thư!

Người quản gia cúi đầu chào.

Ông làm việc ở đây từ lúc lão gia cưới phu nhân, chứng kiến rất nhiều chuyện xảy ra trong gia đình này. Ông luôn coi họ là người thân, coi đây là gia đình thứ 2 của mình. Họ đối xử với ông không tệ, thậm chí là rất tốt.

Mặc dù trước đây gia đình này gặp phải tai ương thế nhưng họ cũng vượt qua, điều đó làm ông rất vui mừng. Chứng kiến tình cảm của những người trong gia đình, đặc biệt là Tom và Minh Chi, ông thấy vui mừng thay cho lão gia.

Mãi chìm đắm trong hồi tưởng của chính mình, Quản gia thấy có người giúp việc gọi:

- Chú Quản gia, cháu có việc muốn nhờ chú giúp!

- Được rồi tôi tới ngay! – ông cũng bước đi thoăn thoắt.

Minh Chi sau khi biết Tom đang ở phòng tập, cũng men theo hành lang đi tới. Chưa mở cửa, cô thấy tiếng anh cười lớn, cứ nghĩ là anh đang nói chuyện với Tiểu Diệp, nhìn vào thì không thấy ai. Điều này làm cô cảm thấy tò mò:

- Ông xã! Anh mới nhặt được bí kiếp gì sao?

- Haha bà xã! Còn hơn cả bí kiếp nữa kia! – Tom vẫn cười thật lớn.

- Vậy nói cho em nghe đi! – Minh Chi rất tò mò.

- Chính là về em trai em đó! – Tom kích thích.

- Tiểu Diệp thì sao? – vẫn chưa hiểu.

- Bà xã, chính là em biết được cậu ấy thật sự đang yêu nha!

- Thật sao? Ông xã anh biết ai chưa? – Minh Chi hỏi lớn.

- Chính xác 100% luôn!

- Ai vậy? – tò mò bắt đầu trỗi dậy.

- Anh đang điều tra cô gái ấy! Mới nghe tài xế Trương nói là cô gái ấy rất đẹp, chỉ biết Tiểu Diệp gọi là Giản tiểu thư thôi! Còn nữa, hôm trước Tiểu Diệp tới Vũ gia dự tiệc, đích thân tiễn cô ấy về nhà! Lại nói 2 người dẫn nhau vào nhà, thật lâu mới trở ra! Bà xã em nghĩ xem sẽ có chuyện gì?

- Thật sao ông xã! Đúng là phong cách của Tiểu Diệp! Chính hấn rất ga lăng nha!

- Hừ ông xã em đây mới ga lăng, lịch sự! Chính hiệu 1 quý ông cấp bậc kim cương! – Tom thấy Minh Chi khen ngợi Tiểu Diệp, con ghen ập tới.

- Aiz nha ông xã! Anh đừng có đưng tý là nòng nặc thuốc súng có được hay không?

- Không được! – Giận rồi.

- Em thương Tiểu Diệp nha! Ông xã phải nhanh tìm hiểu xem người hấn thương là ai! Nếu hấn có người yêu, có người chăm lo không phải em sẽ chỉ dành thời gian cho ông xã thôi sao? Lại nói biết đâu ba sẽ vui mừng mà tỉnh lại nữa! Ông xã lúc đó chúng ta cùng 2 nhóc đi du lịch! – Minh Chi nịnh hấn, có trời mới biết ông xã của cô bá đạo như thế nào nha!

- Vậy cũng tốt – Tom suy nghĩ – Nhưng nếu ba vợ tỉnh, anh sẽ chỉ dẫn bà xã đi du lịch thôi! Anh không có điên mà dẫn theo 2 thằng nhóc phá đám kia!

- Sao anh lại nói con chúng ta như vậy? Chúng rất dễ thương và nghe lời!

- Hừ có con nào mà suốt ngày giành bà xã của anh không? Anh không có 2 đứa con như chúng – Lại thêm mùi thuốc súng.

- Ông xã! Vậy chúng ta kết hợp cho Tiểu Diệp xong, trốn đi du lịch có được không? Lúc đó anh với em đi tới những nơi lãng mạn nhất! Để công ty lại cho Tiểu Diệp và em dâu lo!- Minh Chi đề nghị nhằm dập lửa.

- Ý kiến của bà xã quá tuyệt! Um..moah! Yêu bà xã quá đi! – Tom vui mừng ôm lấy Minh Chi hôn lên má cô.

- Vậy ông xã mau mau tìm hiểu xem cô gái đó là ai, tình cảm của 2 người phát triển tới đâu rồi. Hơn nữa phải cận thận, nếu không. ... – Minh Chi nói tới đó, tay đưa lên cổ, động tác bị chặt đứt.

- Anh biết rồi! Thảm tử của anh không phải không biết phong cách của Tiểu Diệp. Với lại anh còn muốn sống với bà xã lâu dài nữa nha!

- Ông xã..! – Minh Chi cười tươi - chúng ta đi ăn sáng! Chắc Tiểu Diệp thể dục xong rồi!

- Ủ! Đi ăn sáng thôi!

Hai vợ chồng son cứ thế kẻ ghẹo người cười bước tới phòng ăn. Mặc dù người làm ở đây thấy họ đã quen thế nhưng không kim nổi hâm mộ tình cảm của họ không những không giảm mà còn ngày 1 ngọt ngào hơn.

Hôm nay Minh Diệp quyết định tới thăm ba anh 1 chuyến. Anh muốn nói cho ba nghe sự phát triển vượt bậc của anh với Thanh Ngọc cho ba nghe. Mặc dù anh từng kể với ông anh thích 1 người con gái nhưng cho tới bây giờ mới có bước tiến triển thêm anh muốn chia sẻ ngay với ba.

Chiếc xe BMW đen bóng dừng lại ở cổng bệnh viện trung tâm lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Người đàn ông ấy bước ra, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, thế nhưng nếu ai tinh mắt 1 chút, sẽ thấy được trên môi anh ngự trị 1 nụ cười nửa miệng.

Bước vào thang máy, bấm tầng 10 anh nhanh chóng đi vào trong. Ba anh vẫn vậy, vẫn là dây chằng chặt trên người. Da ông hôm nay có vẻ có sức sống hơn không còn xanh tái. Thế nhưng anh vẫn thấy dường như tóc ba lại bạc đi rất nhiều. Máy điện tim vẫn tí tí chạy, anh thả lỏng bước lại gần ba, nắm lấy tay ông thì thảo:

- Ba ơi! Tiểu Diệp đến thăm ba đây!

- .....Tít.....tít.....

- Hôm nay ba thấy trong người thế nào? Con thấy ba rất có khí sắc!

- .....Tít.....tít.....

- Con muốn kể chuyện cho ba nghe! Về cô gái nhỏ con từng kể cho ba!

- .....tít.....tít.....

- Con và cô ấy bắt đầu liên lạc rồi! Chỉ là con không biết mở lời với cô ấy như thế nào hết! Mấy ngày này con có liên lạc với cô ấy! Chúng con nói chuyện rất hợp, còn chia sẻ 1 số chuyện xảy ra! Con càng thấy cô ấy đáng yêu, càng không thể không chia sẻ được mà nhớ đến cô ấy! Mặc dù vậy nhưng con vẫn sợ nếu nói rằng con thích cô ấy, sẽ dọa cô ấy chạy mất! Có phải con nên chờ thêm 1 thời gian nữa mới thích hợp hay không, ba?

- .....tít.....tít.....

- Ba cũng biết con để ý cô ấy từ mấy năm trước mà! Cũng may có cơ hội để chính thức nói chuyện! Cô ấy đang dần chia sẻ mọi thứ với con! Ba thấy con từ từ như vậy đã ổn chưa?

- .....Tít.....Tít.....Tít.....

- Con muốn được nói chuyện cùng ba quá! Ba nằm đây gần 10 năm rồi, cũng đến lúc phải tỉnh thôi! Nếu không thì ai chỉ con cách nắm bắt lấy cô gái ấy bây giờ! – Minh Diệp thở dài, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm.

Có ai tin rằng lúc này đây anh chỉ là 1 đứa con, mong chờ sự khuyên bảo của ba! Có ai tin rằng một người lạnh lùng, cứng cáp như anh cũng có lúc trở nên mềm yếu! Đã từng một mình đối diện với rất nhiều khó khăn thế nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy mình trở nên yếu đuối như vậy! Anh lúc này thật sự chỉ là một tâm hồn yếu đuối tạo một lớp vỏ bọc cứng rắn nguy trang, anh cuối cùng vẫn chỉ là một đứa con cần được sự che chở của cha! Ba anh đã nằm đó 10 năm rồi, đã 10 năm rồi anh không được nghe giọng của ba.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 13

Lúc anh không để ý thì bỗng nhiên bàn tay già đầy vết chai của ba anh bỗng nhiên động đậy! Vì lúc đầu lần vận động này quá nhẹ, anh lại không chú tâm nên không biết.

Nhưng lại có lần thứ 2, máy điện áp vang lên tiếng kêu to hơn làm anh giật mình! Anh thấy tay ba anh động đậy, quá bất ngờ, anh luống cuống bấm nút đồ dưới giường.

Không đầy 2 phút sau các bác sĩ chạy đến, anh nói sơ lược về sự vận động của ba rồi bước ra bên ngoài, lấy điện thoại gọi thông báo cho chị gái.

Cúp máy, anh lấy điều thuốc ra hút. Anh thật sự rất ít hút thuốc, chỉ là muốn dùng nó để kích thích sự tỉnh táo của mình mà thôi! Thế nhưng chưa hút được 1/3 điều thuốc, anh bỗng nhiên nhìn thấy cô gái nhỏ, bóng dáng quen thuộc xuất hiện! Cô vội vã dùng ánh mắt chào hỏi anh, rồi đi vào phòng khám cho ba anh, anh cũng chỉ gật đầu đáp lễ.

Khoảng 10 phút chị gái cùng Tom tới nơi, sốt sắng nhìn vào bên trong rồi hỏi hộp như anh! Chờ đợi!

Không để họ phải đợi quá lâu, các bác sĩ từ phòng ba đi ra. Lo lắng nhất vẫn là chị anh, thật sự chị xúc động đến khóc! Phải dựa vào Tom, chị dùng ánh mắt đầy hi vọng nhìn các bác sĩ:

- Ba tôi sao rồi bác sĩ?

- Bệnh nhân không có vấn đề gì nghiêm trọng! Chỉ là nằm trong 1 thời gian khá lâu, nay có kích thích từ bên ngoài nên não nhận thức và phát ra phản xạ tự nhiên! Người nhà không nên quá lo lắng, đây là dấu hiệu tốt. Mặc dù chưa thực sự tỉnh hẳn thể nhưng chắc chắn bệnh nhân sẽ tỉnh lại trong thời gian sớm nhất! Mọi người nên tìm tình huống nào đó, kích thích tế bào não tỉnh, lúc đó bệnh nhân sẽ thực sự tỉnh hẳn!

- Cảm ơn bác sĩ! – Minh Chi mừng rỡ, tiến vào bên trong.

- Cảm ơn bác sĩ! – Anh cũng gật đầu.

- Trần tổng! Anh theo tôi một chút! – Võ trưởng khoa lên tiếng rồi đi đến phòng bên cạnh.

Trần Minh Diệp đi theo, thỉnh thoảng con mắt vẫn nhìn vào bóng dáng ấy! Nhìn vào con mắt cô có vẻ lo lắng không lẽ ba anh có chuyện gì! Không bác sĩ mới nói ba anh tốt lắm, làm sao có thể có chuyện gì được.

Bước vào phòng sau, anh đóng cửa. Võ trưởng khoa cùng Thanh Ngọc đã ngồi xuống bàn. Võ trưởng khoa làm động tác mời, rồi nói:

- Trần tổng, tôi gọi anh đến đây là có việc muốn thông báo!

- Võ trưởng khoa, cô cứ nói!

- Là thế này! Chủ tịch Trần do nằm đó khá lâu nên cơ thể xuất hiện thoái hóa!

- Vậy....ba tôi có làm sao không?

- Hiện tại ba anh cũng chưa có thoái hóa nhiều – Thanh Ngọc lên tiếng – Chỉ là do tuổi bác ấy cũng đã lớn, lại nằm lâu như vậy! Có thể tỉnh lại sớm thì tốt, sẽ có thể dùng vật lý trị liệu để hồi phục!

- Nếu không....thì sao? – ánh mắt anh không tự chủ mà dao động.

- Nếu như bác ấy nằm thêm 1 thời gian nữa, tôi nghĩ khoảng 1 năm nữa nếu bác ấy mới tỉnh lại thì có lẽ sẽ bị thoái hóa cơ, lúc đó sẽ không thể dùng vật lý trị liệu được nữa...và..

- Và.....?

- Bác ấy sẽ bị liệt! – Thanh Ngọc nhìn thẳng vào mắt anh, nói!

- ...Liệt...- anh không tin vào mắt mình, cứ sợ nhìn nhầm.

Nhưng trong mắt cô chứa đầy sự khẳng định, anh tin cô, đồng thời không biết phải làm gì tiếp theo~

Ngay lúc đó Võ trưởng khoa lên tiếng:

- Trần tổng! Thật sự mà nói thì chủ tịch vẫn còn hi vọng! Mặc dù sự thật là vậy nhưng nếu gia đình thường xuyên kể những câu chuyện đã xảy ra hoặc niềm vui nào đó làm kích thích phản ứng thì dần dần chủ tịch sẽ tỉnh lại trong thời gian sớm nhất! Lúc đó chúng ta sẽ trị liệu, tôi tin rằng ngài ấy sẽ hồi phục thôi!

- Vậy sao? Cảm ơn cô Võ trưởng khoa!

- Vậy chúng tôi xin đi trước!

- Xin chào! – anh đứng dậy gật đầu chào 2 người.

Anh cũng nhìn thấy được sự an ủi trong mắt cô! Anh chỉ gật đầu đáp lễ.

Ngay lúc này trong đầu anh không còn có thể chứa đựng được bất cứ thứ gì ngoài tình trạng của ba anh. Hơn nữa anh cũng lo lắng không biết có nên nói với Minh Chi hay không! Anh sợ chị lại lo lắng! Quyết định lóe ra trong đầu, anh im lặng tiến và phòng bệnh.

Anh nhìn thấy chị đang nắm tay ba khóc, gọi ba tỉnh dậy trong vô vọng. Tom đứng sau an ủi, thấy anh vào cũng chỉ chớp mắt mà thôi! Anh cũng im lặng vỗ vai chị an ủi một chút rồi ra ngoài! Đồng cửa điện thoại báo có tin nhắn đến;

- Mèo con: Tôi mời anh 1 ly cà phê được chứ?

- Được! Ở đâu? – Đầu heo trả lời.

- Mèo con: Quán cà phê đối diện.

- Được – Đầu heo trả lời.

Chỉ vậy thôi, cô mỉm cười, đứng lên nói qua 1 tiếng với Võ trưởng khoa rồi đi xuống dưới. Cô băng qua đường, mở cửa bước vào quán.

Không gian quán tuy không quá lớn nhưng ánh sáng và khung cảnh quán khá tốt! Quán có 2 lầu, gam màu chủ yếu là nâu gỗ. Ván ép 100 % bọc cả tường lẫn nền, chính vì vậy khi bước vào, cô lấy ngay 1 đôi dép thú bên cạnh, cởi đôi giày của cô, cất lên kệ rồi bước vào.

Anh đã ngồi trên bàn, nhìn ra ngoài đường chăm chú. Cô cũng chỉ ngồi vào và nhẹ nhàng hỏi:

- Anh uống gì không?

- Một ly cà phê đen đi!

- Anh đã ăn sáng chưa?

- Tôi đã ăn rồi!

- Vậy cho tôi 1 ly cà phê đen và ly Capuchino! – cô nhẹ nhàng nói với phục vụ!

- A..dạ quý khách chờ 1 chút – cô phục vụ giật mình rồi bước vào trong.

Hôm nay cô phục vụ mới làm việc ngày đầu tiên, vậy mà gặp được 1 anh chàng rất đẹp trai làm cô mê mẩn. Cô chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông nào đẹp trai, khí suất như vậy. Có phải làm ở đây sẽ có được cơ hội ngắm trai đẹp hay không? Cô rất mong chờ!

Chỉ là hơi thở anh ta quá lạnh, cô không dám hỏi xem anh ta dùng gì, cho tới khi cô gái xinh đẹp kia bước đến, anh ta mới nhu hòa hơn, cô mới dám lại gần. Có lẽ đó là người yêu của anh ấy, họ xứng đôi vậy mà! Tuy có hơi tiếc nhưng cô cũng rất vui nghĩ “haha làm ở đây sẽ được ngắm rất nhiều anh chàng đẹp”! Chính vì vậy mà khi cô gái kia gọi phục vụ, cô mới giật mình đi nhanh vào trong bê thức uống ra.

Minh Diệp không còn nhìn ra bên ngoài nữa, chỉ ngồi nhìn vào ly cà phê đen quánh, nhấp 1 ngụm. Anh định rút 1 điếu thuốc để hút nhưng nhìn thấy ánh mắt cô như muốn nói anh dừng, anh lại thôi.

Im lặng khoảng 5 phút, cô mở lời trước:

- Anh không sao chứ?

- Tôi không sao! CẢM ơn cô!
- Thực ra thì tình trạng ba anh như vậy là có tiến triển tốt hơn rồi.
- Tôi biết! Chỉ là không biết nói với chị tôi thế nào để chị ấy không lo lắng mà thôi!
- Vậy thì anh đừng nói! Tôi thấy anh kể anh có lẽ sẽ suy nghĩ thay chị anh được!
- Cảm ơn cô đã chi! Tôi sẽ nói với anh ấy.
- Vậy được rồi! Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều! Với lại đừng hút thuốc, không tốt cho sức khỏe đâu! Anh còn phải lo cho gia đình anh, chị gái anh, ba anh nữa! Họ rất cần anh! – cô nhẹ nhàng khuyên.
- Ủ! Tôi biết rồi – anh nhìn thẳng vào cô, con mắt như tìm tòi 1 thứ gì đó.

Có ai biết rằng nghe cô khuyên anh nhẹ lòng đi hẳn. Chỉ là cô nói có nhiều người cần anh lo, anh đột nhiên nghĩ rằng “em có đồng ý trở thành 1 trong số họ hay không?” Chính vì vậy anh mới nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm, chan chứa tình yêu âm thầm anh dành cho cô.

Chỉ là cô không để ý, không thể nhận ra anh đang dành ánh mắt nhu hòa cho cô, chỉ một mình cô.

Hai người cùng im lặng, cùng nhìn xa xăm. Ai cũng dành tình cảm cho đối phương nhưng chẳng nhận ra đối phương cũng vậy, chẳng dám nói.

Họ càng không nhận ra rằng, ở góc khuất của quán cà phê có 2 đôi tượng đang chụp lại những khoảnh khắc nhu hòa nhất của họ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14

Ánh nắng vàng xuyên qua từng kẽ lá, mặt trời cũng đã lên gần đến đỉnh đầu. Không khí thành phố vẫn vậy, đầy khói bụi và ồn ào.

Tại cổng của 1 tòa nhà lớn, 1 chiếc xe BMW đen dừng lại. Tài xế bước nhanh xuống, mở cánh cửa cho chủ nhân của chiếc xe ngồi phía sau. Một đôi giày đen chạm xuống mặt đường, rồi con người ấy cũng xuất hiện. Với bộ vest độc nhất 2 màu trắng đen làm cho con người này trở nên hấp dẫn.

Ánh nắng chói chang lúc này, như làm nên và ánh sáng cho sự xuất hiện của anh ta. Vẻ mặt đẹp trai, dáng người cao ráo, khí suất lạnh lùng làm cho người ta say mê nhưng không dám thương thức.

Bỗng từ cánh cửa xoay thật lớn của tòa nhà, có khoảng gần 10 người cả nam lẫn nữ chạy nhanh ra. Hôm nay là ngày Tổng giám đốc đại nhân đến xét duyệt báo cáo, không khí của công ty trở nên nghiêm túc cực kỳ.

Ai mà biết được họ đang thành thói uống ly cà phê ở căn tin, đang ngồi trong văn phòng nói chuyện gia đình thì nghe thư kí Lương thông báo Tổng giám đốc sẽ tới. Có trời mới biết được lúc đó họ như rút từ trên 9 tầng mây xuống tận tầng địa ngục thứ 18. Vội sửa sang lại quần áo, lấy tập báo cáo họ đã chuẩn bị trước trong tủ rồi chạy vội xuống đại sảnh đón Đại Boss.

- Xin chào Tổng giám đốc! – họ đồng thanh cúi nhẹ người chào anh.

- Hôm nay tôi đột xuất đến, mục đích vừa xem xét báo cáo của tháng này và kế hoạch tháng tới nhưng qua đó, tôi cũng sẽ đích thân cùng các vị đến khảo sát chất lượng làm việc của các phòng ban! Sau đó sẽ cho phòng kiểm soát thanh tra, xem xét lại tình hình của tổng công ty! Tôi mong các giám đốc ban ngành hợp tác! – Minh Diệp lạnh lùng tuyên bố lí do, rồi quay sang bên cạnh – Chúng ta sẽ đến phòng marketing trước.

Một đoàn người bước theo sau người đàn ông ấy! Ai nấy đều đỏ mồ hôi hột! Vị Đại Boss này không những được mệnh danh là lạnh lùng quyết đoán, trên thương trường được coi là “rồng giấu đuôi” mà còn có khả năng xuất quỷ nhập thần, làm việc rất im hơi lặng tiếng. Chỉ cần hần muốn, hần sẽ kiểm tra đột xuất các phòng ban, sau đó cho trưng cầu ý kiến bí mật. Thế là mọi chuyện cứ từ từ mà phơi bày!

Làm việc ở đây lương cao, bổng lộc tốt thế nhưng lúc nào cũng như “ngồi trên than nóng”. Nếu không cẩn thận thì nhẹ bị mất việc nặng thì khởi tố hình sự. Nói là mất việc nhẹ nhưng mà biết bao nhiêu người trong nhà chờ họ kiếm miếng cơm, sơ sẩy tắc trách bị đuổi việc thì rất khó xin được việc ở công ty khác.

Chính vì vậy ai nấy mặc dù có rét run khi đối mặt với Đại Boss thế nhưng vẫn cố gắng hết sức để không gây chuyện gì nghiêm trọng. Thịnh thoảng có vài người phụ nữ không biết điều, nhờ nằm dưới thân của 1 số lãnh đạo có chút quyền lực là lên mặt hống hách. Cũng chẳng được bao lâu mà mất việc mà chính vị lãnh đạo đó cũng bị xử lý vì tội bao che. Lâu rồi cũng chẳng có gì lớn xảy ra nhưng vẫn không tự kiểm chế mà mồ hôi chảy từng giọt.

Đoàn người đến từng phòng một, kiểm tra hiệu suất làm việc cũng như xử lý tình huống xảy ra ở công ty. Qua đó đánh giá năng lực làm việc của từng

người, từ đó đưa ra mức lương của họ. Đừng tự hỏi tại sao lại có thể kiểm soát hết được năng lực làm việc của từng nhân viên mà phát lương theo mức của từng người nha! Chỉ nghe nói rằng ở mỗi phòng đều có người của nhóm đều được gọi là “X”! Sở dĩ chỉ nghe đồn là vì nhóm này do chính Tổng giám đốc lựa chọn, đưa vào công ty. Họ trà trộn vào từng phòng ban, bí mật quản lý cũng như kiểm soát việc làm của mọi người. Chính vì quá bí ẩn như vậy mà mọi người cũng không dám manh động, cứ việc ai người nấy làm nghĩ ngò lẫn nhau! Thỉnh thoảng có trung cầu bí mật, công ty cứ như vậy mà trở thành 1 tổ chức tự nguyện, tự nguyện làm, tự nguyện quan sát và nhắc nhở lẫn nhau, dĩ nhiên là không thiếu được những lúc vui vẻ bình thường rồi.

Công ty từ trên xuống dưới đều được thị sát. Sau đó các lãnh đạo đều đi vào phòng họp. Đây mới là lúc hội họp xem đánh giá của Đại Boss và tiếp nhận chỉ thị của anh. Không khí hết sức nặng nề, ai nấy đều nhìn sắc mặt của Boss! Anh nhú mày họ cũng nhú mày, anh không chớp mắt đọc các số liệu, họ cũng không dám chớp mắt nhìn anh sợ bỏ qua bất kỳ biểu tình nào. Báo cáo của phòng nào có màu riêng của phòng nấy, cứ tới phòng của họ, họ đều không nhìn được mà muốn khụy xuống. Không khí căng thẳng im lặng cứ như vậy mà diễn ra!!!

Ở 1 nơi khác, chính là bệnh viện trung tâm lại có 1 bầu không khí khác. Đó chính là sự đông đúc, khẩn trương! Từng khoa của bệnh viện từ hồi sức đến chữa trị đều nườm nượp bệnh nhân ra vào. Vì sở hữu những trang thiết bị y tế tân tiến, đội ngũ y bác sĩ giỏi nên bệnh viện được rất nhiều người tới khám. Các bác sĩ đều rất tận tâm xem đúng bệnh, kê đúng thuốc.

Tại phòng cấp cứu, có 1 cô bác sĩ trẻ xinh đẹp đang xem bệnh cho mọi người. Tuy không có ca nào lớn nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng cô bác sĩ này vẫn tự tay khâu vết thương cho bệnh nhân, hỗ trợ bệnh nhân lớn tuổi, giúp đỡ những cô cậu bé đang vì đau mà khóc òa lên. Mặc dù cùng trực có đến 3 bác sĩ khác nhưng cô là người rất hăng hái, đi tới từng giường bệnh hỏi căn cứ triệu chứng của từng bệnh nhân. Chỉ cần hỏi bác sĩ Giản khoa cấp cứu, hầu như ai cũng đều hỏi lại “có phải cô bác sĩ xinh đẹp tốt bụng như thiên sứ ấy không?”.

Thanh Ngân hôm nay không trùng ca với Thanh Ngọc, có lẽ giờ cô ấy vẫn còn ngủ, hôm qua cô ấy trực khuya. Vì đam mê, yêu nghề Thanh Ngọc luôn cặm cụi làm việc hết mình, cũng chẳng để ý tới giờ giấc, bữa ăn. Đã qua đầu giờ chiều, bệnh nhân cũng giảm bớt nên cô cũng ngồi xuống nghỉ ngơi. Đi vào phòng vệ sinh lau mặt cho tỉnh táo, cô bước ra thấy Vũ Huy đang ngồi trước bàn trực, nhìn thấy cô Vũ Huy cười hỏi:

- Tiểu Ngọc! Em xong việc chưa?

- Cũng đã bớt việc rồi! Anh hỏi có chuyện gì không? – Thanh Ngọc ngồi xuống lật bệnh án, không nhìn thẳng vào Vũ Huy hỏi lại.

- À anh biết em chưa ăn trưa nên tới rum xuống căn tin bệnh viện ăn cơm. Anh cũng mới xong việc. – Vũ Huy gãi đầu nói.

- Ừm...- Thanh Ngọc nhìn lên Vũ Huy suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Vừa lúc 2 bác sĩ cùng ca với cô đi lên, họ đổi cho cô đi ăn nên cô cũng đi theo Vũ Huy xuống căn tin, sáng nay cô cũng chưa kịp ăn gì cả!

Đoạn đường đi đến căn tin, ai làm trong bệnh viện này cũng biết 2 vị phó khoa này,

tuổi trẻ tài cao; hơn nữa chuyện Vũ Huy theo đuổi Thanh Ngọc là chuyện được mọi người hâm mộ nhất nên ai cũng biết. Họ đều gật đầu chào hỏi, có người còn “chúc mừng”, “chúc 2 người hạnh phúc”....Cô im lặng không ý kiến, Vũ Huy nhìn thấy vậy lại cho là cô không bài xích anh, chính vì vậy anh cười tươi như hoa.

Chọn 1 bàn ở gần cửa sổ, cô nhìn bao quát xuống thành phố. Vũ Huy tươi cười bung 2 suất cơm cán bộ lại bàn cô đang ngồi, anh cười nói:

- Tiểu Ngọc, em ăn đi! Anh biết em thích ăn trứng nên cố tình xin thêm cho em. Hôm nay có vẻ món ăn khá ngon, em thử đi! – Vũ Huy hào hứng nói.

- Ừm. Vũ phó...- Thanh Ngọc mở miệng

- Chà! – Vũ Huy cắt ngang – giờ còn gọi cái gì mà Vũ phó chứ. Em cứ gọi anh là Vũ Huy hoặc anh Huy được rồi. Nghe như người xa lạ vậy! – nói xong anh ăn 1 miếng cơm, tiếp tục nói – Cơm rất ngon! Em ăn đi Tiểu Ngọc.

- Ừm... Vũ Huy, em có chuyện muốn nói với anh!

- Vậy em nói đi! Anh đang nghe! – Vũ Huy vẫn vui vẻ ăn.

- Em xin lỗi... thực ra em chỉ muốn nói là...- Thanh Ngọc vẫn ngập ngừng, cô hít thở 1 hơi rồi nói tiếp – Em đã tìm được người em thích!

- Xoảng...- miếng cơm trên tay Vũ Huy rơi xuống, anh nhìn thẳng vào mắt Thanh Ngọc như tìm tòi gì đó.

- Em xin lỗi, em chỉ muốn nói là còn rất nhiều người con gái tốt, anh đừng lãng phí thời gian và tâm tư vào em nữa. – Thanh Ngọc nhìn vào Vũ Huy như khẳng định.

- À! Thì ra vậy! Có phải anh làm phiền em quá nên em mới nói...- Vũ Huy cười gượng nói – Nên em mới nói mình có người trong lòng không?

- Em...

- Em cũng thật là – Vũ Huy ngắt ngang – Không cần phải nói dối đâu! Anh biết em chưa thể chấp nhận được anh! Anh sẽ chờ...

- Vũ Huy này! Anh nghe em nói – Cô lớn tiếng nói.

Mọi người thấy tiếng nói lớn, quay lại nhìn xem có chuyện gì. Thanh Ngọc biết mình hơi lớn tiếng nên hạ giọng, nói:

- Thật ra, em không nói dối!

- .....- Vũ Huy im lặng.

- Em thật sự thích anh ấy! Gặp anh ấy trái tim em không ngừng được mà quan tâm, lo lắng cho anh ấy! Em cũng thấy mình thật ngốc, cũng âm thầm nhìn theo anh ấy như vậy. Chỉ mong sao anh ấy vui vẻ, em không biết anh ấy đối với em là gì! – Cô dừng lại 1 chút – Nhưng dù tình cảm đó là gì, em sẽ trân trọng, không thể để mất nó được! Vũ Huy anh có hiểu không?

- Anh....anh hiểu! – Vũ Huy cười nhạt – Vậy ra em thương thầm người ta, là đơn phương?

- .....- Cô im lặng, chỉ gật đầu.

- Em có thể nói cho anh biết em sẽ không hối hận chứ!

- Em không hối hận! Yêu anh ấy, biết anh ấy em không còn gì phải hối tiếc nữa! – Cô nhìn ra bên ngoài, giọng nói chắc chắn.

Vũ Huy nhìn thấy sự quyết tâm của Thanh Ngọc. Anh biết đó không phải là nói dối, vì chính anh cũng luôn dành sự khẳng định đó cho cô, chỉ là cô chưa bao giờ tiếp nhận, mặc dù vậy anh cũng không hối hận. Anh nhìn cô 1 nụ cười nhạt:

- Vậy anh chúc em hạnh phúc!

- Cảm ơn anh Vũ Huy, đồng thời cũng xin lỗi! – Cô áy náy nói.

- Em không cần xin lỗi anh! – Vũ Huy gạt lời của Thanh Ngọc sang 1 bên – Như em nói, tình yêu là cho đi, không bao giờ hối tiếc! Anh cũng vậy, thế nên phải hạnh phúc, được không!

- Vâng! Cảm ơn anh – Cô gật đầu.

- Vậy anh đi làm đây, không còn sớm nữa! Em cũng ăn đi rồi tiếp tục, ngày hôm nay vẫn còn dài! – Vũ Huy cười chào Thanh Ngọc rồi quay đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của Vũ Huy, Thanh Ngọc cảm thấy nợ anh rất nhiều! Giá như từ đầu cô kiên quyết từ chối anh, dù có làm anh tổn thương 1 lần thì sớm hơn vẫn tốt. Dậy đưa gần 2 năm trời, cô thấy mình thật xấu xa! Cô nhìn ra bên ngoài thần thờ.

Ở 1 bàn gần đó, có 1 vị khách uống nước, sau khi Vũ Huy đứng lên, hắn ta cũng vào trong toa- lét, bấm dây số và chờ đồ chuông, đôi phương rất nhanh bắt máy, hắn nói giọng cung kính:

- Thưa bang chủ! Giản tiểu thư và Vũ Huy mới ăn cơm ở căn tin bệnh viện xong ạ!

- Cái gì? – người đàn ông này bật dậy khỏi ghế, giọng trầm xuống – Tiếp tục nói.

- Dạ thưa! Mặc dù ngồi hơi xa và không nắm bắt được toàn bộ cuộc nói chuyện của họ nhưng cơ bản là Giản tiểu thư từ chối Vũ Huy rồi ạ!

- Cái gì? – giọng nói cao thêm 1 bậc – cậu biết tại sao không?

- Dạ thưa tôi chỉ nghe loáng thoáng là Giản tiểu thư nói Vũ Huy hãy từ bỏ, còn Vũ Huy thì chúc cô ấy hạnh phúc ạ!

- Hạnh phúc? – giọng nói cao thêm 1 bậc

- Dạ tôi chỉ nghe có vậy!

- Chết tiệt! – giọng nói rất tức giận – Cậu làm việc cái kiểu gì vậy? Tôi đã nói cậu theo dõi kỹ mà, phải nắm bắt toàn bộ cho tôi!

- Xin lỗi bang chủ, thật sự căn tin quá đông, tôi không thể tìm được chỗ nào gần họ cả. Xin bang chủ lượng thứ. – hắn thành kính cầu xin.

- Thôi được rồi! Vậy là đủ rồi, tôi không trách cậu, tự làm việc của mình đi.

Nói xong rồi cúp điện thoại. Hôm nay anh đến công ty, thật sự chỉ nhớ tới cô, từng chút từng chút một, những khoảnh khắc hiện về.

Lúc gặp nhau ở sân bay 9 năm trước, rồi hình ảnh sinh hoạt của cô, khoảnh khắc cô chăm sóc bệnh nhân và đặc biệt là lúc anh đưa cô về nhà. Anh cứ thế cảm giác vui không sao kể xiết được, lòng ngực anh như muốn vỡ tung ra.

Dù cho hôm nay cô và Vũ Huy có hẹn nhau ở căn tin làm anh khó chịu, thế nhưng không phải kết quả là cô đã từ chối cái tên Vũ Huy đó mạnh mẽ hay sao? Chỉ cần như vậy, anh hết sức vui mừng. Nếu như đối thủ là Vũ Huy đã bị K.O rồi, không phải anh sẽ có cơ hội sao?

- Hahahaha – anh cười vang cả văn phòng.

Điều này như sự kiện lạ, như kỉ lục chói lóa xuất hiện trăm năm làm thư kí Lương giật mình. Cái gì mà làm Đại Boss lạnh lùng băng giá của họ phá lên cười như vậy? Chuyện lạ có thật! Tuy vậy anh cũng không dám nói nhiều, tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15

Trời cũng ngả về đêm, ánh mặt trời bị thay thế bởi bóng đêm đen tối. Đèn đường bật sáng, những con người ban ngày tắt bật như sinh, nay cũng trở về bên mâm cơm gia đình, xả bao nhiêu mệt nhọc sau một ngày làm việc vất vả.

Ở cổng bệnh viện nọ có 1 chiếc xe BMW đang đứng. Không biết chủ nhân chiếc xe là ai và đứng đó làm gì, chỉ biết rằng chiếc xe dừng lại ở đó cũng khá lâu.

Từ bệnh viện có vài top người có cả nam cả nữ đi ra nói chuyện rất vui vẻ. Họ trêu ghẹo, chọc phá nhau rất vui. Sau cả ngày làm việc mệt mỏi, giờ phút này họ thật sự gác lại tất cả. Đến cửa bệnh viện, họ chào nhau rồi mỗi người tản ra 1 hướng về nhà.

Còn thừa thớt người đi ra, thì cửa xe BMW bật mở. Một người đàn ông bước ra, nhìn thẳng vào cổng bệnh viện, ánh mắt anh tìm tòi rồi từ từ như phát hiện gì đó, sự vui vẻ hiện rõ.

Có 1 nhóm 3 người bước ra trong số đó có 1 người con gái rất xinh đẹp, cô nói chuyện, nở 1 nụ cười với họ, một nụ cười đón ngĩa biết bao trái tim. Anh bước lại gần, say đắm nhìn cô, cho tới khi cô bước lại gần, cười hỏi:

- Sao anh lại đứng ở đây!
- .....- anh vẫn im lặng, không biết nói gì!
- Tiểu Ngọc cô hỏi lạ vậy, người đó dĩ nhiên là đang đợi cô - ! đồng nghiệp áo xanh bên cạnh cười đùa – haha phải không anh gì ơi!
- Hừm...- anh háng giọng ngại ngùng nhưng cũng gật đầu.
- Cậu đừng có đùa, người ta sợ chạy mất! - Thanh Ngọc liếc cô đồng nghiệp.
- Cậu nhớ đấy, giữ bí mật với bọn tớ, mai đi làm thì liệu hồn - cô đồng nghiệp áo xanh liếc lại.
- Hừm...hừm - Minh Diệp háng giọng cái nữa.
- Haha không phải ngại! Vậy chúng tôi về trước! Hai người hẹn hò vui vẻ haha đi thôi Thanh – cô áo xanh nói 1 tràng rồi lôi kéo người bên cạnh đi mất.
- Anh đừng để bụng, họ hay đùa vậy lắm! – Thanh Ngọc giải thích.
- Không có gì! Thật sự là tôi đang đợi cô – anh lắc đầu nói.
- Đợi tôi? – Cô ngạc nhiên.
- Ừm thật ra...thật ra...tôi tới thăm ba tôi, sẵn biết cô tan ca, làm tài xế cho cô! – anh tìm 1 lí do thật chính đáng, “con xin lỗi ba”; anh nghĩ vậy – Vậy cô có cho tôi có vinh hạnh này không?
- A..thôi không cần làm phiền anh! Tôi còn phải đi mua ít đồ, anh không tiện đâu, cảm ơn ý tốt của anh! – Thanh Ngọc giật mình.
- Tôi đưa cô đi, không phải nói chúng ta là bạn sao? – Minh Diệp nhắc nhở Thanh Ngọc.

Thật sự lúc này anh muốn hung hăng đánh vào miệng mình. Cái gì mà bạn chứ! Có trời mới biết anh ghét làm bạn với cô như thế nào? Làm bạn thì phải chúc cô hạnh phúc, phải nhìn cô hạnh phúc bên người đàn ông khác.

Chỉ nghĩ đến đó thôi anh đã thấy chua chát rồi. Thế nhưng cô gái này rất rụt rè, anh sợ nói thẳng quá cô sẽ giật mình. Nhưng mà cứ như thế này có ngày anh sẽ phát điên lên mất! Kim nén mọi cảm xúc, anh nuốt hết những suy nghĩ kia vào trong lại nói với cô:

- Cũng không còn sớm, tôi không yên tâm để cô đi một mình. Vội lại tôi cũng rảnh, cô đừng nghĩ gì nhiều!
- A tôi đi siêu thị! Tôi nghĩ công việc của anh cũng không ít sợ làm phiền anh! Tôi có thể đi xe bus hoặc gọi taxi cũng được.
- Tôi đang rảnh, sẽ không phiền, cô cứ lên xe đi!

- Vậy, tôi không từ chối nữa!

Thanh Ngọc gật đầu, bước lên xe. Chiếc xe lao nhanh trên con đường sáng rực ánh đèn.

Một chiếc xe BMW dừng lại trước cổng 1 siêu thị nhỏ gần chung cư Thanh Ngọc ở, vì là siêu thị nhỏ, không có hầm gửi xe nên phải gửi trước cổng siêu thị. Một chiếc xe đắt tiền như vậy dừng lại, mọi người đều nhìn theo.

Hai người 1 nam 1 nữ bước xuống xe ai cũng trầm trồ. Người đàn ông cao to đẹp trai, người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp bước vào, nhìn họ thật xứng đôi khiến người ta phải ghen tỵ.

Thấy mọi người nhìn, vì quá quen được hâm mộ nên Minh Diệp cũng mặc kệ bước vào, còn Thanh Ngọc chưa quen nên ngại ngùng, mặt đỏ lên trông thấy. Cô đi nhanh lại lấy 1 chiếc xe đẩy. Vừa chạm vào, Minh Diệp đã bước nhanh lại, lấy chiếc xe rồi nói:

- Cô là phụ nữ, tôi sẽ giúp cô. Cô muốn mua gì thì cứ mua đi!

- .....

Không kịp để cô nói gì anh liền đi trước. Lần đầu tiên ga lăng với cô thật sự làm anh thấy nao nao trong lòng. Anh không ngờ mình có cơ hội tìm hiểu cô, giúp đỡ cô trực tiếp như vậy, không như những năm trước âm thầm trợ giúp từ sau.

Nhưng mà bước qua cánh cửa tự động, anh nhận ra 1 điều làm anh hết sức bất ngờ. Hơn 31 năm trời anh chưa bao giờ bước vào nơi hỗn tạp như thế này.

Nói là 1 cái siêu thị nhưng chẳng bằng 1 góc siêu thị mà anh từng đến với chị gái. Rau củ, thịt cá thì ít, lại không cách xa với những nơi để đồ dùng sinh hoạt, đã vậy người ra kẻ vào đông đúc chen lấn, phải nói có điều hòa cũng không xử lý được không khí ở đây. Từ sau nhìn thấy anh dừng lại, Thanh Ngọc cũng bước kịp anh rồi nói:

- Tôi chỉ mua vài thứ, anh cứ đứng ở ngoài chờ tôi được rồi!

- Không sao! Tôi sẽ đi với cô!

- Nhưng mà.....

- Không nhưng gì cả - anh bá đạo cắt ngang lời cô – Chúng ta đi, cô muốn mua gì thì lấy đi, tôi đi theo!

Vậy là người đi trước người đi sau vào trong siêu thị. Chỉ là người ta thấy 1 cảnh hết sức tức cười.

Ở quầy rau củ người phụ nữ loay hoay tìm bao ni lông, người đàn ông trầm ngâm nhìn. Đến quầy thịt cá thì người phụ nữ định xắn tay lấy đồ thì người đàn ông lôi kéo ra rồi nói gì đó. Chỉ 1 lúc thấy trong xe cũng chẳng có bao nhiêu thứ đồ. Nhưng có chuyện gì nhỉ? Sao người phụ nữ lại đỏ mặt như thế kia? Đây là khu đồ dùng sinh hoạt mà! Còn người đàn ông nữa, sao mặt lại trần trối như thế nhỉ?

Chưa kịp hiểu được điều gì xảy ra, người phụ nữ đã đi nhanh ra tính tiền rồi cùng người đàn ông bước ra bên ngoài. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

Chiếc xe ấy lại lao đi, tới khu chung cư, Thanh Ngọc bước nhanh ra ngoài, cầm lấy túi đồ mới mua, cúi đầu chào Minh Diệp rồi bước nhanh vào trong. Có trời mới biết bây giờ cô không dám đối mặt với anh thêm một giây phút nào nữa.

- .....

Định gọi Thanh Ngọc nhưng cô đi nhanh quá, Minh Diệp đành thôi. Anh cũng đang túng quẫn gần chết, anh lắm bả!

- Sao lại lỗ mãng như vậy, chắc là gây ấn tượng xấu với cô rồi! Mà đúng là đồ điên!

Nhìn theo bóng cô bước vào cổng, anh cũng thờ dài, để ga xe rồi chạy đi!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 15.2

Chiếc xe BMW chạy đi rồi, Thanh Ngọc mới thở dài 1 hơi rồi đi liền một mạch lên tới phòng. Giờ phút này ai biết được cô thật sự xấu hổ đến mức nào.

Thay đồ xong, cô lại ngồi thờ người, trong phút chốc đầu óc lại hiện về cảnh tượng ở trong siêu thị mà không biết được rằng người lái xe bên kia cũng vô tình nhớ lại.

Chuyện là thế này!

Sau khi mua đồ ăn xong, Thanh Ngọc cùng Minh Diệp đi ngang qua quầy đồ dùng sinh hoạt. Trước khi tan ca, Thanh Ngân về trước có nhờ cô mua ít băng vệ sinh, trong nhà không còn mà “đi cả” của Thanh Ngân ghé thăm nên Thanh Ngọc cũng dừng lại mua cho cô ấy.

Chỉ là Minh Diệp là đàn ông nên cô nói anh đứng đợi cô ở ngoài cổng thanh toán rồi bước vào bên trong. Minh Diệp không biết thần trí bay đi đâu bỗng nhập về, thấy Thanh Ngọc rẽ vào trong liền đi theo.

Khi tới nơi anh nhìn thấy cô đang nhón chân lấy cái đồ ở trên cao nên cũng nhiệt tình lấy xuống! Không những thế anh còn liếc mắt đọc dòng chữ trên đó, hỏi cô là lấy có cánh hay không cánh! Không thấy trả lời anh liền lấy cả 2 loại xuống đưa cho cô! Chỉ là không hiểu sao anh thấy mặt cô đỏ bừng, quay lại nhìn thứ đồ ở trên tay thì có đề là băng vệ sinh! Anh còn thật thà hỏi làm sao băng vệ sinh lại có cánh được nhỉ? Không biết tác dụng của nó là gì!

Khi anh nói đến đây bỗng nhiên có tiếng cười của phụ nữ ở phía đối diện, rồi nói vọng qua: “anh gì ơi! Băng vệ sinh là dùng trong những ngày phụ nữ! Chẳng lẽ anh có vợ mà không biết! Anh nên để ý đến vợ anh nhiều hơn!” rồi người phụ nữ lại cười tiếp! Chỉ nghe đến đó, Thanh Ngọc đẩy nhanh xe đồ ra quầy tính tiền, còn anh ngơ người, trần trối nhìn theo! Cứ thế cả đoạn đường dài trong xe xuất hiện không khí ngại ngùng, cũng chẳng ai nói với ai câu nào!

Dòng suy nghĩ kết thúc, mặt của 2 người đều đỏ! Chỉ xuất hiện 1 dòng suy nghĩ, rồi họ cũng buột miệng nói ra:

- Thật xấu hổ!

Cái này có phải gọi là tâm ý tương thông hay là không mà cùng suy nghĩ về chuyện đã xảy ra!

Thanh Ngọc chui vào chăn, nhắm mắt không nghĩ về những chuyện xảy ra lúc tối nữa, cô vào giấc ngủ, gặp chàng hoàng tử của mình. Còn Minh Diệp sau khi đi xe vào gara cũng lên giường đi gặp công chúa của mình. Không hẹn mà gặp, cả 2 cùng nở nụ cười.

Ở căn biệt thự Queen, Tom lại nhận được thông tin thú vị. Kết quả điều tra về Minh Diệp cho thấy chính xác là hắn đã động lòng với Giản tiểu thư này. Anh cầm trên tay những tấm hình do thám từ điều tra được trong thời gian qua, vui vẻ đi từ thư phòng đến phòng ngủ để thông báo cho bà xã đại nhân. Càng nghĩ anh càng vui, cứ suy nghĩ xem biểu hiện của Minh Chi như thế nào.

- Hù! Bà xã! – anh lay Minh Chi

- Sao vậy ông xã? – Minh Chi hỏi – Anh không làm việc nữa sao?

- Cũng không có gì hết! Em để hết công việc qua 1 bên đi, anh cho em biết 1 tin vui!

- Tin vui? Cái gì vậy? – Minh Chi để giấy tờ qua 1 bên, rồi nhìn thẳng vào mắt Tom.

- Tin anh điều tra về Minh Diệp đã có kết quả rồi! Haha Chính xác là cậu ta đã yêu rồi!

- Thật sao? Đâu đưa em xem – Minh Chi vui mừng.

Nhận lấy thông tin Tom đưa, mặt cô cười hơn hờ, nói:

- Vậy ra là cô bác sĩ này à! Vậy em sắp có em dâu rồi! Còn đi siêu thị nữa cơ mà! Haha nhanh thôi!

- Đúng vậy! Chúng ta chuẩn bị quà cưới từ bây giờ là kịp rồi nhỉ? – Tom hỏi.

- Dĩ nhiên rồi! Nhưng mà anh không cần điều tra nữa, hehe vậy là đủ. Chúng ta chỉ cần chờ Tiểu Diệp đưa em dâu về là được rồi!

- Ừm tuân lệnh bà xã! Vậy bà xã thưởng gì cho anh đây?

- Thưởng á? Thưởng gì bây... um.

Minh Chi chưa kịp nói hết câu, Tom đã bất ngờ tấn công. Môi lưỡi tùy ý đùa nghịch, tiến vào bên trong trêu ghẹo cho Minh Chi thờ dốc. Chủ động vòng tay qua vai anh, cô tiếp nhận sự trêu ghẹo của anh. Được vợ khích lệ, Tom ôm ngang eo Minh Chi bế cô lại chiếc giường lớn. Anh đè lên cô, tạo nên tư thế nam nữ hết sức mập mờ, Minh Chi đỏ mặt, Tom cúi đầu hôn lên bờ môi mê hồn kia! Không khí dần nóng lên, trong phòng rộng lớn bỗng trở nên tối tăm, không thấy được gì, chỉ nghe được tiếng rên rỉ yêu kiều và thờ dốc của người đàn ông.

Chương 18: Chương 16

Mùa xuân âm áp cứ dần trôi qua. Người ta dần nhận ra không khí bắt đầu thay đổi. Ánh nắng âm áp dần trở nên oi bức khó chịu. Xa xa xuất hiện những “ngọn lửa đỏ” của những cánh phượng vĩ, ve bắt đầu xuất hiện rải rác. Không khí này làm cho người ta muốn đi đâu đó, đến những nơi mát mẻ để nghỉ ngơi.

Ở bệnh viện nọ, vào lúc thời tiết chuyển giao xuân hè này là thời điểm nhạy cảm. Thường thì các bác sĩ được đi đào tạo nghiệp vụ, còn một số thì ở lại. Nhưng chính vào thời điểm này các căn bệnh như sốt xuất huyết hay tay, chân, miệng hoành hành làm cho các y bác sỹ phải đẩy cao tinh thần, cố gắng chữa trị, đồng thời tuyên truyền để ngăn chặn bệnh.

Thanh Ngọc và Thanh Ngân cũng đang cố gắng cứu chữa hết sức cho bệnh nhân. Hôm nay có gần 10 ca nhập viện điều trị, có thêm vài bác sĩ tăng ca nhưng vẫn không thể nhanh chóng giúp đỡ cho bệnh nhân. Bây giờ đã qua giờ trưa nhưng họ vẫn chưa ngừng tay, họ còn chạy qua chỗ này chỗ nọ.

Ở ngoài hành lang có người đàn ông mặc bộ vest đen nhìn vào, trong mắt anh hiện lên 1 tia không đành lòng. Nhìn Thanh Ngọc khổ cực như vậy, Minh Diệp lại không giúp được gì, anh chỉ đứng nhìn mà đau lòng thay cô. Đứng nhìn 1 lát anh cũng bước đi nhanh một chút. Hôm nay sáng anh chưa vào thăm ba nên anh ghé qua, đi thẳng lên tầng 10.

Sau khi anh đi lên tầng 1 lát, Thanh Ngọc cũng nghỉ ngơi. Cô có điện thoại gọi tới, cô vui mừng nhận điện thoại:

- Alo! Mẹ à!
- Ủm! Tiểu Ngọc hả? – đầu dây bên kia là tiếng nói của mẹ cô dịu dàng vang lên.
- Mẹ khỏe không ạ! Dạo này con bận quá, không về thăm mẹ được!
- Mẹ khỏe, cậu mợ con cũng khỏe! Con có chăm sóc bản thân tốt không?
- Hi mẹ! Con vẫn tốt mà! Không tin mẹ cứ gọi cho Ngân là biết ngay mà!
- Ủm mẹ tin con gái mẹ! Đừng cố làm việc mà phải lo cho sức khỏe nghe không?
- Mẹ! Con là bác sĩ mà! Con không chăm sóc được cho mình thì làm sao chăm sóc được cho người khác ạ! Hi
- Vâng! Tôi biết cô giỏi! Vậy mà lúc nào cũng về kêu mệt với mẹ!
- Mẹ nha! Con chỉ muốn mẹ thương con thôi mà!
- Ủm cô sao cũng nói được!
- Mẹ gọi cho con có gì không ạ? Hay là nhớ con? – cô lém lỉnh hỏi
- Cả 2 luôn!
- A vậy mẹ nói đi ạ!
- Chuyện là mợ con nói với mẹ. Năm nay con cũng 27t rồi mà chưa thấy con quen với ai hết! Hôm trước mợ liên hoan công ty mợ con làm, biết được 1 đồng nghiệp nọ có con trai đang làm việc tại thành phố con làm việc đấy! Nên mợ muốn làm mai cho con, mợ nói mẹ hỏi khi nào con rảnh thì gặp người ta đi!
- Vây ạ! Nhưng con...
- Con định nói con rất bận hoặc là chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình phải không? – Giản mẹ ngắt lời Thanh Ngọc.
- Vâng ạ! – cô nhỏ nhẹ trả lời.
- Mợ đã cho số điện thoại của con rồi! Nếu cậu ta có liên lạc thì con nhớ đi gặp, đừng phụ ý tốt của mợ. Nghe nói cậu ta làm kỹ sư ở thành phố, mợ nói nhìn cậu ta cũng rất được. Con không được từ chối. Nếu con không thích thì có thể không gặp lại, không được không đi. – Giản mẹ nghiêm túc nói.
- Dạ vậy con biết rồi ạ! Con sẽ gặp!
- Ủm vậy được rồi! Mẹ sẽ nói lại với mợ một tiếng!

- Vâng ạ!
- Con nhớ chăm sóc mình cho tốt đấy!
- Vâng con biết rồi ạ! Con sẽ không để mẹ và cậu mợ lo ạ!
- Ừm vậy con làm việc tiếp đi!
- Dạ con chào mẹ!

Cô chào mẹ xong rồi cúp máy thờ dài. Định đứng lên thì có 1 số lạ gọi đến. Cô bắt máy:

- Alo! Xin chào!
- Chào Giản tiểu thư! Tôi là Nguyễn Thanh Nguyên! Mợ cô cho tôi số điện thoại của cô, nói là làm mối! Tôi muốn hỏi cô có thời gian không? Chúng ta gặp mặt một chút để không phụ ý tốt của mọi người!
- A! Vậy khi nào anh rảnh ạ!
- Cô cũng biết tôi là kỹ sư phải không? Tôi thì lúc nào cũng được, tùy cô thôi!
- Vậy tối nay đi! Địa điểm thì anh chọn!
- Vậy chúng ta hẹn ở nhà hàng C đi! Cô biết chỗ đó chứ!
- Tôi biết! Vậy 8h tối!
- Được! Chào cô!
- Chào anh!

Vừa cúp điện thoại, Thanh Ngân vỗ vai cô, cười cười hỏi:

- Ai gọi vậy?
- Mẹ tớ với lại người mợ tớ làm mối! – Thanh Ngọc thờ dài.
- Ừ làm mối? - Thanh Ngân giật mình.
- Ừ! – Thanh Ngọc gật đầu.
- Vậy là cậu sắp bước lên xe hoa rồi!
- Cậu nói vớ vẩn gì thế? Mới chỉ là hẹn gặp thôi! Chưa biết tới đâu!
- Chính là các bậc phụ huynh đã sốt sáng rồi! Chắc chắn họ sẽ bắt cậu lấy được chồng mới dừng tay!
- Vậy..cậu cũng bị giục rồi! – Thanh Ngọc quay sang hỏi.
- Ừ! Ba mẹ tớ cũng giục rồi! – Thanh Ngân ỉu xìu nói.
- Cậu tính sao?
- Tớ đi gặp chứ sao?
- Cậu...thích ai chưa? – Thanh Ngọc hỏi.
- Tớ...a..tớ chưa! Làm gì có ai mà thích! – Thanh Ngân giật mình chối.
- Tớ nghi lắm! Hôm trước cậu tan ca sớm nhưng về rất khuya! Đừng tưởng rón rén mà tớ không biết! Khai mau, nếu không tớ giận! – Thanh Ngọc hù dọa.
- Aizz thật ra hẳn nói thích tớ! Còn tớ thì cậu biết đấy! Chẳng biết làm sao hết!
- Hẳn là ai? – Thanh Ngọc tò mò.
- Khi nào có dịp tớ giới thiệu cho cậu!

- Ừ nhớ đấy! – cô gật đầu.
- Nhưng còn chuyện gặp mặt của cậu thì sao? – Thanh Ngân hỏi.
- Tớ đi gặp thôi! Cũng nên tìm hiểu 1 chút! – cô không biểu hiện gì mà nói.
- Ừ vậy tớ nay tớ không cần nấu cơm cho cậu rồi!
- Ừ tớ sẽ ăn cơm ở ngoài! Cậu tự lo đi – Thanh Ngọc gật đầu.
- Thôi! Tớ làm tiếp đây! Tớ về nói chuyện sau nhé.
- Ừ! Cậu đi đi, bye!

Sau khi Thanh Ngân đi, cô ngẩn người.

Điều duy nhất cô nghĩ đến bây giờ là Trần Minh Diệp. Cũng đã lâu 2 người không tiếp gặp mặt. Tuy có liên lạc nhưng cũng không lâu vì lúc cô bận, lúc thì anh đi công tác nên cô cũng không liên lạc. Chỉ là thỉnh thoảng thấy anh đến bệnh viện, chỉ là không biết nói gì nên cũng không gọi anh. Nghĩ ngợi vẩn vơ, nghe tiếng đồng nghiệp gọi, cô cũng giật mình rồi tiếp tục làm.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 17 + 18

Trời thành phố về đêm rất nhiều sao! Bước vào mùa hè ban đêm cũng rất nóng nhưng những vì sao vẫn lấp lánh chiếu xuống. Tuy đèn thành phố lấp lánh ánh sao thế nhưng các vì sao cũng không nản lòng, vẫn im lặng mà chiếu sáng như thế!

Sau khi tan ca, Thanh Ngọc mặc 1 chiếc quần Jean xanh và áo sơ mi trắng sữa, bên ngoài cô khoác 1 chiếc vest đen, xách túi xách, bắt taxi đi tới nhà hàng C. Mở cửa xe, cô gọi cho Nguyễn Thanh Nguyên, sau đó bước vào bên trong, hỏi phục vụ chỗ ngồi rồi đi theo. Đến gần 1 cái bàn gần cửa sổ tầng 2, cô thấy 1 người đàn ông mặc 1 chiếc áo sơ mi lam nhạt, bên ngoài là chiếc ghi lê nâu với những đường cắt mạnh mẽ. Thấy cô đến gần, anh đứng lên chào cô:

- Cô là Giản tiểu thư, Giản Thanh Ngọc!
- Chào anh! Tôi là Giản Thanh Ngọc! – cô gật đầu chào anh.
- Tôi là Nguyễn Thanh Nguyên! Mời cô ngồi! – anh đưa tay làm động tác mời rồi cũng ngồi xuống.
- Cảm ơn anh! – cô gật đầu, để túi xách sang 1 bên rồi cũng ngồi xuống.
- Phục vụ! Cho tôi cái menu! – anh lên tiếng, cầm lấy menu phục vụ đưa rồi đưa sang cho Thanh Ngọc – cô gọi món đi!
- Cảm ơn! Anh cứ tự nhiên! Tôi không kén ăn lắm!- Thanh Ngọc lắc đầu.
- Vậy lấy cho tôi 2 phần bò cuộn bracirole ăn với mì pasta kiểu Ý, 1 mực sữa hấp gừng, 1 phần canh rau củ với súp lơ. Cảm ơn!

Nguyễn Thanh Nguyên gọi món xong, gật đầu với phục vụ rồi quay sang Thanh Ngọc:

- Những món này ở nhà hàng này khá ngon, cô đừng ngại!
- Cảm ơn anh – Thanh Ngọc gật đầu.
- Giản tiểu thư ở bên ngoài còn đẹp hơn trong hình mà mợ cô đưa cho tôi!
- Cảm ơn anh! – Thanh Ngọc cười.
- Hiện nay cô đang là bác sĩ ở bệnh viện trung tâm? – Thanh Nguyên hỏi.
- Vâng! Tôi công tác cũng được gần 4 năm rồi! Còn anh!
- Tôi làm kỹ sư thiết kế! Đang làm tự do!

- À! Vậy công việc của anh ổn chứ!

- Vâng khá ổn! – Thanh Nguyên gật đầu.

Sau khi phục vụ bê món ăn ra bàn đầy đủ, họ bắt đầu dùng bữa và nói chuyện.

Ở cửa nhà hàng hôm nay đón 1 vị khách lớn, chính là Trần tổng giám đốc. Hôm nay lầu 3 được 3 vị tổng giám đốc chính là Võ Thành Hạo, Triệu Hường Thiên và Trần Minh Diệp đại giá quang lâm

Cửa hàng này thuộc chuỗi cửa hàng của công ty Võ Thành Hạo. Vì Hạo gọi anh đến dùng bữa nên sau khi giải quyết việc công ty, anh ghé qua. Bước vào bên trong, anh đi lên lầu! Đi ngang qua lầu 2, mắt anh lơ đãng nhìn thấy hình dáng quen thuộc. Kia không phải là Giản Thanh Ngọc hay sao? Nhưng cô sao lại đi với 1 người đàn ông nào đó mà anh chưa bao giờ thấy trong cuộc sống của cô. Hơn nữa lại là lầu 2.

Ai mà không biết nhà hàng C này được chia 3 tầng. Tầng 1 dành cho những người bình thường hoặc khách đặt tiệc. Tầng 2 dành cho gia đình hoặc là những buổi gặp mặt. Tầng 3 dành cho khách VIP! Nếu vậy thì không phải là gặp mặt sao? Cô đi gặp mặt đàn ông? Chỉ nghĩ đến đây thôi, anh đã muốn giết người rồi!

Đứng lại, mắt anh không cảm xúc làm thư ký Lương giật mình. Không phải mới nãy anh còn rất bình thường sao? Nhìn theo tầm mắt Đại Boss, anh thấy 1 cô gái xinh đẹp đang ngồi dùng bữa với 1 người đàn ông! Không lẽ đây là người Đại Boss quen! Mãi suy nghĩ, anh nhìn thấy Boss lấy điện thoại gọi cho ai đó. Anh chỉ nghe Boss nói:

- Em đang ở đâu?

- .....

- Vậy gặp tôi đi!

- .....

- Tôi đang ở nhà hàng C, tầng 3! Em đến đi tôi chờ!

Rồi tắt máy, không nói gì đi thẳng lên tầng 3! Làm anh cũng bước nhanh đuổi theo!

Mở cửa lầu 3, anh thấy Boss đứng lại, nói anh có thể về trước rồi ngồi ở 1 cái bàn gần đó nhất! Boss đã ra lệnh rồi, anh cũng cúi chào rồi bước xuống. Chỉ là trên đường xuống anh gặp cô gái lúc nãy Boss nhìn đang đi lên. Trong lòng anh vỡ lẽ ra 1 chuyện, thì ra là....nhưng không nghĩ nhiều, bước xuống dưới.

Thanh Ngọc nhận điện thoại của Minh Diệp xong, cũng đứng dậy chào Nguyễn Thanh Nguyên viện có có việc đột xuất, đứng lên chào anh rồi đi ra khỏi cửa lầu 2, thẳng hướng lầu 3 đi lên. Không biết anh có chuyện gì mà nói muốn gặp cô. Nhưng vì đã lâu không gặp anh, cô thấy rất nhớ nên cũng bước đến gặp. Sau khi phục vụ mở cửa lầu 3, cô thấy anh đang ngồi ở cái bàn gần đó, nhìn ra bên ngoài mặt trầm tư suy nghĩ gì đó. Cô bước lại gần, nói:

- Không phải anh nói anh sẽ không hút thuốc nữa sao?

- Tại tôi có việc khó nghĩ! – Minh Diệp tắt điều thuốc trong tay nói.

- Hút thuốc không tốt! Em đã nói với anh rồi mà! Anh có thể thư giãn 1 chút rồi nghĩ tiếp!

- Ừ tôi xin lỗi! Đây sẽ là lần cuối!

- Anh đến lâu chưa? – cô hỏi.

- Cũng mới thôi! Sao em đến nhanh vậy? Có việc gì ở gần đây sao? – anh giả vờ không biết gì hỏi lại cô.

- À em gặp bạn ở lầu 2, anh nói muốn gặp nên em chào bạn lên đây luôn!

- Bạn nào? – anh giả vờ không nhìn cô nữa hỏi.

- Một người mà mọi em làm mối! Hi mọi người em giục em lập gia đình rồi!

- Vậy sao! – Giọng anh hồ hững. Có trời mới biết anh đang khó chịu cỡ nào.

- Anh gặp em là có chuyện gì sao? – Cô hỏi.

- Chúng ta, đi chỗ khác nói chuyện được không?

- Vậy chúng ta ra công viên sinh thái cũng được!

- Ừ vậy em chờ tôi nói với bạn vài câu!

- Dạ!

Minh Diệp bước vào trong phòng, nói rằng mình có hẹn, chào Võ Thành Hạo cùng Triệu Hường Thiên rồi đi cùng cô xuống xe. Chiếc xe đi nhanh đến công viên sinh thái. Gởi xe xong, họ song song bước vào.

Công viên lúc về đêm khá náo nhiệt. Từng top người tụ tập, nói chuyện rất vui vẻ. Có nhóm thanh niên thì đang trượt ván, đánh cầu lông, đá cầu. Top người lớn tuổi đi bộ, tập dưỡng sinh. Vào bên trong 1 chút là những cặp đôi nắm tay nhau ngồi nói chuyện.

Tìm 1 chỗ yên tĩnh gần bên hồ nước, Minh Diệp ngồi xuống nhìn xa xăm. Thanh Ngọc cũng im lặng, ngồi xuống, đưa tay khoát khoát mặt nước. Bỗng Minh Diệp lên tiếng:

- Đạo này không gấp, em khỏe không?

- Em khỏe, còn anh? Công việc ở công ty ổn cả chứ?

- Công ty rất ổn còn tôi thì không ổn!

- Sao vậy, anh lo lắng cho ba anh sao? – cô hỏi.

- .....- Minh Diệp không nói.

- Anh đừng lo, ba anh sẽ tốt thôi! – cô an ủi.

- Thật ra, tôi đang suy nghĩ 1 việc, không biết có nên làm hay không!

- Việc gì vậy? Việc gì mà làm khó Trần đại tổng giám đốc đây? – cô tỉnh nghịch hỏi.

- Em sẽ lắng nghe và giúp tôi chứ? – anh hỏi cô.

- Tất nhiên, chúng ta là bạn! – cô khẳng định.

- Ủ là bạn! – anh đau xót gật đầu.

- Vậy anh nói đi, giúp được gì em sẽ cố gắng hết sức.

- Tôi thích....một người con gái!

- Anh...thích 1 người con gái – cô ngạc nhiên, lắp bắp hỏi lại như muốn khẳng định.

- Ủ một người con gái đã đi vào cuộc đời tôi! – anh gật đầu.

- Vậy...người đó là ai? Haha Ai có điểm phúc như thế? – cô đau xót kìm nén mọi cảm xúc để anh không thể phát hiện.

- Là 1 người rất xinh đẹp, dịu dàng. Cô ấy luôn mang đến cho tôi những cảm xúc trước nay chưa từng có! Tôi thích cô ấy nhưng không nói ra được, chỉ sợ cô ấy không thích tôi mà tránh xa tôi! – anh kể - thế nhưng càng im lặng, tôi càng muốn theo dõi cô ấy nhiều hơn! Tôi còn phát hiện cô ấy có rất nhiều người theo đuổi, tôi không biết làm sao cả! Tôi sợ tình bạn giữa chúng tôi sẽ hết, tôi sẽ không còn gặp cô ấy được nữa.

Minh Diệp nói hết lòng mình cho Thanh Ngọc nghe. Thật sự một người hướng nội như anh chưa bao giờ nghĩ sẽ nói hết lòng mình như vậy. Anh chỉ dùng hành động để chứng minh những gì mình muốn và mình nghĩ. Thế nhưng khi gặp được cô, anh dường như thay đổi tất cả, muốn được hòa hợp với cô, không muốn cô có chút xú nào thất vọng với anh.

- Vậy anh rất thích cô ấy, thậm chí là yêu? – Thanh Ngọc như muốn khẳng định, nhìn thẳng vào anh để không bỏ sót bất cứ biểu cảm gì!

- Ủ! – anh gật đầu.

Có ai biết được giây phút này, trái tim cô rất đau. Mặc dù thích anh nhưng biết anh chưa có ai nên cô không ngừng vui vẻ. Chỉ cần anh chưa có ai, thì cô sẽ có thể quan tâm anh nhiều hơn. Nhưng giờ phút này, anh cũng đã nói anh yêu 1 người, vậy chẳng phải sau này cô sẽ không còn cơ hội được chăm sóc, quan tâm đến anh rồi hay sao? Tim cô thật sự rất đau!

- Anh đã thử nghĩ mình sẽ nói cho cô ấy biết tình cảm của mình chưa?

- .....- anh gật đầu.

- Vậy anh cứ nói thật lòng mình đi! Biết đâu cô ấy sẽ hiểu! Còn hơn anh cứ như vậy, sẽ làm cho trái tim anh đau đớn!

- Em nghĩ tôi nên nói cho cô ấy biết sao?

- Ủ tất nhiên!

- Được tôi sẽ ngay bây giờ đi nói cho cô ấy biết!

- Được anh đi ngay đi! Có lên! – cô nén đau khích lệ anh.

- Ủ! Tôi đi đây cô bạn nhỏ!

Anh chạy nhanh ra, nhìn theo bóng anh tự nhiên nước mắt Thanh Ngọc chảy xuống.

Cô thương anh, từ giây phút gặp anh ở bệnh viện, trái tim của cô đã lạc nhịp. Mặc dù cố gắng xua đuổi cảm giác đó nhưng cô vẫn không ngừng nghĩ về anh. Sau khi chính thức liên lạc với anh, 2 người trở thành bạn, trái tim cô càng ngày càng không kìm chế nổi. Nhưng bây giờ, anh có bến bờ để dừng lại rồi, cô sẽ phải tiếp tục bước đi thôi!

Lau nước mắt, cô đứng dậy, xoay người đi vào bên trong! Nghe nói trong công viên này có 1 cái hồ ước nguyện! Cô đi đến đó, lấy 1 đồng xu trong túi, ném vào hồ rồi ước! Cô sẽ ước cho anh hạnh phúc, sẽ ước cho người ấy đồng ý với anh để hạnh phúc sẽ mỉm cười với anh.

Sau khi ước xong, cô quay lại, thấy anh đã cầm trên tay 1 bó hoa hồng, đứng nhìn cô mỉm cười. Cô ngạc nhiên, định hỏi anh sao lại quay lại, thì đã thấy anh đi lại đưa bó hồng nhưng về hướng cô cười nói:

- Ngọc! Đồng ý làm bạn gái anh, được không?

- .....- cô giật mình hoảng hốt, không nói lên lời.

- Nhận đi! Đồng ý đi – có tiếng khích lệ của mọi người xung quanh.

- Em.....- cô nghẹn ngào lên tiếng, nước mắt không biết ở đâu mà tuôn ra dữ dội.

- Ngọc! Đồng ý không?

- .....- cô gật đầu!

- Cảm ơn em! – Minh Diệp vui mừng nói, ôm lấy cô, lau nước mắt – Đừng khóc nữa anh sẽ rất đau lòng!

- Hoan hô! Chúc mừng 2 người – tiếng khích lệ của mọi người vang lên.

- Cảm ơn! – anh cười 1 nụ cười rạng rỡ, rồi hôn lên trán cô – Chúng ta đi ăn đi! Anh chưa ăn gì hết!

- Ủ.- cô bật cười với biểu cảm trên gương mặt anh.

- Mèo nhỏ ngoan không khóc nữa! Rất xấu! – anh ghẹo cô. – chúng ta đi.

Minh Diệp nắm tay Thanh Ngọc, mở cửa xe cho cô, rồi đề ga đi thẳng đến 1 cửa hàng ăn dành cho tình nhân! Đúng vậy bây giờ cô không còn là bạn bình thường mà đã là bạn gái của anh! Quá trình anh chờ đợi không phải đã có kết quả hay sao? Chỉ nghĩ đến đó thôi, anh muốn quang minh chính đại đem tất cả thế giới đến cho cô.

Họ, 2 trái tim đang cùng chung 1 nhịp đập, đang hạnh phúc giữa thế giới đầy màu hồng của tình yêu!

Sau khi dùng bữa trong hạnh phúc đầy ấp trái tim, Minh Diệp đưa Thanh Ngọc về nhà. Anh không muốn cô mệt mỏi nên đưa cô về sớm. Chiếc BMW dừng lại trước chung cư B, chẳng ai nói gì! Ai cũng không muốn chia tay ai, muốn như vậy ở bên nhau.

Im lặng 1 lát, Thanh Ngọc định mở cửa thì bị Minh Diệp giữ lấy tay, kéo cô lại và đặt lên môi cô 1 nụ hôn nóng bỏng. Cô giật mình rồi cũng ngây ngô đáp trả. Nhận được sự đồng ý của cô, Minh Diệp dùng lưỡi cạy hàm răng ngọc, đưa lưỡi thần tốc tiến vào, dây dưa lấy hết những ngọt ngào trong miệng cô. Họ cứ thế hôn nhau, triền miên vô tận.

Cho tới khi thấy Thanh Ngọc thở dốc, Minh Diệp mới lưu luyến buông Thanh Ngọc ra để cô thở. Mặt Thanh Ngọc đỏ như cà chua chín, ngượng ngùng hết sức đáng yêu, làm Minh Diệp tham lam muốn giữ cô trong ngực không buông. Để không làm cô sợ, anh mới bình tĩnh dần lòng, nói với cô:

- Anh tiến em vào !

- .....- cô gật đầu ngượng ngùng mở cửa xe, cùng anh bước vào trong.

Đưa cô tới trước cửa, anh lưu luyến không muốn xa cô chút nào! Anh hận không thể mỗi giây mỗi phút ở bên cô, đem cô áp vào lồng ngực, chỉ có vậy anh mới yên tâm. Lưu luyến nói:

- Em vào ngủ sớm đi!

- Anh cũng về đi, em vào đây! Về đến nhà báo cho em 1 tiếng!

- Ừ em vào trước đi, anh thấy em vào rồi anh xuống!
- Diệp! – cô ngượng ngùng gọi tên anh đầy yêu thương.
- Hà?
- Chút..- cô hôn lên má anh 1 cái thật kêu rồi chạy thẳng vào thang máy.

Chỉ còn anh ngẩn người, nhìn theo bóng dáng tình nghịch của cô đầy yêu thương. Như vậy chẳng phải là từ đây anh sẽ có cô bên cạnh rồi sao? Phải nhanh về nhà để cô không lo lắng mới được!

Thành phố lúc về đêm! Yên tĩnh lạ nhưng cũng đầy những cung bậc hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 19

Đêm khuya trên thành phố hôm nay có chút sương giăng mờ mờ, có chút lạnh lạnh. Mặc dù đã khuya nhưng vẫn còn người đi lại trên đường.

Sau khi chiếc xe BMW dừng lại trong 1 cái gara, chủ nhân của chiếc xe, gọi điện thoại:

- Ngọc! Em ngủ chưa?
- Chưa ạ! Anh về tới nhà rồi? – đầu dây bên kia nói.
- Ừ anh mới dừng xe ở gara! Giờ anh mới lên nhà, sao em không ngủ đi? – anh ân cần hỏi – mai em đi làm sớm mà!
- Sao anh biết em đi làm sớm? – cô ngạc nhiên.
- Em tò mò sao? – anh cười hỏi.
- Vâng! – cô thành thật trả lời.
- Anh không nói đâu! Điều làm em ngạc nhiên còn nhiều! – anh cười lớn hơn
- À chơi bí mật sao? – cô như giận dỗi.
- Chúng ta còn nhiều thời gian! Cứ từ từ khám phá bí mật đi! – anh cũng dí dỏm đặt vấn đề.
- Ồ vậy em sẽ từ từ tìm! Anh lên tới phòng chưa? Đi tắm rồi ngủ sớm đi!
- Anh sắp đến rồi! Em ngủ đi!
- Thật ra em chưa buồn ngủ! Nhưng sợ ồn Ngân nên không nói chuyện với anh nữa, anh nhớ ngủ sớm!
- Ừ vậy em nhắm mắt nghỉ đi! Nhớ nghĩ về anh!
- Buồn chán! – cô nói.
- Cứ nghĩ đi, em sẽ không thấy buồn chán nữa haha..- anh bá đạo nói.
- Được! Thử nghe lời anh 1 lần!
- Vậy ngủ sớm! Mèo nhỏ! – anh cười nhẹ.

Tắt điện thoại, Thanh Ngọc lăn qua lăn lại trên giường. Đến bây giờ cô không tin anh thích cô, lại còn tỏ tình với cô nữa. Cô lâng lâng hạnh phúc như sống ở trên mây, không tin hạnh phúc đang mỉm cười với cô. Không ngủ được, cô nhớ anh nhắn tin cho anh.

Bên kia Minh Diệp cũng vui vẻ đi tắm, rồi nằm trên giường cười mỉm. Hôm nay anh tỏ tình thành công, hơn nữa cô chấp nhận, như vậy chứng minh cô cũng có tình cảm với anh. Chỉ là khó ngủ, anh rất nhớ cô, sợ cô ngủ rồi đành nhắn tin qua cho cô.

- Anh ngủ chưa? / Em ngủ chưa – Tin nhắn vừa gửi đi họ cũng đồng thời nhận được tin nhắn của đối phương.
- Anh chưa ngủ được! Sao em chưa ngủ? – Đầu heo hỏi.
- À em chưa muốn ngủ! Còn anh? – Mèo nhỏ hỏi lại.
- Anh nhớ em! Mới xa 1 chút anh đã không chịu được, muốn gặp em!
- Xạo! Đến bây giờ em mới biết anh cũng biết nói ngọt!
- Em không thích?
- Thích! Có người con gái nào mà không thích ngọt ngào!
- Em biết không? Anh rất hạnh phúc! Cảm ơn em!- bên này anh thật hạnh phúc.
- Vậy em là sao may mắn của anh! – bên này cô cười.
- Đúng! Em là sao may mắn!
- Anh không muốn ngủ thật à?
- Có lẽ vậy! Nhưng giờ anh có 1 lý do để đi ngủ rồi!
- Là lý do gì vậy?
- Vào trong giấc mơ gặp em!
- A đáng ghét!
- Hi em ngủ đi! Anh không muốn mai em thành gấu trúc!
- Vậy em đi ngủ đây ! Chúc anh ngủ ngon :-* - mèo nhỏ gửi tin nhắn, kí tự nhảy nhót trên màn hình làm anh bật cười.
- Ủ em cũng ngủ ngon! :-*

Đêm hôm ấy, họ bước vào giấc mơ với nụ cười hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 19.2

Thời gian có bao giờ chờ ai?

Với những con người đang hạnh phúc thì càng trở nên nuối tiếc thời gian đã qua. Muốn thời gian cứ vậy đứng yên, tham lam hạnh phúc ấy!

Với những con người chưa có được hạnh phúc lại khát khao thời gian qua mau để họ tìm được hạnh phúc chân chính của họ!

Với Minh Diệp và Thanh Ngọc thì họ luôn có những khoảnh khắc vui vẻ bên nhau, cùng trải qua hạnh phúc dường như bất tận ấy!

Sau khi quen nhau được 1 thời gian, Minh Diệp chính thức dẫn Thanh Ngọc về biệt thự giới thiệu cho Minh Chi và Tom rồi sau đó cùng cô lên thăm ba, giới thiệu cho ba!

Sau khi Thanh Ngọc chào ông, điện đồ của ông tăng lên, tay cử động mạnh hơn, mắt có dấu hiệu cử động. Trải qua quá trình kiểm tra, các bác sĩ khẳng định ông sẽ tỉnh trong thời gian sớm nhất, khiến cho ai cũng vui mừng! Hơn nữa, các bác sĩ cũng khẳng định ông đang dần hồi phục, có thể dùng trị liệu.

Chính sau lần đó lại dẫn đến cho Minh Diệp và Thanh Ngọc hàng đống rắc rối! Minh Chi sau khi biết Minh Diệp chính thức qua lại với Thanh Ngọc liền viện cớ sang Ý thăm con, để lại công việc của tổng công ty cho Minh Diệp xử lý! Vừa phải thức khuya xử lý việc trong công ty, lại phải kiểm tra qua báo

cáo của các Đường chủ trong bang, lại phải qua thăm ba anh khiến cho thời gian anh và Thanh Ngọc gặp nhau ít dần!

Còn Thanh Ngọc thì cứ bị Thanh Ngân tra khảo, rồi cũng vui mừng khi biết Thanh Ngân cũng đã có người trong lòng. Rồi không biết sao Thanh Ngân chuyển đến ở cùng người kia, cô phải ở 1 mình. Có 1 lần nghe nói Minh Diệp bận làm trong công ty chưa về, thương anh cô nấu ít đồ mang đến công ty cho anh, nghe thư ký nói anh mới ra ngoài, cô gửi lại đồ cho thư ký rồi đi về! Chính lần đó không biết sao lúc sang đường để bắt taxi thì cô bị va quệt. Tuy không quá nặng nhưng cũng làm tay cô đau nhức cả tuần! Sau đó Minh Diệp biết được nên bắt cô chuyển đến ở với anh với hàng tá lí do: Nào là “nhà lớn mà vắng người”, hoặc “không có ai nấu ăn cho anh”...đặc biệt anh nhấn mạnh “có cô ở đây anh sẽ vui về mà về nhà”. Sau đó Minh Chi cũng rủ rí tai cô, đến cả Thanh Ngân không biết sao cũng khuyên cho Minh Diệp cô chần chừ rồi nói với mẹ, mẹ cũng không phản đối nên cô đành gật đầu!

Và thế là bây giờ cô đang ngồi trong ngôi biệt thự, nấu bữa tối cho Minh Diệp! Cô vui về mở 1 đĩa nhạc country, thể loại mà cô yêu thích, nấu những món ăn cô thích, cho người mà cô thích! Đó chính là hạnh phúc của cô! Đạo này bệnh viện cũng không còn đông, chính cô cũng làm 1 phó khoa an nhàn! Mẹ cũng biết chuyện cô có người yêu và ở cùng anh. Mới đầu mẹ cũng nhắc nhở nhưng cũng không phản đối, chỉ nói mẹ tin tưởng con gái mẹ! Đến bây giờ cuộc sống của cô rất vui vẻ! Cô ngâm nga hát theo lời bài hát!

Minh Diệp bước nhanh vào trong bếp. Từ khi đón cô đến biệt thự, anh làm việc ở công ty mà lúc nào cũng muốn nhanh chóng về nhà, được gặp cô và ôm cô vào lòng! Ai biết anh yêu chết cô cái bộ dạng này! Mặc 1 bộ váy ngủ in những hình thú hoạt hình, đeo tạp dề, ngâm nga hát, nấu những món ăn mà cả anh và cô đều thích!

Từ sau khi quen cô, được nếm món ăn do cô nấu, hình như anh chẳng còn muốn ra ngoài ăn bất cứ món gì, cứ như món ăn cô nấu là liều thuốc nghiện càng ăn càng nghiện! Bỏ túi công văn sang 1 bên, anh bước lại gần cô, ôm cô từ sau lưng, hít lấy hít để mùi hương lái thanh mát của riêng cô! Thanh Ngọc gật mình, ngửi thấy mùi bạc hà nam tính của riêng anh, cũng nhẹ giọng mắng anh:

- Hôi quá! Anh đi tắm đi! Sắp có cơm ăn rồi!
- Anh nhớ em! Muốn ôm em! – anh cúi đầu hít lấy mùi hương thuốc về cô.
- Anh tắm đi cho thoải mái!
- Anh không muốn! Lát em tắm cho anh! – Anh cọ cọ đầu vào cổ cô, giọng nói như nũng.
- Hèn gì anh rở anh nói em là người thu phục ma quỷ như anh! Ai mà biết Tổng giám đốc của họ có lúc như thế này chắc họ nguyện tin tưởng Hi ma lay a tan bằng còn hơn tin đây là anh!
- Em thích là được rồi! Phải không mèo nhỏ?- tay anh bắt đầu khua lung tung trên người cô
- Anh thật hư! – Thanh Ngọc đánh nhẹ tay anh cười nhẹ

Khi mới quen anh, cô phát hiện anh hay kêu cô Mèo nhỏ! Cô tò mò hỏi anh tại sao lại kêu cô là Mèo nhỏ, anh giải thích rằng lần cô khóc ở ao sen nhà Vũ Huy anh thấy rất giống mèo nhỏ lau mặt nên gọi vậy luôn! Đến lượt anh phát hiện cô lưu anh là Đầu heo, cô bị anh hành hạ 1 trận ra trò! Sau khi mệt mỏi, cô chấp tay đầu hàng giải thích anh mới buông tha!

- Vậy anh giúp em 1 tay nhé! – anh đề nghị
- Vâng! Anh đem canh mức ra đi, rồi lấy chén! Em mang đồ mặn ra là xong rồi! – cô gật đầu, không nghĩ ngợi miên man nữa.
- Ủh chuẩn bị được ăn cơm rồi! – anh vui vẻ đi lấy đồ.

Cô cũng cười nhẹ rồi lấy đồ mặn mang ra bàn! Cô không biết nấu quá nhiều món sang trọng nhưng tay nghề cô khá ngon, hơn nữa lúc rảnh cô đi theo bác đầu bếp của biệt thự học nấu ăn, tay nghề cũng nâng cao hơn! Anh lại rất thích ăn đồ do cô nấu, lần nào cũng ăn hết, cô rất vui!

Sau khi ăn xong, anh cũng xắn tay áo lên, đeo bao tay rồi phụ cô dọn dẹp, cô hạnh phúc vì được gặp anh và được anh yêu! Cô thật sự rất mãn nguyện!

Dùng tráng miệng xong, cô vào phòng anh pha nước ấm cho anh tắm! Minh Diệp đem công văn cất vào thư phòng, đi ngang qua phòng cô tìm cô rồi đi nhanh về phòng mình. Nếu bình thường thì cô đang pha nước tắm cho anh, đúng thế thật! Anh ôm cô, hôn khẽ lên vành tai ngọc của cô, đón nhận thân thể nhỏ bé trong vòng tay mình đang dần nóng lên! Cô khẽ trách:

- Đừng làm rộn! Anh đi tắm đi! Em lấy đồ cho anh thay! Em còn phải thay ga giường cho anh nữa!
- Em tắm cho anh đi! – giọng anh như mời gọi
- Đáng ghét!

Nói xong cô chạy đi, để lại đằng sau tiếng cười giòn giã của anh! Chỉ cô mới biết anh tinh lực của anh dồi dào như thế nào! Cô mà không chạy nhanh thì có đến mai anh mới tắm xong, cô cũng không thể dậy mà đi làm nổi! Đã vậy chưa lần nào Thanh Ngân buông tha cho cô, lần nào cũng chọc cô đến khi cô đầu hàng mới thôi!

Lấy cho anh 1 chiếc quần sooc lửng và 1 chiếc áo thun có hình hoạt hình cho anh, cô treo lên móc trước cửa phòng tắm rồi thay ga giường.

Anh tắm xong, lấy đồ cô treo sẵn rồi cười! Trước đây tủ đồ của anh chỉ toàn 2 màu trắng đen, đồ mặc không có xì teen như thế này! Từ lúc cô đến biệt thự, thấy đồ anh đơn điệu quá nên đi mua cho anh gần chục bộ đồ rất teen như thế này! Làm cho anh rở Tom đang ăn trái cây phun hết ra ngoài, chị Hai thì nhìn anh như vật thể ngoài hành tinh! Dần dần anh cũng quen với ánh mắt đầy hạnh phúc hơn khi cô nói anh mặc đồ này rất đẹp trai và trẻ hơn nhiều!

Anh còn gì vui mừng hơn! Mặc dù chỉ hơn cô có 4 tuổi nhưng nhìn anh với cô có sự cách biệt khá lớn! Cô thì trẻ trung, xinh đẹp, lúc nào cũng như mặt trời thu hút mọi ánh nhìn và tỏa sáng, Còn anh thì hoàn toàn ngược lại! Điều này làm anh khá khó chịu! Nhưng từ khi thay đổi 1 xíu, anh cũng nhận thấy mình với cô cũng khá hài hòa! Anh lấy đồ mặc rồi lại phụ cô thay ga giường.

Sau khi thay xong, anh ôm lấy cô, mở TV lên xem phim thần tượng mà cô yêu thích! Có lẽ yêu 1 người chính là yêu hết tất cả những gì mà người đó yêu! Không biết mọi người có vậy không nhưng chính anh lại như vậy! Ôm cô trong lòng, xem phim thần tượng mà chưa bao giờ anh xem, cười cùng cô sau những tình huống hài hước hay đơn giản là vỗ về cô mỗi khi cô khóc cùng nhân vật trong phim! Tuy vậy anh rất hài lòng với hiện tại! Anh cũng gặp gia đình cô rồi, chỉ cần chờ ba anh hồi phục, họ sẽ cưới nhau! Chỉ cần nghĩ đến tương lai luôn có cô bên cạnh, anh đã thấy mãn nguyện!

Sau khi phim kết thúc, cô đứng dậy vờn vai rồi nói:

- Anh không xử lý công việc à?
- Anh đã làm xong ở công ty rồi! Cũng không có gì quan trọng! – anh trả lời!
- Em...- cô ngập ngừng – về phòng ngủ! Anh ngủ sớm đi!

Cô vừa xoay người ra cửa, anh đã nắm tay kéo cô lại, ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ làn tóc dài đen nhánh của cô nói:

- Em định đi sao???
- Vâng! Mai em phải đến sớm! Mai phải giao ban nha! – cô trả lời.
- Nhưng không có em anh không ngủ được!
- Em...um...

Môi anh thẳng tắp hạ xuống môi cô, ngăn chặn hết những gì cô muốn nói, không cho phép cô có thêm thời gian suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì! Cô cũng ngửa đầu, miệng hơi hé nghiền đón nụ hôn nóng bỏng của anh. Mặc dù từ khi quen anh, chính anh dạy cô hôn như thế nào và hôn anh biết bao nhiêu lần nhưng cô vẫn không tìm được cách mà run nhẹ nhẹ. Đầu lưỡi của anh như mạng tất cả cảm giác của cô lấy ra, làm cô choáng váng.

Cả ngày không gặp, chỉ có thể gọi điện thoại cho thỏa nỗi nhớ, giờ đây họ quấn quýt vào nhau, trao hết nỗi nhớ, dây dưa không dứt.

Đầu lưỡi anh linh hoạt cuốn lấy miệng cô, sau khi nhẹ nhàng liếm mát làn môi dưới của cô, liền vội vàng cấp bách tiến vào trong, cùng cô dây dưa trao đổi nước bọt, liên tục phát ra những âm thanh làm người ta phải đỏ mặt thẹn thùng.

Nụ hôn nồng nhiệt kéo dài làm cho Thanh Ngọc cảm thấy thực sự khó thở, cả người vô lực xụi lơ trên người anh. Bình thường bộ dạng Minh Diệp luôn lạnh lùng, xa cách làm người khác bất hòa, sợ hãi nhưng đối với việc trên giường có thể nói là nhiệt tình như lửa, thủ pháp tiếp xúc thuần thực, tinh lực có dư. Mỗi lần luôn làm cô vừa khó chịu lại vừa khoái hoạt, càng muốn cự tuyệt thì khát vọng lại càng nhiều, mỗi lần đến cuối cùng, cô ngược lại muốn ngừng mà không được.

Một nụ hôn đứng kiêu kéo dài dường như vô tận, Thanh Ngọc mơ màng cảm thấy 1 bàn tay to lớn, mang đầy lửa vuốt ve khắp cơ thể cô, đi từ dưới lên vẩy cô đi lên, qua cặp đùi ngọc và dừng lại xoa nắn ở đôi gò phía trước làm cô nhìn không được mà ngậm nga thành tiếng!

Bàn tay Minh Diệp đi khắp cơ thể cô, mọi điểm nhạy cảm trên cơ thể cô anh đều nắm rõ, cứ vậy mà trêu chọc cho cô thở không ngừng. Minh Diệp hôn lên môi cô, giọng khàn khàn lên tiếng:

- Mèo nhỏ ngoan! Để anh yêu em! Được không?

- .....

Bên kia không trả lời, Minh Diệp không đợi cô đồng ý, anh bắt đầu động thân, cời hết chướng ngại vật trên người cô và anh, vuốt ve nơi bí hiểm ẩm ướt của cô, đưa vật nam tính đi vào. Trong căn phòng, hình dáng người đàn ông và người đàn bà in lên tường, căn phòng đầy tiếng thở hoan ái.

Một lần, một lần, lại một lần qua đi! Không biết đã mấy lần qua đi nhưng Thanh Ngọc đã không còn sức, Minh Diệp biết cô không thể chịu nổi nên bế cô vào phòng tắm, lau nước ẩm cho cô, mặc váy ngủ cho cô rồi ôm cô đi vào giường! Thanh Ngọc vì quá mệt mỏi, mới lau người xong có hơi lạnh, vô thức hướng về ngực anh, cọ cọ 2 cái rồi nín cười đi vào giấc ngủ. Nhìn hành động đó, anh hôn nhẹ lên trán cô, rồi ôm cô đi vào ngủ.

Trăng vằng khuya sáng rực, không khí mát lạnh, sao Mai cũng đang lên! Hạnh phúc cứ như thế tiếp diễn, chỉ là con đường phía trước cũng không bằng phẳng gì!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 20 + 21

Một ngày lại cứ một ngày trôi qua. Nhịp sống tấp nập của thành phố chưa bao giờ ngơi nghỉ, thậm chí theo đà phát triển dần nhộn nhịp hơn.

Đạo này hàng ngày Minh Diệp luôn đến công ty làm việc, các nhân viên vì thế không dám lơ là, luôn đi đến sớm 15 phút trước khi giờ hành chính bắt đầu. Chỉ là nhìn sơ biểu hiện trên mặt Tổng giám đốc không còn lãnh khí mà lúc nào cũng vui vẻ, mọi người thầm cảm ơn Thanh Ngọc.

Ai chẳng biết Thanh Ngọc là người làm tan chảy sự lạnh lùng của Đại Boss, mà nhiều khi Boss có nóng giận chỉ cần một cuộc điện thoại của cô ấy là Boss nháy mắt thay đổi. Ai cũng thoải mái nhưng cũng chẳng dám lơ là, đặc biệt lớn với Boss!

Chẳng phải mấy tháng trước có vài tấm gương hay sao? Ban đầu thấy Đại Boss dần thay đổi, họ cũng chỉ tò mò. Phòng tiếp tân dưới lầu chính là phòng Radio free của cả công ty, chỉ cần Đại Boss có chút xú biểu hiện lạ nào liền ngay cả công ty đều biết.

Hôm đó Boss đến công ty, phòng tiếp tân cũng đứng lên chào như thường lệ, bỗng nhiên Boss cười mỉm, gật đầu lại. Thế là chưa đến nửa ngày, ai cũng biết Đại Boss cười. Thêm mắm dặm muối, tình tiết càng ly kỳ.

Chính trong ngày hôm đó, phòng tiếp tân có kể rằng có 1 cô gái rất xinh đẹp, mặt như thiên sứ, đến phòng tiếp tân nói muốn gặp Tổng Giám Đốc! Ban đầu cô tiếp tân cũng lưỡng lự gọi lên cho Phòng Thư Ký để thông báo. Sẵn lúc đó Thư Ký Tường Vi, một trong 3 nữ thư ký của Phòng Thư Ký đi vào. Ai không biết Tường Vi này thích Đại Boss, còn rêu rao Boss cười với cô ta như thế nào, Boss không hề lạnh lùng... trước mọi người. Cậy là con cháu người trong Hội Đồng Quản Trị nên không coi ai ra gì.

Sau khi biết Mỹ nữ kia muốn gặp Tổng Giám Đốc liền héch mặt lên mắng cho cô ấy 1 trận, si nhục không tiếc lời làm Mỹ nữ kia không kịp nói gì, cứ nhìn cô ta như sinh vật lạ. Thậm chí cô ta không tiếc tay, tát cho Mỹ nữ 1 cái, còn nói là Tổng Giám Đốc là của cô ta, từ sau phòng Tiếp Tân không được phép của cô ta thì không được cho bất cứ người phụ nữ nào gặp Đại Boss.

Sau câu nói đó, còn cảnh cáo Mỹ nữ không được lảng vảng đến gần Đại Boss nếu không thì không chỉ nhận 1 cái tát đâu! Nói đến đó, Đại Boss vừa vội bước xuống nghe được, trên mặt đen kịt như nổi phong ba, từ từ bước lại gần!

Aizz cụ thể là như thế này!

- Cô làm ở bộ phận nào? – Boss thâm trầm lên tiếng.

- Em là Tường Vi, làm ở Phòng Thư Ký! Anh Minh Diệp không nhớ em sao? – Tường Vi ngây thơ, giả vờ thực nữ hỏi. quay ngoắt thái độ 180 !

- Cho cô ta nghỉ việc ngay, thư ký Lương! – Boss lạnh lùng ra lệnh. – Còn nữa, lấy camera vừa mới quay được, đưa lên cho C.A kiện cô ta tội cố ý gây thương tích!

- Nhưng mà...- thư ký Lương mở miệng.

- Anh Minh Diệp, anh không nhớ em sao? Em chính là Tường Vi, Lý Tường Vi, cháu của bác Lý mà! Chúng ta quen nhau mà! Sao anh lại đuổi việc em! – cô ta ngắt ngang giọng của thư ký Lương.

- Cô nói cô là cháu của bác Lý? – Minh Diệp nghi ngờ hỏi lại – Lý Bình?

- Vâng là bác ấy!

- Vậy sẵn tiện, thư ký Lương, Lý Bình sẽ bị phạt vì bao che cho người nhà gây loạn! – lạnh lùng tuyên bố Boss còn quay sang Mỹ nữ, thay đổi mọi tức khí trên người, tay vuốt ve má Mỹ nữ, nhẹ nhàng hỏi – cô ta tát em sao? Ở đâu?

- Em không sao! Diệp đừng làm lớn chuyện có được không? – Mỹ nữ lên tiếng.

- Gián Thanh Ngọc! Em bị ngốc sao? Để cô ta tát cho mặt em đỏ lên như vậy, em không biết đánh trả à? – Minh Diệp nhẹ giọng trách cứ, đầy đau lòng.

Mỹ nữ thì ra tên là Thanh Ngọc nha! Chắc là người yêu của Đại Boss, thấy Boss yêu thương vậy mà! Họ khẳng định là người yêu, Boss trước giờ đâu có bóng hồng nào ở bên đâu. Chuyện ngày càng vui đấy!

- Thôi! Em không sao! Anh đừng làm lớn có được hay không? Đừng trách người ta nữa, em cũng không muốn kiện cô ấy! – Thanh Ngọc nhẹ nhàng khuyên.

- Tôi không cần cô làm việc ở đây nữa, thư ký Lương cách chức đi! – Minh Diệp quay sang thư ký Lương phân phó.

- Vâng! Tôi biết thưa Tổng Giám Đốc! – thư ký Lương gật đầu nói.

- Hôm nay, nể tình Thanh Ngọc, tôi tha cho cô cùng Lý Bình! Nhưng nếu để tôi phát hiện công ty này có người lôi kéo, bao che cho người nhà nữa thì lúc đó các người chuẩn bị xách giỏ mà nghỉ ngơi đi! – Minh Diệp lạnh lùng nói.

- Vâng! Thưa Tổng Giám Đốc – những nhân viên có mặt nhận lệnh.

- Còn nữa, đây chính là phu nhân tương lai của công ty này, sau này lời nói của cô ấy cũng như lời nói của tôi! Tôi mong các vị hãy chú ý – anh ôm Thanh Ngọc vào lòng rồi tuyên bố!

- Diệp..- Thanh Ngọc nhẹ giọng gọi.

- Ngoan! Lên phòng anh đi, có thuốc mỡ! – Minh Diệp đau lòng nói.

- Ừm! – Thanh Ngọc gật đầu.

Những nhân viên có mặt trở mắt chữ A, miệng chữ O lên nhìn. Có phải họ nằm mơ không. Đại Boss băng lãnh cũng có lúc dịu dàng như thế này sao?

Trước giờ Boss luôn là hình mẫu lí tưởng của chị em trong và ngoài công ty. Độc thân, nhà giàu, lại còn rất đẹp trai pha chút lạnh lùng là điểm hấp dẫn chí mạng. Vậy mà chẳng bao giờ thấy có tin đồn nào về tình cảm làm mọi người tò mò, hồi hộp không thôi. Có kẻ ác ý còn đồn Boss là gay, thế mới ghê! Người ta cũng hơn 30 tuổi, lạnh lùng như vậy chỉ có thể nói là “quá tuổi chưa thỏa mãn”. .....đủ mọi thứ tin đồn! Nay Boss có người yêu rồi, chẳng phải thời đại băng giá đang dần qua đi hay sao?

Boss đi rồi, mọi chuyện cứ thế mà đồn thổi lên, ai chẳng biết là Boss đang yêu, mà người Boss yêu như thiên sứ, thu phục ma quỷ như Boss!

Chuyện cứ thế một đồn mười, mười đồn trăm, khắp cả công ty ai cũng biết!

Hôm nay Boss vui vẻ, có lẽ yêu chính là thế nha~

Mặc dù từ lúc nghe tin chiếc ghế phu nhân đã có chủ nhưng đến bây giờ vẫn còn nhiều chị em chưa thể cứu vãn trái tim tan vỡ. Nhiều người hâm mộ, có người ghen tỵ nhưng chung quy ra cũng chẳng dám nói gì, công việc đang tốt! Ngày nào đến công ty cũng thoải mái hơn, bàn đến bàn lui về phu nhân!

Đến giờ làm việc, ai nấy cũng xoay quanh bàn, mỗi người 1 việc, chẳng dám nói nhiều! Làm không xuể cũng chẳng ai biết đã tới trưa! Rồi trưởng phòng đi ra kêu mọi người nghỉ tay, mới giật mình đứng dậy, xuống căn tin ăn cơm trưa!

Căn tin nằm phía bên phải công ty, vào thang máy xuống tầng trệt, đi ngang qua phòng tiếp tân một chút, là có thể tới! Cơm công ty đầy đủ dinh dưỡng, khẩu phần hợp lý lại miễn phí nên hầu hết mọi người đều xuống dùng bữa.

Hôm nay Thanh Ngọc được nghỉ, cô ở nhà nấu bữa trưa rồi mang đến công ty cho Minh Diệp. Mặc dù biết căn tin của công ty anh nấu ăn không tệ, nhưng nấu số lượng nhiều anh lại không ăn được. Từ khi sống với anh, cô phát hiện anh ra ngoài xã giao nhiều, làm việc quá bữa nhưng lại không thích đồ ăn quá nhiều dầu mỡ, thậm chí phải nói anh rất kén chọn! Sợ anh bỏ bữa, lại đau dạ dày như lần trước, cô nấu ít đồ thanh đạm anh thích, nhờ tài xế chở cô đến công ty.

Bước xuống xe, cô đi thẳng vào đại sảnh, cúi đầu chào tiếp tân rồi đi vào thang máy chuyên dụng đi lên! Cô làm sao biết từ lúc bước vào, không biết hầu hết nhân viên công ty đều nhìn cô chăm chăm, chỉ biết là đã nghỉ trưa, không biết anh có đói hay không?

Thang máy mở ra, đi ngang qua bàn thư ký, thấy thư ký Lương đang làm việc, định đứng lên chào cô thì cô phất tay nói anh không cần chào, đưa cho anh 1 hộp cơm rồi nói nhỏ:

- Tôi biết Diệp rất tham công tiếc việc, làm khổ cho anh nên tôi làm thêm 1 hộp cơm! Anh dùng đi rồi nghỉ trưa! Đừng làm nữa!

- Cảm ơn phu nhân! – thư ký Lương cảm động nói.

- Hi không có gì! – Thanh Ngọc cười ngượng, vì bị gọi là “phu nhân” - Anh dùng đi, tôi vào trong!

Thanh Ngọc bước đến cửa, rón rén mở ra! Kẹt...cánh cửa phát ra tiếng động!

Minh Diệp không hề nhìn xem ai đến, chỉ lạnh lùng nói 1 câu:

- Tôi không phải nói anh cứ đi ăn trưa trước sao? Tôi còn giải quyết hết công việc! Tôi nay tôi còn có hẹn, cứ hủy hết lịch trình! Không cần mua bữa trưa cho tôi!

- .....

- À! Anh không được nói cho phu nhân biết tôi bỏ bữa, nếu không...

- Nếu không thì thế nào? – giọng nói nhẹ nhàng phát ra.

- Ngọc! Em đến lúc nào vậy, sao không báo anh trước? – Minh Diệp giật mình đứng dậy.

- Em định tạo cho anh bất ngờ, ai ngờ người bất ngờ lại là em nha! – cô không nhìn anh, giọng như trách cứ - Thì ra do anh tự bỏ bữa nên mới đau dạ dày, anh không nghe lời em!

- Anh xin lỗi! Tại anh muốn giải quyết hết công việc để về nhà sớm với em! Xa em lâu anh rất nhớ! – anh định ôm cô vào lòng, thì cô tránh sang 1 bên.

- Anh không nghe lời em! Thì ra anh không xem lời nói của em là quan trọng! – cô bướng bỉnh trách cứ.

- Làm gì có! Chỉ là anh muốn giải quyết mọi việc nhanh hơn, em biết không? Anh thật sự muốn mỗi giây mỗi phút được ở gần em! – anh giải thích

Nhưng càng giải thích thì càng kích thích sự bướng bỉnh của Thanh Ngọc! Nhìn cô bình thường dịu dàng như vậy nhưng mà nếu làm cô giận thì hậu quả khó mà cứu vãn, anh linh giáo 1 lần rồi! Là lần trước cách đây mấy tháng, anh có hút thuốc trong thư phòng, bị cô bắt được, vậy mà cô chỉ nói 1 câu: Em chẳng còn gì mà khuyên anh rồi để ly cà phê ở bàn đi thẳng về phòng! Cô đóng cửa, chốt lại để anh ngủ 1 mình, làm anh ôm cô ngủ đã quen 1 đêm thức trắng.

Đã vậy, sáng cô dậy sớm, đi làm sớm, anh gọi điện thoại không nghe, cả ngày như ngồi trên than nóng! Đến tối về sớm, chuẩn bị bữa ăn xin lỗi thì không thấy cô về, hỏi Thanh Ngân mới biết cô về quê thăm mẹ! Giữa đêm anh không quản đường xá gì, lên xe lái thẳng về nhà mẹ! Chính vì vậy, nhờ mẹ khuyên cô mới bỏ qua, cả đêm ở lại, “yêu thương” cô cho thỏa nỗi nhớ mới có thể đi vào giấc ngủ!

Hôm nay lại bị cô bắt tại trận, kiểu này thì xong!

Đang suy nghĩ lý do để bịa ra, thư ký Lương gõ cửa rồi đi vào, cầm 1 chồng hồ sơ rồi nói:

- Tổng Giám Đốc! Các chi nhánh mới gửi về một số hồ sơ xin anh duyệt!

Nói xong, thư ký Lương đi ra ngoài! Cô bước lại gần, ôm anh rồi nói:

- Diệp! Từ sau không cần quá sức như vậy! Em biết công việc của anh rất nhiều nhưng nếu không chú ý đến sức khỏe, ngã bệnh ra đó, em sẽ rất đau lòng!

- Anh xin lỗi! Anh sẽ cố gắng thay đổi!- anh ôm lấy cô, hít hà hương hoa lái quen thuộc, thả lỏng mình theo làn tóc của cô. Ôm cô vào lòng anh thầm cảm kích thư ký Lương cứu anh một lần.

- Em nấu ít đồ ăn thanh đạm, anh dùng đi rồi làm tiếp! Anh đói chưa?

- Ừm! Em không nói thì anh cũng cảm thấy rất đói! “Đồ ăn ” đã mang đến, đại gì mà không dùng!

Chỉ vừa dứt lời, môi của anh đã đáp thẳng xuống làn môi mỏng của cô! Dây dưa không dứt! Cô cố gắng đẩy anh ra, giọng run run:

- Diệp! Đây là phòng làm việc! Anh không được như vậy!

- Vậy chúng ta vào phòng nghỉ!

- Ừm...Diệp...không...được – cô kháng nghị

Nhưng kháng nghị của cô làm sao có hiệu quả khi thú dữ đã bắt được con mồi ngon!

Cánh cửa phòng nghỉ đóng lại, trong phòng tràn đầy tiếng thở hoan ái, kiểu mị!

Yêu thương đi qua, 2 thân thể dính lấy nhau, ôm nhau nằm trên chiếc giường lớn! Mái tóc đen dài của cô gái xõa ra lung tung trên gối, mắt mơ màng mệt mỏi. Còn người đàn ông nhu hòa nhìn, tay vuốt ve từng lọn tóc trên mặt, yêu thương hôn nhẹ lên cánh môi người phụ nữ, rồi ôm cô đi tắm.

Thay cho cái áo sơ mi của mình, anh bước ra lấy com cô mang đến, mang vào phòng nghỉ! Lay cô dậy, anh bế cô lại ghế, để cô tựa vào vai anh dùng bữa!

- Ngọc! Em chưa ăn gì phải không?

- Vâng! Em làm com đến dùng chung với anh!- cô mệt mỏi nói.

- Nhưng sao lại nấu cả khổ qua? Không phải em nói em không thích ăn khổ qua lắm sao?

- Lúc này em có đưa hộp kia cho thư ký Lương rồi! Trong đó có đồ xào hải sản!

Chỉ là em muốn dùng com với anh, khổ qua cũng nấu rồi, ăn 1 chút cũng không sao đâu!

- Em đưa hộp kia cho thư ký Lương rồi? – anh hỏi lại.

- Vâng!
- Em đó, từ sau ngoại trừ anh ra, không được nấu ăn cho bất kỳ người đàn ông nào khác, rõ chưa?
- Kể cả con trai em? – cô cười hỏi.
- Đúng! Lúc đó anh sẽ để đầu bếp nấu cho nó, em không được quan tâm đến ai khác ngoài anh cả, rõ chưa? – anh bá đạo tuyên bố.
- Vâng! Em đã rõ ngài tổng giám đốc!
- Ngoan! – anh hôn nhẹ lên trán cô- em ăn đi! Rồi nằm nghỉ ở đây, anh giải quyết xong 1 số việc nữa rồi chúng ta đi hẹn hò! Hôm nay là ngày đặc biệt mà, phải không?
- Dạ! – cô hạnh phúc cười.

Họ dùng bữa xong, Minh Diệp ra bàn giải quyết nốt một số công văn, Thanh Ngọc lấy 1 số sách trên kệ đọc.

Khung cảnh hài hòa ấm áp diễn ra, không ai biết là trước con giếng trời im bình lặng!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22 + 23

Tại trụ sở công ty, căn phòng Tổng Giám Đốc yên lặng, chỉ có tiếng lật giấy tờ vang lên trong không gian. Minh Diệp dùng hết công suất “tình yêu” để giải quyết giấy tờ còn lại.

Thực ra mà nói, công việc của công ty cũng chẳng có là bao nhiêu, chỉ là gần cuối quý 3 nên có hơi nhiều báo cáo 1 chút. Anh tính sẽ giải quyết hết trong ngày hôm nay, để ngày mai cuối tuần sẽ đưa Thanh Ngọc về quê thăm mẹ!

Anh mỉm cười ngược mắt nhìn bóng dáng đang nằm trên ghế sofa kia! Cô mặc chiếc sơ mi xanh rộng của anh như 1 chiếc váy, mắt chăm chú đọc những cuốn sách kinh doanh kia, mái tóc xõa rối lười biếng bị kéo sang 1 bên, thỉnh thoảng cô ngáp dài 1 cái, thật giống con mèo lười!

Tối nay là ngày 1 năm họ quen nhau, nói đúng ra 1 năm chính thức qua lại. Tuy có cãi vã, giận hờn nhưng anh cũng thành công ôm cô vào ngực, thành công chiếm được trái tim của cô, sự quan tâm của cô, đặc biệt là có được sự ủng hộ từ phía gia đình cô!

Ba anh có nhiều dấu hiệu tốt, thỉnh thoảng được massage kích thích nên không còn gặp tình trạng cơ thoái hóa! Chị gái và anh rề vui vẻ đi du lịch, mặc dù có chút cực khổ nhưng anh muốn dành cho cô mọi thứ tốt nhất, chính vì vậy anh luôn cố gắng! Chỉ cần ba tỉnh lại, ba hồi phục tốt, anh sẽ để ba dắt cô vào lễ đường, trở thành vợ của Trần Minh Diệp anh!

Còn Thanh Ngọc, vì ban nãy hoạt động mệt mỏi, ngáp dài vài cái rồi cô nhắm mắt ngủ lúc nào không hay! Trong giấc mơ, cô mơ thấy 1 điều gì đó, nở 1 nụ cười hạnh phúc!

Trời bắt đầu chuyển sắc, hoàng hôn từ từ kéo đến, dải mây hồng đỏ 1 phía chân trời. Minh Diệp liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã muộn, anh đứng dậy đi vào phòng nghỉ.

Mỉm cười nhìn thân thể mềm mại đang nằm trên giường, anh tự thấy thỏa mãn, hôn lên cánh môi mềm mại đang gọi mời kia. Từ 1 nụ hôn nhẹ, dần dần chuyển thành nụ hôn sâu, làm Thanh Ngọc trong giấc mơ thấy ẩm ướt, mơ màng tỉnh dậy, giọng nói còn ngái ngủ:

- Diệp...um...um

Minh Diệp được thế, chỉ chờ miệng cô hé mở, anh đưa lưỡi tiến vào trong lấy hết những mật ngọt trong miệng. Còn trong cơn mơ màng, Thanh Ngọc chỉ biết cố gắng hít lấy thêm chút không khí, cố gắng đẩy Minh Diệp ra!

- Hô..hô..Diệp...anh hư quá! – cô thở hổn hển.

- Anh nhịn không được, hi! – anh cười xấu xa.

- Em..ngủ lâu rồi nhỉ? Anh đã xong việc chưa? – cô dụi mắt, nhìn bên ngoài.

- Mèo nhỏ! Em mệt không? Anh xin lỗi vì quá mải mê làm việc!
- Không sao! Chúng ta về nhà tắm rửa.
- Không cần! Anh đã gọi người đi về lấy lễ phục rồi, em chờ ở đây! Tắm ở đây rồi chúng ta cùng đi!
- Nhưng mà... còn anh?
- Anh có sẵn mấy bộ rồi!
- Anh có sẵn rồi à! Ủm vậy anh tắm trước, hay em tắm trước?
- Haha em hỏi quá dư thừa! Dĩ nhiên là.....- anh kéo dài âm thanh- anh tắm cùng em.
- Anh.....

Vừa dứt lời, Minh Diệp bế Thanh Ngọc lên, đưa cô vào trong phòng tắm. Cô la lên:

- Diệp! Em có thể tự tắm! Anh để em xuống đi!
- Bà xã! Anh muốn tắm cho em, lâu rồi em không tắm chung với anh – anh hờn dỗi.
- Ai là bà xã của anh! Em còn chưa đồng ý cưới anh nha! Áo tương!
- A...Ngọc..em..không muốn cưới anh sao? Cũng không muốn tắm cho anh nữa! Vậy, anh đi ra trước – giọng anh cất lên vẻ buồn rầu.
- Diệp... - cô giật mình.

“Có phải cô nói hơi quá rồi không? Nhìn anh buồn như vậy? Phải làm sao bây giờ?”

Minh Diệp toan mở cửa phòng tắm, Thanh Ngọc vội lấy tay anh, ôm lấy lưng anh, cọ cọ má rồi nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi, em không cố ý! Em chỉ đùa thôi!
- ..... – Minh Diệp im lặng, mặt rất muốn cười nhưng cố nén.

Có ai biết anh rất thích trêu cô như thế này, nhìn mặt nhỏ ăn năn, hai mắt long lanh đầy hối lỗi, rất giống mèo ăn vụng bị bắt được “haha” anh cười trong lòng.

- Diệp! Anh đừng giận! Em yêu anh ! em...em ngại mới nói vậy, anh không được giận em – cô rung rung nước mắt, bá đạo nói lớn.
- Vậy sau này, em có làm bà xã của anh không? Hay em muốn anh lấy người khác?
- Anh không được lấy người khác, bắt buộc phải lấy em, em không cho phép anh cùng người khác chung sống! – cô bá đạo ra lệnh
- Vậy sao không chịu nhận là bà xã của anh? Sao còn không muốn cho anh tắm cùng? Em không thích thì anh không ép!
- Không...em...em.- cô đỏ mặt, lí nhí nói – em thích tắm cùng anh, nhưng mà anh lúc nào cũng...cũng...
- Cũng? Cũng làm thế nào? – Minh Diệp cười gian quay lại nhìn khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín, thật đáng yêu! Anh dùng tay sờ loạn trên người cô, gian tà hết sức
- Như thế này? Hay như thế này? Ý em nói anh làm như vậy sao? – tay anh dùng trên núi đồi mềm mại của cô, rồi miệng xích lại gần tai cô, hơi thở ấm áp làm cô khó chịu, lại dùng tay kia cởi chiếc áo sơ mi của cô ra, tiếp tục đưa bàn tay xuống u cốc bí hiểm.
- Ừm...anh đừng làm loạn! – cô thờ phỉ phò, đánh anh 1 cái.
- Anh làm loạn sao? Như thế này! – bàn tay càng tinh quái hơn thăm dò hết thân thể cô.
- Anh..hur..- cô nói đứt hơi.

“Anh quá hiểu cô, quá hiểu phải làm sao để ép cô không còn chút sức, thật là xấu” cô thầm nghĩ nhưng vẫn ham muốn được thêm

- Em nói anh hư? Anh chấp nhận. Không phải người ta nói : Đàn ông không hư thì đàn bà không thương sao?
- .....Hô...hô.. – Thanh Ngọc thở gấp.

Rồi Minh Diệp cúi hết đồ trên người mình, mở làn nước mát lạnh, xối thẳng lên 2 người, rồi đưa vật nam tính vào trong cô, thỏa sức tung hoành. Cứ thế 1 hồi đại chiến diễn ra trong phòng tắm.

Sau khi vật lộn giữa ý chí và ham muốn, Minh Diệp cố gắng kìm nén ham muốn cô, lau sạch người cô, đi đến tủ đồ lấy cho cô 1 cái khăn tắm, quần quanh người, rồi gọi thư ký Lương mang lễ phục vào.

Chỉ 1 lát, giúp cô mặc lễ phục, anh nhìn cô không nở chớp mắt. Làn da cô trắng mịn, 1 bộ váy xòe trắng sữa in họa tiết bó sát làm tôn lên nước da cũng như đường cong. Anh nhìn mà không biết dùng từ nào diễn tả vẻ đẹp của cô lúc này, nhìn lên bên trên, anh nhận ra lễ phục này hình như cắt ở cổ quá sâu, làm khe rãnh của cô ẩn ẩn hiện hiện. Trong lòng thầm rủa “đáng chết” rồi bước lại tủ, lấy cho cô 1 chiếc khăn lụa, in họa tiết dễ thương quấn lên cổ cho cô.

Thanh Ngọc thấy anh lấy khăn từ trong tủ đồ, cô nghi ngờ nghĩ “tại sao trong tủ đồ ở công ty lại có khăn lụa dành cho phụ nữ? Hay là anh muốn tặng cho ai đó nhưng chưa thể hoặc không thể nên lấy ra đưa cô dùng?”

Nghĩ anh có người phụ nữ khác, cô đau xót trong lòng. Cô biết người đàn ông này rất xuất sắc, thậm chí cô chưa từng nghĩ anh sẽ thích cô, vậy nên sống với anh, cô luôn gìn giữ từng chút kỷ niệm, từng chút hạnh phúc để không phải tiếc nuối! Chắc chắn xung quanh anh còn rất nhiều người phụ nữ khác tốt hơn cô, đẹp hơn cô...Nghĩ vậy, mặt cô trầm xuống, không nói gì!

Đưa Thanh Ngọc xuống lầu, Minh Diệp tiếp nhận xe từ bảo vệ, mở cửa xe cho cô rồi lái xe. Xe vừa chạy, anh nắm tay cô, nhìn thấy cô hướng mắt ra cửa hầm chiều, anh mỉm cười hỏi cô:

- Ngọc! Hôm nay em muốn làm gì?

- ..... - Thanh Ngọc im lặng, không nghe thấy anh nói, hồn cứ bay vẩn vơ theo những suy nghĩ lúc này.

- Ngọc! Em làm sao vậy! – Minh Diệp thấy lạ, lắc lắc tay cô.

- Aaaa! Em không sao! Anh mới nói gì?

- Ngọc! Có chuyện gì sao? – anh lo lắng, tắt xe vào lề, nhìn cô nói – Chúng ta hứa sẽ thành thực với nhau phải không? Nếu em không nói, cứ giấu diếm anh, anh sẽ rất buồn!

- Em... - cô ngập ngừng – thật sự là không có gì?

- Em không muốn nói thật sao? Anh...thất vọng quá! Anh chưa bao giờ giấu em bất cứ điều gì nhưng em lại...thôi vậy, anh không ép- anh thất vọng, nhưng sự thật anh còn giấu cô chuyện về thể giới hắc đạo và thân phận của chính anh! Anh không muốn sự thiện lương của cô bị vấy bẩn, không muốn cô coi anh là kẻ giết người mà ghét bỏ anh! Anh sợ, cô sẽ không tiếp nhận.

- Em...Diệp..em hỏi anh 1 chuyện, anh nói thật được không? – cô ngập ngừng.

- Được, em nói đi! Anh sẽ không nói dối em bất kỳ chuyện gì! – anh dừng động tác khởi động xe, nhìn thẳng vào mắt cô!

- Thật ra...em muốn hỏi...cái khăn này, tại sao lại có trong tủ quần áo tại công ty?

- Ý em là? – anh vỡ lẽ - em ghen?

- Hừm...- cô hít 1 hơi – Đúng! Em ghen vì trong tủ của anh có quần áo phụ nữ! Có phải trước đây anh rất hay qua lại với phụ nữ, mua đồ tặng người ta hay không? Và món quà này vì không tặng được nên để đó, hôm nay đưa cho em dùng lại?

- Hahaha...- tiếng cười lớn của anh vang vọng – Mèo ngốc này! – anh xoa đầu cô rồi khởi động xe, quay lại hướng công ty!

- Anh đi đâu vậy? – cô giật mình hỏi.

- Đi đến công ty, cho em câu trả lời!

Anh cười bí hiểm, im lặng lái xe thẳng vào cổng. Nắm tay cô đi lên trên, anh mở cửa phòng, bật đèn rồi đi thẳng vào trong phòng ngủ. Mở chiếc tủ ra, Thanh Ngọc thấy bên trong là những bộ lễ phục, khăn lụa, giày dép, túi xách, thậm chí đồ lót của phụ nữ. Máu ghen của cô nổi lên, cô hung hăng trừng anh 1 cái, định bước ra ngoài, bị anh giữ lại:

- Bảo bối! Em nhìn kĩ lại đi!

Cô không nói gì, nhìn thêm 1 lần nữa, ở bên dưới có 1 số hộp, chỉ ghi nhãn tên cô nhưng địa chỉ của công ty anh! Cô mờ mịt quay lại nhìn anh, rồi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Anh cười ôm cô vào lòng:

- Thật ra tất cả những thứ này là anh mua cho em! Em cũng chỉ mới thấy trên tạp chí nên đặt mua về! Bộ em đang mặc, anh kêu người đưa về biệt thự để em thay, ai ngờ em đến rồi nên anh mới kêu đưa quay trở lại. Anh không có người phụ nữ nào ngoài em hết, em đừng nghĩ oan cho anh!

- Anh mua nhiều vậy sao em mặc hết! – cô nép trong vòng tay anh, ăn năn nói.

- Em đừng lo! Mặc không hết cứ từ từ mặc! Anh thấy em mặc sẽ rất đẹp nên mới mua! Biết tính em tiết kiệm nên treo để đây rồi kiếm cơ hội như hôm nay chẳng hạn rồi đưa cho em!

- Từ sau anh đừng làm vậy nữa, có gì nói em trước! Em không cản anh đâu, đừng quá phí phạm được rồi!

- Anh biết rồi bà xã! Giờ chúng ta hẹn hò tiếp nha, đi ăn những món em thích trước đi rồi tính tiếp!

- Yeah! Nhanh đi anh, nghĩ đến là không chịu nổi rồi!

- Đúng là!

Minh Diệp mỉm cười yêu thương, dẫn Thanh Ngọc đến quán xôi chiên phồng nhỏ ở trong 1 cái hẻm hơi mờ mờ ánh đèn.

Thật ra trước đây anh từng đến đây 1 lần, khi chưa quen Thanh Ngọc. Cô và Thanh Ngân hay đến đây, những tấm ảnh để lại thấy họ ăn khá ngon lại vui vẻ nên anh đến ăn thử 1 lần. Mùi vị không tệ, nếu nói là khá ngon! Chính vì thế khi mới quen, anh dẫn thẳng cô đến đây, cô cười đến tận mang tai.

Hôm nay là ngày đặc biệt, có lẽ nên dẫn cô đi những nơi cô thích, làm cô ngạc nhiên!

Màn đặc sắc còn ở phía trước, cứ chờ xem. Anh cười mỉm rồi ăn miếng xôi phồng cô đưa! Vị thật ngon, ngọt ngào! Chẳng biết là do bà lão này làm ngon, hay cơ bản là do tình yêu này quá ngọt, quá hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 24 + 25

Đưa Thanh Ngọc đến con hẻm, hai người gửi ô tô cách đó 1 đoạn rồi đi bộ! Từ xa đã nhìn thấy quán xôi phồng đó. Lịch sự kéo ghế cho cô, anh ngồi xuống bên cạnh! Cô bé phục vụ nhỏ xinh chạy ra, cười tươi như hoa hồi họ:

- Xin chào! Hai người ăn gì ạ?

- Cho anh 1 đĩa xôi phồng, một ít rau trộn! – anh cười lại nói.

- Chị Ngọc cũng vậy ạ? – cô bé nhìn qua Thanh Ngọc nói.

- Ủa Bé Tâm cứ lấy đi, lát chị kêu thêm nữa!

- Dạ anh chị chờ em 1 lát nha!

Vì đến quán này rất nhiều lần, lại thường xuyên giúp cô bé lúc đông khách nên Bé Tâm biết cả cô và Thanh Ngân! Hơn nữa cô bé này rất để ý đến khách quen nên dù mới chỉ dẫn Thanh Ngọc đến đây nhưng cô bé vẫn nhớ mặt Minh Diệp.

Chỉ chưa đầy 10 phút 1 đĩa xôi phồng được mang lên, nóng hổi, giòn tan!

Hai người bắt đầu ăn. Từ lúc mới quen lúc nào Thanh Ngọc cũng nói muốn đến nhà hàng ăn, ít nhất cũng là cửa hàng lớn! Cô cứ nghĩ anh sinh ra trong gia đình có điều kiện, ăn uống rất kén nên không dám đưa anh đến những nơi cô với Thanh Ngân hay ăn.

Nhưng có vài lần anh thần thần bí bí dẫn cô đến những nơi bình thường như thế này, thậm chí là nơi cô hay ăn làm cô rất ngạc nhiên. Sau đó anh mới nói “những nơi này trước đây anh cũng có đến, thức ăn những nơi này rất hợp khẩu vị” còn nói với cô “nếu em cũng thích chúng ta hay đến 1 chút”. Điều đó làm cô thấy hạnh phúc vì anh cũng có nhiều điểm hòa hợp với cô!

Hai người vui vẻ ăn xong, đứng lên chào bà chủ quán rồi đi! Cô khoác tay anh, cười tươi đi ra! Chẳng biết Minh Diệp nói thầm gì đó cho Thanh Ngọc, cô mở mắt thật to ngạc nhiên rồi gạt đầu liên tục.

Chiếc xe chạy khỏi khu gửi xe, đi về phía trung tâm thành phố! Chiếc xe lại rẽ đến khu gần trường Đại học Y thành phố! Và dừng trước cửa một quán kem!

Sau đó Minh Diệp còn dẫn Thanh Ngọc đi khu chợ đêm, mua không ít đồ! Mặc dù anh chưa từng mặc những bộ đồ này nhưng sau khi quen cô, có lần cô dẫn anh đi mua đồ thun mặc ở nhà. Cảm giác rất không giống nhau! Lần đó anh còn nói 1 câu rất ngớ “quẹt thẻ giùm tôi” làm Thanh Ngọc cười chảy nước mắt, cô chủ quán nhỏ cứ nhìn anh như vật ngoài hành tinh. Sau đó Thanh Ngọc rút tiền lẻ ra đưa cho chủ quán rồi kéo anh đi!

Sau khi đi chợ đêm mệt, hai người đi ra bờ sông dạo! Không khí thật yên tĩnh, đi đến đâu họ cũng thấy những cặp tình nhân ngồi nói chuyện. Hai người

nắm tay nhau, đến 1 nơi thoáng mát, ngồi xuống!

Chiếc ghế đá cứ im lặng để đó, làm nơi nghỉ chân của họ! Minh Diệp để đầu Thanh Ngọc dựa vào vai mình, im lặng như thế và tự cảm thấy thỏa mãn.

Một năm rồi, họ đã ở bên nhau. Tuy không lâu, tuy còn nhiều chuyện chưa thể nói nhưng họ có thể cảm nhận được chính bản thân mình và đối phương đều thật lòng. Anh thấy rất hạnh phúc, cúi đầu nhìn thấy cô cũng xa xăm, im lặng nên anh hôn lên trán cô, nói:

- Em có lạnh không?

- Dạ không ạ! – Thanh Ngọc nhỏ nhẹ trả lời.

- Ừ lạnh nhớ nói cho anh biết, anh sẽ đưa em về. Anh không muốn em bị bệnh! – anh lo lắng ôm cô.

- Vâng ông cụ già? – cô cười nhẹ.

- Hừ dám nói anh là ông cụ? Anh mới 32 tuổi thôi! Nhưng nếu em đã nói vậy thì anh rất vinh hạnh là ông cụ sống cùng em đến răng long đầu bạc!

- Anh chỉ toàn nói lời hoa mỹ!

- Em có tin không?

- Không! – cô trêu anh.

- Thật? – anh gian xảo hỏi lại – em nhìn thẳng vào mắt anh đi! Nói em không tin những gì anh nói! Không thích những lời hoa mỹ ấy!

- Em không nhìn! – cô quay mặt cứng rắn.

- Em chắc chắn!

- Vâng! – khẳng định.

- Vậy thôi! – anh nhún nhún vai.

- ..... - anh im lặng.

- ..... - cô chờ đợi xem anh làm gì!

Sốt ruột, cô quay lại nhìn xem anh đang làm gì!

- Chút...

Chính xác môi cô chạm vào môi anh! Thật ra anh đã chuẩn bị sẵn chờ cô sập bẫy mà thôi.

- Em dù có yêu anh cũng không nên bày tỏ lộ liễu như vậy được không? – anh cười lớn trêu ghẹo cô

- Anh là đồ xấu xa..bụp...bụp – cô xấu hổ, đánh mạnh vào người anh.

- Đau anh quá..ôi..ôi..sao anh thấy khó..chịu – giọng anh ngắt quãng, mặt nhăn nhó thật khó sở.

- Anh...anh...đừng có giả vờ nữa – cô không thèm để ý.

- Ui đau quá..ai da..- giọng anh cứ vậy rên rỉ.

- Anh..đau thật à! – cô quay sang nghi ngờ hỏi.

- Ừ...anh..đau thật – anh vẫn ngắt giọng đau khổ.

- Đau, đưa em xem, có đau lắm không, em xin lỗi, em không cố ý – cô lo lắng xoa xoa vào chỗ cô mới đánh anh.

- Ui em nhẹ tay! – anh rên rỉ - sao lại mạnh tay thế?

- Em xin lỗi, em không biết em lại mạnh tay vậy! – cô á náy – cũng tại anh, trêu ghẹo em làm gì?

- Em có biết lúc em tức giận thì...- anh ngập ngừng.

- Thì sao? – cô xoa xoa cho anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Anh nói em không được giận!

- Giận? Được! – cô cười khẳng định.
- .....- anh nhìn cô, một tia nguy hiểm xuất hiện trong đầu anh. “Có khi nào cô lại dễ dàng như vậy!”
- Anh nói đi, em không giận thật mà! – cô vẫn cười – anh nói đi!
- Lúc em giận thì giống “ Sur từ Hà Đông”! – anh nói ngập ngừng, tỉ mỉ quan sát cô.
- Vậy à? Haha em nghĩ cũng phải!
- Em không giận thật chứ? – anh nghi ngờ hỏi lại.
- Dạ! – cô gật đầu.

Anh đâu biết lúc này trong đầu cô, 1 con ác quỷ xuất hiện cười gian trá!

- Chúng ta đi dạo 1 lát rồi về đi anh! – cô đề nghị.
- Ừ chúng ta đi!

Anh cởi áo khoác, khoác lên vai cô rồi nắm tay cô bước đi!

Đi được 1 đoạn, anh phát hiện hình như có người đang theo dõi anh và cô, làm anh bất chợt nổi lên lo lắng. Người này chắc chắn không phải người của anh, vì anh đã lệnh cho họ rút hết, cho bọn họ có không gian riêng! Càng không phải người của Tom, vì lần trước anh đã bắt hấn rút người về!

Vậy thì là ai?

Hơi thở của anh lạnh lùng tàn mác, tiếp tục xem người đó có động tĩnh gì hay không! Cô gái trong lòng anh, anh nhìn cô, tự hứa không thể để cô nguy hiểm! Biết đối phương chỉ có 1 người, anh có thể giải quyết, nên anh dẫn cô bước nhanh hơn ra xe.

Sau khi vào xe, đóng cửa, rồi gọi cho Vũ, lệnh cho hấn điều tra người đang theo dõi anh!

Chiếc xe lao đi, để lại sau gốc cây, 1 cô gái mặc 1 bộ váy đen bước ra sau cái cây!

Cô đã gặp anh, sau 10 năm không liên lạc, anh vẫn như xưa, lạnh lùng, hấp dẫn. Nhưng bên anh còn có người phụ nữ khác, anh còn cười, còn quan tâm, còn chăm sóc, còn biết bông đùa với cô gái ấy.

Cô ấy là ai? Là người anh yêu sao? Vậy còn cô, 10 năm qua cô chờ anh, cô sống trong nhung nhớ, anh không hề 1 lần liên lạc! Nếu không phải cô về nước tìm anh trong biển người, nếu không phải hôm nay cô đi hóng mát thì cô sao có thể nhìn thấy được anh!

Cô phải gặp anh, phải ở bên anh, phải là cô mới được sống bên anh, cô sẽ không để bất cứ người con gái nào gần anh! Hạ quyết tâm, cô quay người bước về hướng ngược lại, lên chiếc taxi đi thẳng. Chính lúc đó, 1 người đàn ông mặc bộ vest đen bóng, mang hơi thở nguy hiểm bước ra! Nhìn theo hướng cô gái đó rồi bước đi, im lặng.

Hàng cây rì rào đong đưa, để lại bao nhiêu ý nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 26 + 27

Tại biệt thự Queen.

Minh Diệp đưa Thanh Ngọc vào thẳng gara. Hai người đi thẳng lên phòng ngủ. Minh Diệp lệnh cho người làm lui xuống, rồi đi vào trong. Anh ôm Thanh Ngọc, hôn lên làn tóc cô, cười nhẹ:

- Em mệt không Ngọc?
- Em không mệt! Em thấy vui mà! – cô cười lắc đầu.
- Em đi tắm đi, anh qua thư phòng có chút việc chưa xong!

- Vậy anh đi đi! – cô phát tay bảo anh đi.
- Anh chỉ sợ em không tắm một mình được! – anh cười gian xảo.
- Hừ quá! Em mới không thèm tắm cùng anh. Anh đi được rồi! – cô quay mặt đi lấy đồ.
- Ừ do anh tự kỷ! – anh lắc đầu – em tắm xong nhớ sấy đầu, lau người khô mới được ngủ đấy! Coi chừng bị bệnh.
- Dạ anh đi đi, em sấy đầu xong sẽ ngủ! Anh đi nhanh đi- cô làm biểu hiện hối thúc.
- Hahaha vậy anh đi đây!

Anh cười rồi quay đầu ra cửa. Anh thừa biết tính cô, tắm xong chỉ lau đầu qua loa rồi lên giường kê gối, buông tóc xuống giường để quạt thổi. Không phải có lần ngủ quên, sáng dậy đầu cô đau sao? Vậy nên lúc nào anh cũng lau tóc cho cô thật kỹ rồi dùng máy sấy sấy tóc cô cho khô.

Mở cửa thư phòng, mặt anh thay đổi, hơi thở lạnh lùng, nhìn người đang đứng gần bàn làm việc. Anh ta 1 thân vest đen, đứng nghiêm chỉnh, cúi đầu chào anh! Anh gật đầu 1 cái rồi lạnh lùng nói:

- Cậu báo cáo đi!
- Vâng thưa lão đại! Người theo dõi lão đại chính là Dương tiểu thư, Dương Linh!
- Dương Linh?. - anh nghi ngờ hỏi. Trong đầu anh đang cố tìm lại chút ký ức về người phụ nữ tên Dương Linh này.
- Chính là người phụ nữ ở bên cạnh anh 10 năm trước. – người đàn ông xóa tan mọi suy nghĩ của Minh Diệp.
- Tại sao cô ta lại xuất hiện? Không phải tôi đã nói các cậu sắp xếp cho cô ta định cư ở Mỹ rồi sao? – anh vẫn lạnh lùng đặt câu hỏi.
- Dạ, theo tôi điều tra, cô ta mới về nước hơn 2 tháng! – người đàn ông vẫn cung kính trả lời.
- Vậy cậu điều tra được mục đích cô ta theo dõi tôi và phu nhân không?
- Hôm nay cô ta đi ra ngoài hóng gió, vô tình gặp lão đại cùng phu nhân! Có lẽ do cô ta nhận ra anh nên đi theo!
- Cậu chắc là cô ta chưa biết thân thế của tôi? – anh nghi ngờ hỏi.
- Theo tôi biết, cô ta chỉ nhớ mặt ngài, chứ không hề biết thân phận bên ngoài của ngài!
- Hừ! không phải 10 năm trước tôi nói với cô ta là không nên đại đột mà tìm đến tôi sao? Đã 10 năm rồi mà còn như vậy sao? – anh xa xăm nghĩ ngợi – Vậy theo cậu cô ta nhận ra phu nhân chứ?
- Theo tôi nghĩ, chắc chắn cô ta sẽ song song tìm hiểu phu nhân và thân thế của ngài. Tôi nghĩ ngài nên cẩn thận, cô ta cũng không phải bình thường! – người đàn ông thành thật trả lời.
- Vũ! Cậu hãy lệnh cho Phong và Lôi quay lại bảo vệ cho phu nhân! Còn cậu cử người thân tín theo dõi Dương Linh! Nếu cô ta có động tĩnh gì lập tức báo cho tôi! Tuyệt đối không để cho cô ta tiếp cận phu nhân trong vòng 10m!
- Thuộc hạ đã rõ! – người đàn ông gật đầu.
- Cậu đi làm nhiệm vụ đi! Chú ý mấy lão cáo già kia, nếu chúng sơ hở, cậu không cần đợi lệnh tôi, lập tức bắt họ đày địa lao!
- Vâng! Thuộc hạ lui!
- Ừ đi đi!

Người đàn ông lui ra, anh đắm chiêu! Thì ra người phụ nữ đó, 10 năm trước cũng đã nhẹ nhàng rồi, cô ta còn muốn gì nữa đây? Nếu dám xuất hiện quanh Thanh Ngọc gây khó dễ cho anh và cô thì anh sẽ không để cô ta yên.

Ánh mắt anh lóe lên tia sáng giết chóc rồi mau chóng hồi phục bình thường. Liếc nhìn đồng hồ trên tay, anh bước về phòng ngủ. Đóng cửa lại, thấy trên chiếc giường lớn không có bóng dáng anh yêu, mở cửa phòng tắm cũng không thấy! Anh lo lắng ra ban công tìm, cô đi đâu rồi?

Chạy sang phòng cô, thấy cửa khóa trong, anh gọi:

- Ngọc! Em ở trong đó sao?

Ngó qua khe kính trên cửa, anh thấy cô nằm trên giường, đèn ngủ đã buông ánh sáng mờ mờ nhưng vẫn thấy cô nằm hóng đầu trước quạt cho khô tóc. Anh lắc đầu, gõ cửa:

- Ngọc! Em sao lại sang phòng này?
- ..... – bên kia không trả lời.
- Ngọc! Mở cửa cho anh? – anh vẫn gọi.
- Ừm – có chút động tĩnh. – em không mở đâu!
- Sao vậy?
- Haha anh tự đoán đi nha! – cô tỉnh nghịch, quay đầu tiếp tục đọc sách.
- Anh không biết mà! Em qua phòng bên ngủ đi! Nếu không anh ngủ bên này với em!
- Đó là em phạt anh, tối nay anh ngủ một mình đi – cô cười.
- Anh làm gì sai mà phạt anh? – anh khỏ sở hỏi.

Nghe cô nói anh ngủ 1 mình đi cứ như quả bom nguyên tử nổ tung lên vậy! Ai không biết anh đã quen ôm cô ngủ, nếu không có cô anh không ngủ được.

- Anh không đoán được? – cô hỏi.
- Ừ anh không biết thật! – anh nói.
- Chính là, anh nói em “Sư tử Hà Đông” nha! Mặc dù em hứa là không giận anh nhưng mà .... – cô ngập ngừng.
- Em đã hứa mà nuốt lời! Anh không biết, qua ngủ với anh! – anh hô lên, ra lệnh.
- Anh có nghe nói sư tử cái sống biệt lập không? Em chính là muốn sống biệt lập nha! – cô cười lớn.
- Aaaaaa – anh muốn vò đầu bứt tai.

Cái này chẳng phải là chính anh tự “ôm đá đập chân” mình hay sao? Anh im lặng, chỉ gõ gõ vào cửa rồi nói.

- Vậy em nhớ ngủ sớm đi! Đừng hong đầu trước quạt nữa, sẽ bệnh! Với lại không có anh ôm ngủ cũng cố gắng ngủ đi!
- Vâng! Anh cũng ngủ sớm đi!
- Ừ! Vậy anh về phòng!

Anh quay người về phòng. Tính cô bướng bỉnh, có khuyên cô cũng không nghe, để cô ngủ sớm, anh đành chịu thiệt thòi một đêm vậy.

Cô không nghe thấy tiếng anh nữa, tắt đèn ngủ.

Ở hai căn phòng, trên 2 chiếc giường lớn, 2 con người 1 nam 1 nữ trần trọc lẫn qua lẫn lại không ngủ. Minh Diệp vì ôm Thanh Ngọc đã quen nên không thể ngủ, Thanh Ngọc vì quen hơi anh nên cũng không ngủ được. Lăn qua lăn lại thêm 15 phút, cô lóc lên suy nghĩ, rồi tự ngồi dậy lăm bằm:

- Giờ này chắc anh cũng ngủ rồi, đi qua ôm anh ngủ cũng được, sáng mai dậy sớm chạy lại phòng mình. Hắc hắc.

Nói là làm, cô rón rén mở cửa phòng, nhẹ nhàng xoay cửa phòng anh.

Minh Diệp chưa ngủ được, định ngồi dậy sang phòng cô xem cô đã ngủ chưa thì nghe thấy tiếng động. Anh chui ngay vào chăn, nằm im xem cô muốn gì!

Cô nhẹ nhàng như đạo tặc, rón rén chui lên giường, bàn tay nhỏ bé ôm lấy hông anh! Anh xoay người làm cô giật thót, nhảy xuống giường! Anh nhanh tay hơn, ôm lấy cô, lật người nằm đè lên cô! Mặt cô trong bóng tối đỏ rực, lấp bắp hỏi anh:

- Anh chưa ngủ sao?
- Chưa nha! Vậy mới biết có người cũng nhớ anh mà không ngủ được! Đã vậy còn lén lút ôm trộm anh! Haha – anh cười.
- Ai thêm lén lút, em quang minh chính đại nha! – cô ngại quá hóa giận cãi bướng.
- Ừ em quang minh chính đại! Nếu vậy anh sẽ không phụ lòng em nhớ đến anh! Thương cho em!
- Ừm...Ừm.bỏ...em.....

Môi anh hạ xuống, tham lam càn quấy trong miệng cô, nuốt hết mọi lời nói. Tay anh đè 2 tay cô xuống nệm, cố định trên đỉnh đầu rồi 1 tay còn lại chu du khắp người cô. Người cô ban đầu cứng đờ, dần dần mềm nhũn trước nụ hôn của anh, cũng nhiệt tình dùng bàn tay nhỏ bé của mình vuốt ve lại anh!

Anh nhanh chóng còi hết chuông ngại vật trên người, bước vào trận chiến kịch liệt! Trong căn phòng lớn, 2 con người thay đổi mọi tư thế, tiếng hét thỏa mãn của người phụ nữ, tiếng gầm đục vọng của người đàn ông tràn đầy!

Bên ngoài, ánh trăng khuya đang soi sáng mọi thứ, lần sau đám mây mà xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 28 + 29

Sáng sớm, tại 1 căn hộ, 1 cô gái bước ra ngoài. Cô ta mặc 1 bộ đồ phong màu đen xám, tai đeo head – phone, chân đi giày thể thao đi ra ngoài.

Chạy đến công viên trước chung cư, cô ta tập 1 vài động tác thể dục, sau đó chạy bộ.

Khi trời bắt đầu sáng hẳn, có 1 chiếc xe màu đen chạy đến, 1 người đàn ông làm động tác mời cô ta lên xe. Cô ta cũng nhanh bước lên rồi đi thẳng.

Chiếc xe màu đen dừng lại trước khách sạn lớn của thành phố. Người phụ nữ đi thẳng lên trên, mở cửa phòng VIP và bước vào. Trước mặt cô ta, là 1 người đàn ông dáng người cao lớn, lưng để lộ ra hình xăm chim ưng đen, phần dưới quần 1 chiếc khăn tắm lớn. Hắn thấy cô, mặt cười tà tếu, lên tiếng:

- Cô về nước cũng đã lâu, sao không liên lạc với tôi?

- Anh Vinh, tôi cũng mới về! – cô gái kìm nén giọng sợ hãi, nói.

- Dương Linh! Cô định lừa ai vậy? Có cần tôi cho người xem lại không? – Cao Vinh trầm giọng.

- Không cần! Anh Vinh tôi xin lỗi, nhưng do tôi quá bận nên không kịp liên lạc cho anh. – Dương Linh cúi đầu.

- Bạn ! Tìm đàn ông sao? – Cao Vinh cười lớn , đứng dậy đi thẳng đến chỗ của Dương Linh – Tôi chưa thỏa mãn cô? Hay là cô thiếu tiền?

Vừa nói, hắn dùng ánh mắt dâm tục như xuyên qua lớp quần áo của Dương Linh. Sợ hãi cũng thấu hiểu ánh mắt của Cao Vinh, Dương Linh quẩn vào hắn, xoa xoa trước ngực, nhẹ nhàng nói:

- Anh Vinh! Tôi không hề có ý đó!

- Vậy ý cô là sao? Chẳng phải mấy ngày trước, cô còn đi theo Tổng Giám Đốc của Trần Thị sao? – hắn nheo mắt cực kỳ nguy hiểm.

- Sao anh biết? Anh theo dõi tôi? – Dương Linh lùi ra sau.

Cao Vinh biết được, nhanh tay kéo Dương Linh lại, hất cô ta ngã thẳng lên chiếc ghế sofa phía sau, rồi nhanh như báo đê lên trên. Hắn thở từng hơi vào cô, mắt nheo lại, nhìn chăm chú cô, hai tay cố định cô trên đỉnh đầu.

- Cô là người đàn bà của Cao Vinh này! Đừng hòng mà trốn!

- Ừm...ừm...buông.....

Mọi lời nói của Dương Linh lúc này chẳng còn ý nghĩa. Cô buông xuôi, để mặc người đàn ông này, muốn làm gì thì làm. Quen hắn từ năm 16 tuổi, đã hơn 12 năm, cô quá hiểu rằng hắn là người đàn ông cực kì dâm tục, khát máu. Không vừa lòng hắn, cô chỉ có nước nhắm mắt rồi bỏ thế giới này.

- A.....aaaa..- Dương Linh bị vật nam tính của Cao Vinh đi thẳng vào, hết lên đau đớn.

- Haha! Chắc cô cũng lâu rồi không đụng vào đàn ông! Khí thế này cơ mà, cảm giác thật sáng khoái.- hắn cất tiếng dâm tục nói, rên đứt quãng đầy sung sướng.

- Ừm...aaaaa...ừm...- cô cất giọng rên rỉ.

- Haha cô sướng không? Của tôi có cho cô cảm giác đục tiên đục tử hay không? – Vừa nói, hắn đâm mạnh vào sâu bên trong.

- Ừm..Sướng...Sướng lắm! Anh...Vinh – giọng cô trở nên dâm tục hơn.

- Haha lâu rồi tôi không có cảm giác như thế này! Chân chân thật thật biết bao nhiêu! So với ra những người con gái khác thì cảm giác này, haha tôi thích

– Nói xong, hắn lật người Dương Linh, đi vào từ phía sau.

Trong căn phòng, người đàn ông với mùi cơ sần chắc đang lướt động trong thân thể người đàn bà. Hắn thay đổi mọi tư thế, dùng tay đánh mạnh lên người của người đàn bà, để lại dấu tay đỏ ửng trên người cô ta rồi cười lớn. Cứ như vậy, cho tới khi hắn gầm lên 1 tiếng, đè lên người phụ nữ, thờ 1 lát lại tiếp tục. Chiến đấu... chiến đấu... không biết thời gian bên ngoài!

Lúc tỉnh dậy, Dương Linh thấy mình nằm trên sàn, nằm trên 1 chiếc thảm lông màu trắng. Cả người cô, đầy những dấu tay, đầy những vết nhót trắng nhầy nhụa. Hắn, Cao Vinh thì nằm trên giường, quần khần lông ngủ tiếp. Cô rùng rợn đau mà rên lên, đứng dậy lết vào phòng tắm. Soi lên tấm gương lớn, người cô cực kì thảm thương. Pha chút nước tắm ấm, cô bước vào ngâm mình, xoa dịu cơn đau, xóa sạch dấu hôn và những vết dơ.

Nằm trầm mình trong phòng tắm, cô nhớ lại mọi thứ. Từ lúc 16 tuổi, cô là 1 nữ sinh được nhiều bạn trai để ý, cũng có rất nhiều bạn. Nhà cô cũng khá giả, cô như công chúa sống trong chăn ấm nệm êm, nhưng mà cô luôn bị anh của Cao Hân Hân, chính là Cao Vinh để ý.

Sau đó gia đình cô phá sản, cô trở nên nghèo đói. Ba tự tử, mẹ cũng đi theo sau, để lại 1 mình cô bơ vơ. Chỉ có Hân Hân lúc nào cũng giúp đỡ cô, cho cô ở cùng. Có lần, Hân Hân dẫn cô về nhà ở, vì chờ cô ấy, cô đi dạo xung quanh, lạc tới 1 căn phòng có cánh cửa đen ở lầu 3. Vì cánh cửa khép hờ, cô liếc mắt vào trong, thấy có 2 người đang ôm nhau lẫn lộn dưới sàn. Người đàn ông này chính là anh trai của Cao Hân Hân, cô biết; nhưng người phụ nữ kia là ai? Cô nhìn kĩ hơn nữa, thì thấy ngay đôi gò bồng trắng sữa nõn nà, ở giữa là nhụy hồng đang đong đưa. Người đàn ông từ phía sau, mồ hôi nhễ nhại, dùng tay đánh vào mông người phụ nữ, rồi cứ vậy đưa vật nam tính ra vào. Sau đó thấy người phụ nữ hét lên, mặt sung sướng, đưa miệng đón lấy mọi thứ từ vật nam tính kia.

Vì đã 16 tuổi, cũng học qua giáo dục giới tính vị thành niên, cô lờ mờ hiểu được họ đang làm gì. Định quay người thì thấy vật nam tính kia đang bành trướng, trái tim cô đập nhanh, mặt đỏ hồng. Chưa kịp bước đi, cô đã bị 2 vệ sĩ chặn lại, hất thẳng vào trong. Sau đó, Cao Vinh còn hôn cô, lột hết quần áo, di chuyển cái lưỡi khắp thân thể, mang lửa nóng bùng bùng. Hắn bắt cô uống 1 ly nước, sau này cô mới biết trong đó có pha thuốc kích dục, rồi trói cô lại, tiếp tục “làm việc” với cô gái kia! Hắn bày đủ mọi tư thế, làm người phụ nữ kia quần quai dưới thân hắn, rồi cứ vậy bắn ra tất cả trên người cô ta, cho tới khi cô ta hết sức, gục xuống sàn nhà, rồi bị 2 vệ sĩ kia đưa đi.

Trong khi đó, cô bị cột ở cửa sổ, lại bị uống thuốc kích dục, nên người cô bị mất kiểm soát. Ban đầu cô nóng bức, khó chịu, nơi tư mật ướt át. Sau đó, người cô ngứa ngáy, mỗi lúc 1 khó chịu hơn, càng nhìn cảnh kích tình kia, nơi đó càng ướt át, thậm chí nhiều đến mức cô có thể cảm nhận được ở dưới chân.

Hắn nude đi lại chỗ cô, vuốt ve trước ngực, nhìn cô như báo đêm phát hiện con mồi. Hắn hôn lên cổ, lên tai, khắp mặt cô, rồi đi xuống trước ngực, giật phăng cái áo đồng phục của cô, làm cô hét lên. Sau đó còn dùng miệng, treu đùa 2 nhụy hoa của cô. Một tay còn lại, hắn di chuyển xuống bên dưới, luồn vào bên trong vuốt ve, rồi đưa lên ngửi ngửi, cười lớn:

- Haha cô bé đã nhiều như thế này rồi sao?

- Xin...anh...tha...cho...tôi! – Giọng cô van xin yếu ớt, nghe lại có chút thêm muốn.

- Vậy sao? Vậy tôi tha em!

Vừa dứt lời, hắn cởi dây trói nhưng vẫn ôm cô thật chặt, tay vẫn không ngừng chu du khắp người cô:

- Aaaa...um... - cô tiếp tục rên rỉ.

- Thật ngon! Mùi vị gái tuổi thành niên thật thơm, thật ngọt. – hắn dậm tà lên tiếng, vẫn cướp lấy mật ngọt từ trên người cô thật mạnh bạo, gây ra những tiếng động dâm tà.

- Aaaa...um... nóng...khó chịu! – cô rên rỉ.

- Chờ 1 lát cô bé! Tôi sẽ cho em! Đừng vội!

Miệng nói đừng vội nhưng hắn đè cô ra sàn nhà, nhanh tay kéo váy của cô xuống. Chiếc quần màu hồng nhạt, ẩn hiện lớp lông tơ ở mu, kích thích vật nam tính của hắn. Hắn kéo xuống sang 1 bên, đưa tay vuốt ve nơi tư mật của cô. Càng như vậy, Dương Linh càng khó chịu, cong người lên. Chỉ chờ có vậy, hắn đưa lưỡi, không chừa phần bên dưới.

Còn non nót, cô đã chịu không nổi mọi kích thích, van xin hắn:

- Em khó chịu...xin anh...em...khó...chịu

- Được! Được! Tôi sẽ không phụ lòng em, cô bé!

Rồi hắn kéo quần nhỏ xuống, đưa vật nam tính bành trướng xuống khe nhỏ bé, vuốt ve 1 chút rồi đưa thẳng vào bên trong. Hàng rào mỏng manh đã mất, những giọt máu hồng cứ thế tuôn ra cùng chất dịch. Hắn không kiềm chế, không thương tiếc ra vào. Cứ như vậy, cô từ đau chuyển sang dục tiên dục tử, ôm lấy thân hắn, hứng trọn vật nam tính to lớn gấp mấy lần so với nơi tư mật của cô. Càng va chạm, cả cô và hắn đều hét lên. Rồi hắn giật giật, bắn mọi thứ vào bên trong cô.

Cứ như vậy, từ chiều cho đến đêm, hắn ra ra vào vào trong người cô không biết bao nhiêu lần. Cô ngất đi nhưng hắn vẫn tiếp tục, chỉ biết khi tỉnh dậy, trên người và cả bên trong cô đều nhầy nhụa cái thứ của hắn..

Trí nhớ cứ như vậy, tái diễn suốt 2 năm ròng, cô ở dưới thân hấn. Không biết hấn vui hay buồn, hấn có như thế nào thì hấn cũng chẳng có mấy giây là thương tiếc. Mặc dù hấn cho cô tiền, cho cô học hành nhưng khi hấn muốn, cô phải chạy đến ngay, ở dưới thân hấn mà mua vui. Cô cứ nghĩ mình sẽ như vậy cô đến chết, thì có 1 lần, cô gặp được 1 người đàn ông. Hấn ưu tú, hấn đẹp trai tuy lạnh lùng nhưng cũng khí phách, hút lấy trái tim cô. Từ đó cô nằm dưới thân Cao Vinh mà tưởng tượng rằng, mình được người đàn ông đó sủng hạnh. Tuy là mơ ước nhưng cô cũng cảm thấy vui và hạnh phúc.

Sau này Cao Vinh gặp nạn chạy trốn, bỏ cô lại. Cô được tự do! Mọi khoản tiền hấn cấp khá nhiều, vậy nên cô tần tiện tiêu xài. Một lần, cô đi làm về, thấy một người đàn ông đang hôn mê nằm gần khu nhà, cô chạy lại thì phát hiện chính là người mà cô ngày đêm mong nhớ. Dùng sức chín trâu hai hổ, đưa hấn về giấu trong phòng, băng bó cho hấn. Cô chăm sóc cho hấn cả đêm và mấy ngày sau đó. Khi hấn được cấp dưới đón đi, cô được hấn đưa cho số điện thoại, từ đó hấn liên lạc với cô.

Người này chính là Trần Minh Diệp. Mặc dù cô chỉ biết hấn tên Diệp nhưng mà cô dần thường xuyên liên lạc với hấn. Sau đó hấn với cô có những cử chỉ thân mật, thậm chí sắp đi tới tình dục. Sợ hấn biết cô không còn trong trắng, cô can lại, viện cớ mệt mỏi. Hấn cũng im lặng, rồi đi. Sau đó có 1 lần, hấn say, đi đến chỗ cô. Trong lúc say hấn đè cô, ôm hôn cô, rồi gục ngủ.

Vì yêu thương hấn, cho đây là cơ hội tốt, cô cởi hết quần áo hai người, cắn lấy ít máu rồi vuốt ve lên vật nam tính của hấn, nơi đùi cô và cả nệm rồi ôm hấn ngủ. Sáng tỉnh dậy, hấn xin lỗi cô rồi đi. Sau này, hấn và cô cũng dần quan hệ qua lại, cô yêu thương hấn, hạnh phúc đón nhận mọi thứ của hấn. Còn hấn, mặc dù có nói nhiều với cô hơn lúc mới gặp, nhưng vẫn không thể hiện gì! Và cô luôn chờ!

Chỉ không biết tại sao sau đó, hấn cho người chuyển tới cô 1 tấm séc với số tiền lớn, nói cho cô sang Mỹ định cư học tập. Cô cứ nghĩ hấn muốn cô hoàn hảo, học tập tốt về giúp đỡ hấn, hấn sẽ nhớ cô và sang thăm cô.

Nhưng chờ, cô mòn mỏi chờ, thậm chí cô tính về nước nhưng không hiểu tại sao không bao giờ cô hoàn thành thủ tục được. Quanh đi quẩn lại gần 10 năm trời, cô dường như quên mất hình dáng người cô yêu như thế nào. May mắn thay hơn 2 tháng trước, cô nhờ 1 người quen làm được thủ tục, lên máy bay về nước tìm anh.

Chỉ là cảnh vật thay đổi, cô không biết làm sao mà tìm! May mắn thay, cô nhìn thấy hấn! Mặc dù không thể biết hấn là ai, không kịp xuất hiện trước mặt hấn, không biết người phụ nữ đi cùng hấn là ai nhưng cô tin, hấn sẽ là của cô.

Nhắm mắt định thần, cô nghĩ về mọi thứ, nước bắt đầu nguội dần, cô đứng lên, quần khăn long rồi bước ra ngoài. Trời cũng xầm tối, cô mặc lại đồ, bước ra bên ngoài. Gật đầu với vệ sĩ, cô bấm thang máy đi thẳng. Không biết, khi nào cô mới thoát khỏi người đàn ông này!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hôm nay, trời có vẻ khá nóng. Mặt trời mới mọc chưa quá nửa mà không khí đã dần oi bức. Gió chẳng có 1 chút xiu nào, cây cứ đứng yên hứng chịu ánh nắng gay gắt.

Tại ngôi biệt thự nọ, trong căn phòng nọ, có 2 người đang ôm nhau ngủ say. Bỗng nhiên người phụ nữ chớp mắt, ngồi dậy nhìn xung quanh. Rồi quay sang nhìn người đàn ông cười nhẹ, vuốt ve má của anh. Cô bước xuống giường, mặc lại chiếc áo ngủ, rồi lay anh :

- Diệp! Anh dậy đi! Hôm nay chúng ta đi sang nhà Thanh Ngân và Hường Thiên!

- Em ngủ thêm chút nữa đi! Tên đó cứ để hấn chờ! – Minh Diệp ôm lấy Thanh Ngọc, muốn ngủ thêm.

- Không được! Em không biết Hường Thiên như thế nào, còn Thanh Ngân nữa! Chẳng phải hôm nay ba mẹ Hường Thiên sẽ từ Mỹ về sao? Cô ấy một mình lóng ngóng, sẽ làm ba mẹ Hường Thiên không vừa lòng! Em phải giúp cô ấy!

- Em có cần như vậy không? – Minh Diệp mở mắt.

- Nếu anh không dậy, em không để ý đến anh nữa! Em muốn giúp đỡ Ngân! Nếu không phải cô ấy giúp đỡ em, ở bên cạnh em, thậm chí là khuyên em đến đây với anh, thì thử hỏi bây giờ chúng ta có hạnh phúc được như thế này không? – Thanh Ngọc găt gỏng trả lời.

- Được được! Anh xin lỗi em! Anh sẽ dậy ngay, rồi chúng ta sang nhà Hường Thiên! Anh sẽ cùng em giúp Thanh Ngân, được không? – Minh Diệp ôm lấy Thanh Ngọc an ủi.

- Vậy anh dậy đi! Chúng ta tắm rửa rồi ăn sáng!

- Ừ! Anh biết rồi!

Thế là 2 người dậy, đánh răng rửa mặt, thay đồ rồi xuống nhà ăn sáng. Khoảng 1 tiếng sau, chiếc xe BMW dừng trước biệt thự Triệu gia! Cánh cổng lớn

mở ra, họ chạy thẳng vào sân! Quân gia nhà họ Triệu cung kính cúi đầu chào Minh Diệp và Thanh Ngọc rồi mời 2 người vào bên trong.

Thấy Hương Thiên mặc bộ đồ phong, quần jean, tóc chải sang 1 bên chỉnh tề! Còn Thanh Ngân mặc bộ váy xanh trắng thất chiếc nơ màu đỏ! Nhìn họ thật xứng đôi! Thấy Thanh Ngọc đến, Thanh Ngân đi thẳng đến, cười thật tươi với Thanh Ngọc.

Còn Minh Diệp lại ghé lớn, ngồi xuống cùng Hương Thiên. Hai người phụ nữ xuống bếp, để lại 2 người đàn ông nhìn họ với ánh mắt yêu thương. Bỗng nhiên, Minh Diệp nhìn Hương Thiên nói nghiêm túc:

- Cậu đối xử với Thanh Ngân tốt chứ?

- Đương nhiên! Tớ thật lòng với cô ấy như cậu thật lòng với Thanh Ngọc vậy! – Hương Thiên cũng nghiêm túc trả lời.

- Vậy cậu có dự tính gì chưa? Không phải cậu không biết tính ba mẹ cậu! Rất truyền thống!

- Haha từ khi nào Diệp của tớ đã biết lo cho tớ vậy? – Hương Thiên cười cười.

- Nghiêm túc! Đừng có lảng tránh vấn đề! – Minh Diệp nghiêm mặt.

- Tớ tính toán rồi! Tớ đã nói với ba mẹ về điều kiện của Ngân, nói về công việc của cô ấy! Tớ hi vọng họ đồng ý, không ép tớ lấy người họ chọn, họ nói chờ họ về rồi tính. Tớ nghĩ sẽ không có vấn đề gì đâu! – Hương Thiên nhìn xa xăm nói.

- Vậy là cậu không chắc chắn!

- Ừ tớ hi vọng họ đồng ý!

- Cậu không phải không hiểu ba cậu! Chú ấy sẽ không làm gì mà không có lợi cho Triệu gia! – Minh Diệp nhìn thẳng vào Hương Thiên.

- Ừ nhưng bản thân tớ cũng chưa biết làm sao để nói cho Ngân về ba mẹ tớ, hơn nữa còn cái tư duy môn đăng hộ đối của hai người ấy nữa!

- Cậu chưa nói với Thanh Ngân? – Minh Diệp nhìn thấu tâm sự của Hương Thiên – Nếu vậy cậu có biết, với tính của ba cậu sẽ làm tổn thương Thanh Ngân, mà Thanh Ngọc cũng sẽ tổn thương!

- Nhưng tớ biết phải làm sao bây giờ? Sinh ra ở Triệu gia lại là con độc nhất, tớ từ nhỏ như thế nào, không phải cậu không biết! – Triệu Hương Thiên cười khổ.

- Tớ nghĩ, tớ có cách! – Nụ cười nửa khóe miệng Minh Diệp nở ra.

- Cách gì? – Hương Thiên giật mình.

Anh không phải không biết là mỗi khi Minh Diệp cười, thì chắc chắn cậu ta đã lo liệu mọi sự. Chưa bao giờ thất bại ngoài dự đoán của cậu ta. Mặc dù ba anh là đàn em thân cận của ba Minh Diệp, và nể nang cậu ta nhưng chỉ cần ý kiến của Minh Diệp, ba anh sẽ như cận thần, ít nhất không phản đối. Chính vì quan hệ của Thanh Ngân và Thanh Ngọc, mà Thanh Ngọc sẽ không để yên cho Thanh Ngân tổn thương, Minh Diệp cũng không khoanh tay đứng nhìn nên anh mới gọi họ sang đây! Anh biết Minh Diệp thông minh, chắc chắn sẽ biết mục đích của anh. Vậy cậu ta có kế hoạch gì?

- Cổ phần! Tôi sẽ chuyển 7% cổ phần của tôi cho Thanh Ngân! Lúc đó, Thanh Ngân và gia đình cô ấy sẽ có cổ phần tương đương với gia đình cậu trong tập đoàn! Chính vì vậy, tôi nghĩ ba cậu chắc chắn sẽ không phản đối!

- Nhưng tại sao lại làm thế? 7% cổ phần của tập đoàn không phải nhỏ! – Hương Thiên há hốc miệng ngạc nhiên.

- Chính vì thế, ba cậu sẽ vì 7% đó, có nghĩa sẽ có ích cho vị trí của chú ấy trong tập đoàn! Chú ấy chắc chắn không phản đối việc 2 người đến với nhau! – nụ cười của Minh Diệp vẫn ngự trị.

- Tại sao cậu lại hi sinh như vậy? – Hương Thiên hỏi anh.

- Tôi chỉ muốn trả ơn Thanh Ngân vì đã giúp đỡ Thanh Ngọc thôi! Hơn nữa nó cũng là của cậu, tôi đâu có sợ số cổ phần này chạy đi đâu!

- Cậu thật là! Tớ phục cậu luôn! Cạn ly! Cảm ơn đã nghĩ kế giúp tớ!

- Không có gì! – Minh Diệp lắc đầu, uống 1 hớp rượu.

Sau đó, anh gọi cho Vũ, lập tức chuyển 7% này qua mạng tên Thanh Ngân! Hai người đàn ông vui vẻ uống rượu.

Ở dưới bếp, Thanh Ngân lúng túng nhìn Thanh Ngọc, trên người rõ ràng lo sợ. Cô nắm tay Thanh Ngọc, run run nói:

- Tớ không biết ba mẹ Hương Thiên thích ăn gì! Cậu giúp tớ nghĩ một chút!

- Họ lớn tuổi! tớ nghĩ cậu nên kêu đầu bếp nấu những món thanh đạm ít dầu mỡ nhưng mang hương vị dân tộc! Họ đi du lịch nước ngoài, có lẽ sẽ rất ít được ăn món ăn quê hương.

- Ừ tớ kêu người làm ngay! – Thanh Ngân quay người dọn đồ đầu bếp.
- Mà cậu nên nấu 1 món gì đó, đưa cho họ thưởng thức. Họ sẽ biết con dâu tương lai như cậu nấu ăn cũng khá ngon! – Thanh Ngọc nói, trêu ghẹo Thanh Ngân.
- Cậu đừng có ghẹo tớ! Cậu thì tốt rồi! Được gặp hết gia đình bên đó, đi đâu cũng được mọi người quý mến! Tớ quen Thiên cả gần 1 năm mà giờ mới gặp được ba mẹ anh ấy! Tớ lo muốn chết! – Thanh Ngân than thở.
- Cậu yên tâm! Hai bác ấy sẽ quý cậu thôi! Ngân của tớ dễ thương vậy mà! – cô nịnh Thanh Ngân không tiếc lời.
- Cậu đừng trêu tớ! Đáng ghét! – Thanh Ngân cù vào hông cô.
- Ai ui! Haha cậu tha cho tớ đi! Tớ sai rồi! – Thanh Ngọc vừa khóc vừa cười cực kì đau khổ.
- Hừ tha cho cậu, tớ đi nấu lẩu hải sản cho họ!
- Ai dza! Nấu món tù luân! Tớ ở với cậu mấy năm nay mà số lần ăn lẩu hải sản đếm trên đầu ngón tay, xem ra yêu quá rồi!
- Cậu đừng có mà ghẹo tớ!
- Không phải sao? Tớ nhớ mấy ngày đầu cậu còn nói Hường Thiên là kẻ biến thái gì đó! Bây giờ cậu lại đi yêu biến thái! Hay là cậu cũng biến thái mất rồi! – Thanh Ngọc thấy Thanh Ngân đỏ mặt, tiếp tục trêu thêm.
- Không thèm nói với cậu! Cậu ngồi yên, tớ bỏ tôm ra, nếu không cậu lại bị dị ứng! – Thanh Ngân nạt Thanh Ngọc!
- Ừ bỏ tôm ra đi, rồi tớ giúp cậu lọc hải sản.
- Ok!

Thế là hai cô gái, vừa nói vừa làm, lâu lâu trêu ghẹo nhau, làm nhà bếp náo nhiệt một phen.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31 + 32

Đến gần trưa, chiếc xe lớn dừng trước sân biệt thự, hai người trung niên, 1 nam 1 nữ bước và. Người đàn ông khuôn mặt nghiêm nghị, dáng người cứng chạc; người phụ nữ thì lại nhìn vui tươi, trên mặt họ không giấu nổi vết tàn phai của năm tháng. Triệu Hường Thiên và Thanh Ngân nghe báo là ba mẹ đã về, bước nhanh ra ngoài. Minh Diệp và Thanh Ngọc cũng theo sau. Nhìn thấy họ, Triệu Hường Thiên cúi đầu chào:

- Con chào ba mẹ! Hoan nghênh hai người đã về!
- Ừ - người đàn ông gật đầu.
- Thiên Thiên của mẹ! Đạo này nhìn con rất có khí sắc! Đúng là đã biết yêu rồi! – người phụ nữ nhu hòa hơn, cười tươi.
- Con chào 2 bác! – Thanh Ngân cúi đầu.
- Ba mẹ! Đây là Thanh Ngân, người con đã nói với ba mẹ - Hường Thiên giới thiệu.
- Ừ - người đàn ông vẫn kiệm lời.
- Ừ chào con! Con thật dễ thương, dễ thương hơn tám hình Thiên Thiên gửi qua, phải không ông xã? – người phụ nữ vẫn cười, quay sang nhìn Triệu lão gia.
- Ừ! – Triệu lão gia vẫn quan sát Thanh Ngân.
- Cảm ơn 2 bác đã quá khen! – Thanh Ngân vẫn cúi đầu.
- Chú Triệu, cô Triệu! Chào 2 người! – Minh Diệp bước ra nói.
- Con chào cô chú! – Thanh Ngọc cũng cúi đầu nhẹ.

- A! Tiểu Diệp phải không? Lâu quá không gặp cháu! Cháu càng ngày càng giống ba cháu rồi!- Triệu phu nhân cười nhìn Minh Diệp, rồi quay sang nhìn Thanh Ngọc, vẻ tràn đầy thắc mắc – Còn đây là?

- Dạ! Cô ấy là Thanh Ngọc, người cháu yêu, cũng là chị em tốt với Thanh Ngân! – Minh Diệp nhấn mạnh “chị em tốt”.

- Vậy sao? Vậy là người nhà hết rồi! Chúng ta vào nhà thôi! Các con các cháu cũng vào đi! – Triệu phu nhân nói.

Thế là 6 người đi vào bên trong. Bốn người trẻ chờ 2 người già thay đồ rồi dùng bữa.

Suốt bữa ăn, Triệu lão gia không ngừng quan sát thái độ của 4 người trẻ tuổi. Sau đó bữa ăn cũng trôi qua nhẹ nhàng cũng những câu chuyện xảy ra trên quãng đường du lịch mà Triệu phu nhân kể.

Sau đó 3 người phụ nữ ngồi nói về du lịch, mua sắm, spa nhưng chủ yếu là Triệu phu nhân nói, còn 2 cô gái thì cứ gật đầu, vì đây là lĩnh vực họ không quá hiểu biết. Sau đó Thanh Ngân kể về công việc ở bệnh viện, những việc ngoài lề rồi chuyện của Triệu Hường Thiên là Triệu phu nhân và Thanh Ngọc cười vui.

Còn ba người đàn ông, đi ra ngoài hoa viên, ngồi dưới mái đình bên hồ. Họ cũng im lặng, rồi Triệu lão gia lên tiếng:

- Tiểu Diệp! Chú nghe nói, ba cháu đang dần hồi phục có phải không?

- Dạ! Ba cháu đã có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là nằm quá lâu nên có hơi chậm 1 chút! – Minh Diệp trả lời.

- Vậy để ta nghỉ ngơi vài ngày, cũng tới thăm ông ấy 1 chút!

- Dạ! Chú cứ nói Hường Thiên và Thanh Ngân đưa đi! Thanh Ngân và Thanh Ngọc đều làm bác sĩ ở đó!

- Vậy sao? – Triệu lão gia hỏi- Tiểu Thiên! Con xác định suốt đời với cô bé đó!

- Vâng thưa ba! Con tuyệt đối sẽ không thay đổi! Cô ấy là người đầu tiên mang lại cảm giác ấy cho con! – Triệu Hường Thiên nhìn thẳng vào Triệu lão gia không chút chần chừ trả lời.

- Gia cảnh cô ấy như thế nào? – Triệu lão gia uống ngụm trà, hỏi.

- Gia đình cô ấy cũng khá bình thường! Chỉ là...- Hường Thiên nói.

- Cô ấy là em kết nghĩa của Thanh Ngọc và cháu! – Minh Diệp cắt ngang lời của Hường Thiên.

- Em kết nghĩa? – Triệu lão gia ngạc nhiên.

Ông là người anh em vào sinh ra tử với Trần lão gia. Từ nhỏ ông cũng chứng kiến Minh Diệp khôn lớn, không phải ông không hiểu cách làm việc của Minh Diệp. Chỉ cần có ơn, chắc chắn hẳn sẽ trả. Nếu vậy, thì ông cũng không còn gì để phản đối.

- Vâng! Cô ấy là người chị em từ nhỏ của Thanh Ngọc! Cùng quê, cùng lớn lên, cùng đi học, sau này cùng ở nơi này giúp đỡ Thanh Ngọc! Thanh Ngọc coi cô ấy như chị em, nên cô ấy cũng là em của cháu! Hơn nữa, Thanh Ngọc cũng chuyển 7% cổ phần mang tên cô ấy cho Thanh Ngân rồi!

- Vậy sao?

Nghe Minh Diệp nói vậy, Triệu lão gia cũng không phản đối nữa. Ông luôn có tư duy môn đăng hộ đối, hoặc ít nhất con dâu mình phải giúp ích cho sự phát triển của gia đình. Nếu có thêm 7% nữa, ông sẽ là cổ đông có vị trí thứ 3 trong tập đoàn! Như vậy lão hồ ly Cẩm Khang kia sẽ không còn hống hách nữa.

- Ba! Vậy ý ba như thế nào? – Triệu Hường Thiên lên tiếng, cắt đứt mọi suy nghĩ của Triệu lão gia.

- Cứ tùy hai đứa! Nếu muốn cưới cứ hẹn gặp hai gia đình xem sao! – Triệu lão gia uống ngụm trà, nghĩ đến sự thắng lợi trước mặt Cẩm Khang mà cười.

- Cảm ơn ba! – Triệu Hường Thiên cười cười quay sang đá mắt cho Minh Diệp.

Minh Diệp biết trước Triệu lão gia như vậy, nhún vai một cái rồi tiếp tục thưởng trà. Cô gái nhỏ sẽ vui vẻ hơn rồi!

Xa cô này giờ có hơi nhớ nhưng thôi để cô nói chuyện với 2 người kia một chút, anh không muốn quấy rầy nên cứ nhìn qua cửa kính, quan sát nụ cười của cô.

Với anh, anh luôn muốn cô được vui vẻ. Có thể cô không biết anh yêu cô đã 10 năm nay, có thể cô không biết anh luôn từ xa hỗ trợ cô mọi thứ từ lúc cô đi Mỹ đến khi cô về nước xin việc, có thể cô không hiểu anh yêu cô nhiều như thế nào! Nhưng anh chỉ cần cô vô tư vui vẻ mà ở bên anh, mọi thứ anh sẽ thay cô giải quyết, dù đánh đổi mọi thứ anh có!

Có lẽ kiếp trước, mà không nhiều nhiều kiếp trước anh tu tâm tích đức nên mới gặp được cô, được yêu cô và được cô yêu. Nghĩ đến đó, anh nở 1 nụ

cười. Có lẽ, mãi mê với cô gái nhỏ, anh không biết bên kia Hường Thiên cũng đang nhìn Thanh Ngân cười hạnh phúc!

Một ngày với câu chuyện hạnh phúc từ từ khép. Mọi thứ dường như đang dần tốt hơn! Mùa thu, cảnh sắc tràn ngập trong màu vàng nhè nhẹ!

Sau khi dùng cơm chiều ở Triệu gia xong, Minh Diệp đưa Thanh Ngọc về lại biệt thự. Còn Hường Thiên và Thanh Ngân đi đến căn hộ của hai người.

Trên đường về, Thanh Ngọc vu vơ hát vài câu hát, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Còn Minh Diệp lái xe, thỉnh thoảng nhìn cô đầy yêu thương. Cô là vậy, vui vẻ thì ngêu ngao hát vài câu mà chẳng nghe được rõ, chỉ nghe được giai điệu khá vui. Nắm tay cô, anh lên tiếng:

- Chuyện gì mà vui vậy? Kể anh nghe với!

- À em vui vì ba mẹ Hường Thiên có không có thành kiến với Thanh Ngân! Cô ấy nhìn vậy thôi chứ không tự tin đâu! Trước khi 2 bác về, cô ấy lo lắng lắm. May mà mọi chuyện suôn sẻ! Em cũng vui! – Thanh Ngọc nhìn anh nói.

- Ừ cô ấy là cô gái tốt, sẽ tìm được hạnh phúc thôi!

- Hi chắc là chúng ta sắp nhận thiệp hồng rồi! Cuối cùng em cũng yên tâm Ngân tìm được người tốt như Hường Thiên!

- Còn anh? Anh không tốt sao? – Minh Diệp nháy mi mắt sang Thanh Ngọc.

- Anh tốt! Rất tốt! Xi.haha – Thanh Ngọc nói xong bật cười.

- Em cứ cười đi! Lát về biết tay anh!

- Haha thật sự mà! Anh tốt lắm!

Minh Diệp chẳng thềm nói, mắt liếc sang 1 bên, tay lái vẫn vững vàng. Bỗng nhiên anh thấy có người băng ngang sang đường, vội vàng hãm phanh, cả anh và Thanh Ngọc đều đâm về phía trước. Chiếc xe thắng kết trên đường. Chỉ nghe 1 tiếng bịch, mọi thứ im ắng.

Vội vàng quay sang nhìn Thanh Ngọc, anh lay cô:

- Ngọc em không sao chứ? Em có đau ở đâu không?

- Ừ em không sao? Em thắt dây an toàn, không bị đụng đâu! – cô yếu ớt trả lời.

- Ừ không sao là may rồi!

- Sao lại dừng bất ngờ vậy? – cô hỏi.

- Hình như có người băng ngang sang đường!

- Vậy anh xem người ta có bị sao không? – cô vội giục, rồi bước xuống.

Trước xe, sát khoảng 10cm nữa là bị đụng trúng, có 1 người con gái ngồi dưới đất, mặt ngơ ngác. Cô suýt nữa thì bị đâm chết, tại băng qua đường, bỗng nhiên chiếc giày bị trật, không may chiếc xe đi tới, cô không kịp tránh, chỉ biết nhắm mắt bỏ mặc.

Bỗng nhiên, có 1 tiếng nói nhẹ nhàng của phụ nữ vang lên, cô ngẩng đầu nhìn.

Một cô gái nhìn rất xinh đẹp, khuôn mặt cân đối, mày liễu xinh, môi hồng, mặc 1 chiếc váy như thiên sứ, mái tóc đen dài thả tự nhiên, rất thu hút. Cô ấy thật đẹp, khiến cô vừa ganh tỵ, vừa đắm chìm. Nhưng nhìn cô ấy có gì đó quen quen, cô nghĩ đến ngơ ngẩn cả người. Rồi cô ấy vẫy vẫy tay, gọi cô:

- Cô có sao không?

- À à, tôi không sao! – Dương Linh giật mình trả lời.

- Cô không đau ở chỗ nào chứ? Để chúng tôi chở cô đi bệnh viện! – Thanh Ngọc hỏi han cô gái rồi quay sang Minh Diệp. – Chúng ta chở cô ấy đi bệnh viện kiểm tra đi!

- Cô ta băng sang đường mà, trong khi đèn đi bộ đang còn đỏ, chúng ta có gì sai! – Minh Diệp không thềm liếc mắt nhìn xuống.

Vừa bước xuống xe, anh thấy điệu bộ ngơ ngác của cô ta đã chấn cực điểm. Muốn chết cũng đừng chọn lúc có bão bão của anh chứ! Anh không muốn Thanh Ngọc thấy có lỗi.

- Anh nói gì vậy, Diệp! Sai hay đúng là chuyện của cảnh sát, chúng ta nên giúp cô ấy một chút. Em cũng là bác sĩ, lương tâm không cho phép em bỏ mặc người bệnh. – Thanh Ngọc trừng mắt nhìn Minh Diệp.

- Được rồi! Anh sẽ chở cô ta tới bệnh viện! Rồi đưa em về nhà sau!

- Ủ! – Thanh Ngọc cười rồi quay sang cô gái – Cô ơi! Lên xe chúng tôi chở đến bệnh viện.

- .....- Dương Linh ngơ ngác, nhìn Minh Diệp chăm chăm.

- Cô ơi!

- À ừ! Cảm ơn hai người.

- Không có gì! Cô lên xe đi!

Dương Linh lững thững lên ghế sau, vẫn nhìn Minh Diệp. Thanh Ngọc ngồi bên cạnh. Từ lúc nghe giọng anh, cô đã nhận ra! Đúng là anh, người cô yêu, chờ đợi, tìm kiếm 10 năm nay! Anh ấy chính là Diệp của cô! Hèn gì nhìn cô gái này quen quen, chính là người hôm trước đi cùng anh ở bên bờ sông.

Cô say mê, con mắt đầy kích động, chan chứa yêu thương nhìn anh. Cô gái bên cạnh thỉnh thoảng có nói vài câu hỏi han, cô cũng âm ừ đáp, chỉ chuyên chú nhìn anh. Vì Thanh Ngọc ngồi ghế sau, thỉnh thoảng Minh Diệp nhìn qua kính. Thấy cô gái kia nhìn anh chăm chú, anh chán ghét cực điểm. Dù sao cũng đã để cô ta lên xe rồi, coi như vì Thanh Ngọc!

Chiếc xe lao vun vút đến bệnh viện trung tâm. Đưa cô ta vào khoa cấp cứu, Thanh Ngọc gọi bác sĩ trực! Anh là bác sĩ trẻ mới vào bệnh viện làm, tuy lớn hơn Thanh Ngọc nhưng vào sau nên giữ lễ, anh ta cúi đầu chào cô:

- Giãn phó! Có chuyện gì sao?

- À là tôi đưa cô gái này vào! – cô chỉ sang Dương Linh – Anh nhớ làm kiểm tra xem cô ấy có bị sao không nhé! Lúc này cô ấy băng sang đường, suýt nữa đụng vào xe tôi! Cứ kiểm tra xem sao!

- Vâng! – anh bác sĩ cúi đầu rồi quay sang Dương Linh – cô làm thủ tục kiểm tra đi ạ!

- À vâng! Cảm ơn – Dương Linh thần trí bay bổng, gật đầu.

- Chúng ta về, muộn rồi!

- Nhưng mà.....

- Em đưa cô ta vào rồi, bây giờ là việc của bác sĩ trực, em ở đây làm gì! Với lại đó không phải lỗi của chúng ta! – Minh Diệp khó chịu nói.

- Ủ vậy chúng ta về.

- Ồ...- Dương Linh thấy anh quay đi, định nói rồi lại thôi.

Bước vào trong kiểm tra, cô tiếc nuối không kịp hỏi anh như thế nào, hiện nay ra sao? Đến bây giờ, cô vẫn chỉ biết, tên anh là Diệp! Bỗng nhiên nhớ ra vị bác sĩ này biết cô gái kia, cô đành hỏi dò:

- Bác sĩ này! Cô gái vừa rồi, anh biết sao?

- Dĩ nhiên, cô ấy là phó khoa cấp cứu, Giãn Thanh Ngọc! – bác sĩ đang làm thủ tục nói.

- À vậy còn người đàn ông kia? – cô mong ngóng có tin tức về anh.

- Anh ta là Trần tổng, tôi chỉ biết anh ta là Trần tổng, ba anh ấy nằm ở tầng 10 nên mọi người gọi là “Đại boss tầng 10”! – bác sĩ cũng thật thà trả lời.

- À cảm ơn anh

- Không có gì, chúng ta vào kiểm tra đi!

- Vâng!

Dương Linh bước vào trong. Thì ra anh là Trần tổng, anh có người nằm ở bệnh viện này, cô không sợ không hỏi thăm được. Hèn gì mấy ngày trước, Cao Vinh nói cô đi theo Trần tổng của Trần thị! Trần thị? Vậy là cô sắp được gặp anh rồi! Có lẽ lâu rồi, anh quên cô như thế nào! Nhưng cô tin, cô sẽ có thể quay trở về bên anh! Nghĩ đến đó, hạnh phúc tràn ngập trong lòng Dương Linh.

Bầu trời, màn đêm đen không ngăn nổi những sinh hoạt vẫn đang tiếp diễn ở đâu đó. Và một số nơi khác, mọi người đã đi vào giấc ngủ say, chuẩn bị cho một ngày mới lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Vào một buổi sáng, Dương Linh bắt taxi ra ngoài!

Mấy ngày trước, sau khi biết được 1 số thông tin, cô thuê người điều tra về Giản Thanh Ngọc rồi sau đó điều tra về cả người đàn ông đó. Hôm nay, thám tử hẹn gặp cô ở quán cà phê, cô liền đi nhanh. Háo hức biết thêm tin tức về anh, cô nghĩ rằng mình và anh sắp được đoàn tụ, trong lòng vui sướng.

Đến nơi, cô trả tiền taxi rồi bước vào bên trong, thám tử đã chờ sẵn. Cúi đầu chào, kêu nước cô hỏi thẳng:

- Có thông tin gì anh cứ nói đi!

- Giản Thanh Ngọc! Năm nay 28 tuổi, hiện đang làm phó khoa ở bệnh viện trung tâm...

- Tôi không cần biết nhiều về cô ta, người tôi muốn biết là người được gọi là “Đại boss tầng 10” và điều tôi quan tâm là mối quan hệ của bọn họ! – Dương Linh ngắt lời thám tử.

- Anh ta là Trần Minh Diệp, năm nay 32 tuổi, làm Tổng Giám Đốc của Trần thị....

- “Thì ra tên anh là Trần Minh Diệp” – Dương Linh nghe đến đó, vui vẻ hẳn- quan hệ của bọn họ là gì?

- Theo tôi điều tra, họ đã quen nhau hơn 1 năm, hiện tại đang sống chung! Nghe đồng nghiệp nói, chờ ba của Trần Minh Diệp tỉnh lại thì họ sẽ tổ chức đám cưới!

- Cái gì? – Dương Linh giật nảy người.

Cô vì anh chờ đợi 10 năm.

Hơn nữa cũng cố gắng về nước, cố gắng tìm kiếm anh. Nay thấy rồi, lại có một người con gái xuất hiện! Muốn cướp anh sao? Đừng có mơ! Cô quen anh đã hơn 10 năm, cô dành cho anh tất cả trái tim, cả sự hy vọng.

Mặc dù anh không phải là người đàn ông đầu tiên của cô nhưng anh cũng không biết điều đó. Hơn nữa lúc quen anh, cô chưa từng phụ anh, cô không thể để anh thuộc về người khác!

- Đúng vậy! – thám tử thấy biểu hiện của Dương Linh, tuy có hơi ngạc nhiên nhưng anh nói tiếp – Nhưng mà có một chuyện rất lạ...

- Chuyện gì? – Dương Linh hỏi.

- Lúc tôi điều tra về hai người đó, tôi cảm giác hình như có người luôn chặn đứng thông tin của tôi. Hơn nữa mọi tư liệu khác đều không điều tra được, tôi nghĩ có người ở sau tác động!

- Có người ở sau? Ý anh là lúc điều tra? – Dương Linh nghi ngờ hỏi lại.

- Đúng vậy! những thông tin tôi điều tra được đều qua đồng nghiệp nhưng đó chỉ là tin xung quanh. Còn vấn đề là tôi luôn bị chặn đường điều tra.

- Vậy sao? Được rồi! Mai tôi sẽ chuyển số tiền còn lại vào tài khoản của anh!

- Vậy tôi đi trước! Hẹn lần sau!

Sau khi thám tử đi, Dương Linh suy nghĩ về những gì anh ta nói.

Tại sao lại không điều tra được nhiều hơn? Ai là người đứng sau những tay vào? Dù sao cô cũng biết hiện tại anh là ai, đang ở đâu. Còn vấn đề Giản Thanh Ngọc, cô nghĩ, nếu cô trở về, cô sẽ cướp được anh từ tay cô ta. Cười cười nhấp ngụm trà, cô mơ tưởng đến sự dịu dàng của anh dành cho cô.

Chỉ là, cô không biết, lúc đó có một người đàn ông chụp lại hình từ lúc cô gặp vị thám tử đó. Hắn mặc vest đen, bước ra từ góc tối, lên xe đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34 + 35

Ở biệt thự nọ, trong thư phòng có 2 người đàn ông.

Một người có khuôn mặt lạnh lùng, hơi thở âm trầm nhìn ra bên ngoài. Sau đó có một người mặc vest đen xuất hiện, anh ta cũng lạnh lùng không kém người đàn ông kia, nhưng anh ta lại cung kính nhưng không kém phần gian xảo.

- Lão đại!

- Điều tra được chưa? – Minh Diệp hỏi.

- Dạ rồi! Hẳn ta là người được Dương Linh tiểu thư thuê! – Phong báo cáo.

- Dương Linh? – Minh Diệp cố gắng tìm tòi thông tin về Dương Linh trong trí nhớ của mình.

- Chính là người 10 năm trước lão đại kêu tôi sắp xếp qua Mỹ! – Phong trả lời. Chính là 8 người các anh biết thừa lão đại ít khi có ấn tượng về phụ nữ, trừ người bây giờ đang ở phòng ngủ của lão đại, cũng chính là phu nhân tương lai của bọn họ.

- Cô ta muốn gì? Tại sao lại đi điều tra tôi và Ngọc? – Minh Diệp thắc mắc, khuôn mặt đầy nguy hiểm.

- Tôi nghĩ cô ta muốn nói lại tình xưa với anh! – Phong thẳng thắn nói.

- Tình xưa? Tôi và cô ta có tình khi nào? – Minh Diệp cười nửa miệng.

- Lão đại! Anh không phải không nhớ trước kia cô ta theo anh như thế nào! Mặc dù anh đẩy cô ta đi Mỹ, tôi cũng cố gắng dùng mọi cách ngăn chặn cô ta về nước tìm anh. Vậy mà cô ta cũng về tìm anh được đó thôi. – Phong cười cười nói.

- Nghiêm túc cho tôi! – Minh Diệp lườm hắn. Hừ bao nhiêu năm rồi cái tính đó không bỏ được.

- Vâng! Hừm hừm! – Phong hắng giọng nghiêm túc.

- Chuyện mấy lão già trong bang thế nào? Cả Hắc Ưng nữa, đạo này có động tĩnh gì không? – Minh Diệp trầm ngâm hỏi.

- Mấy lão già trong bang đạo này có hay tụ họp bí mật. Theo thông tin được truyền ra thì có 1 số người bất mãn vì lão đại rất lâu rồi không xuất hiện! Họ đang cố gắng kéo bè kéo cánh. Còn Hắc Ưng thì Cao Vinh đạo này cũng biệt tăm. Lần trước, lô hàng từ bên Italia của hắc bị chúng ta đốt tay trên, sau đó không thấy hắc đến tổng đài. Hiện tại mật thám đang dò la tin tức của hắc, mật thám cho biết, hắc có quan hệ với một số lãnh đạo của Trung Ương và Thành Phố. Hiện tại chưa biết ý của hắc là như thế nào nhưng sẽ rất nhanh tìm ra được thôi. – Phong báo cáo, vẻ mặt nghiêm túc, đầy tự tin.

- Ừ vậy cậu điều tra nhanh, tiến hành giải tay trong xem xét rồi báo lại. – Minh Diệp gật đầu.

- Vậy tôi đi trước – Phong gật đầu, định bước ra ngoài.

- À cậu cho người theo dõi Dương Linh, còn nữa, gửi hình của cô ta cho tôi! Tôi muốn biết cô ta là người như thế nào? Trong trí nhớ tôi không có ấn tượng – Minh Diệp gọi Phong lại, phân phó.

- Tôi biết anh không nhớ, hình cô ta gấp tên thám tử kia có trong túi. Anh cứ lấy mà xem! Tôi đi trước.

- Ừ vậy cậu đi đi.

Minh Diệp khoát tay, Phong gật đầu đóng cửa, ra ngoài. Anh cảm túi hồ sơ, nhìn xem người phụ nữ tên Dương Linh đó. Anh giật mình!

Cô ta không phải là người hôm trước anh suýt đụng phải sao? Thật nham hiểm! Nếu cô ta có bất cứ hành động gì đụng chạm tới cuộc sống của anh và Thanh Ngọc, anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta.

Bỏ tập hồ sơ vào tủ, anh bước nhanh về phòng ngủ. Anh nhớ cô gái nhỏ rồi, không biết cô đã ngủ chưa. Mở cửa phòng, anh thấy cô đã ngủ! Cả ngày chắc cô làm việc mệt, nhưng nhớ cô chưa ăn gì, anh lại hôn lên trán cô, gọi:

- Ngọc! Em chưa ăn gì phải không?

- Ừm, em thấy hơi mệt! Để mai em ăn được không? – Thanh Ngọc giọng nói đầy mệt mỏi.

- Em nằm đi, anh kêu người nấu ít cháo giải cảm cho em! Lát nữa phải ăn mới được ngủ! – Minh Diệp lo lắng nói.

- Vâng! Em ngủ 1 lát rồi dậy ngay.

Minh Diệp lắc đầu, đi ra ngoài phân phó người làm nấu cháo. Một lát sau, tô cháo sườn chứa hành lá nghi ngút khói được mang lên. Minh Diệp nhận lấy, đưa đến đầu giường, giúp Thanh Ngọc ngồi dậy, thổi từng luồng đút cho cô ăn. Thanh Ngọc mắt nhắm mắt mở, ăn hết hơn nửa tô rồi nằm xuống nghỉ

ngoi. Minh Diệp đưa tô cháo cho người làm, rồi lên giường ôm cô ngủ. Miệng cười đầy yêu thương.

Hạnh phúc chính là như vậy!

Nửa đêm, người Thanh Ngọc phát sốt, cả căn biệt thự sáng đèn. Viện trưởng Trần nghe Minh Diệp gọi, liền phân phó ngay bác sĩ giỏi nhất đến nhà khám cho cô. Minh Diệp lo lắng nhìn chăm chăm bác sĩ, rồi lại nhìn Thanh Ngọc đầy lo lắng. Thấy bác sĩ vừa bỏ tai nghe, anh hỏi ngay:

- Cô ấy như thế nào rồi?

- Trần tổng, anh cứ yên tâm! Giảm phó chỉ là làm việc quá nhiều nên mệt mỏi thôi! Tôi nghĩ nên chuyển nước và dùng gel hạ sốt trước, sau đó nếu đỡ hơn nên đến bệnh viện kiểm tra lại. – vị bác sĩ nói.

- Vậy sao? Cảm ơn anh!

- Không có gì! Nhưng mà Trần tổng, tôi có thể hỏi một chút được không? – vị bác sĩ ngập ngừng hỏi.

- Anh cứ hỏi đi! – Minh Diệp gật đầu.

- Có phải dạo này cô ấy hay đau đầu choáng váng, sau đó chán ăn những món bình thường, đổi khẩu vị hay không?

- Hình như có, để tôi gọi người trình bày rõ! – Minh Diệp gật đầu, quay ra ngoài – Vú ơi! Bà vào đây một chút.

- Vâng! Thiếu gia – một bà vú lớn tuổi, đi vào trong.

- Bác sĩ, ông cứ hỏi vú này thì rõ, tôi cũng chỉ nghe báo cáo lại! – Minh Diệp nói rồi thay khăn ướt cho Thanh Ngọc.

- Vú có thể trình bày sơ về tình hình cô ấy mà vú biết cho tôi được không? – vị bác sĩ hỏi.

- À, cô ấy dạo này thỉnh thoảng đau đầu choáng váng, nghỉ ngơi 1 lát rồi hết. Những món cô ấy thích trước đây đều không muốn ăn, lại hay thèm những món mà ngày thường không ăn đến. – vú thành thật trả lời.

- Cảm ơn vú, vú ra ngoài đi – bác sĩ gật đầu, rồi quay sang Minh Diệp – Trần tổng, tôi nghĩ, theo chuyên môn của tôi, thì tôi kết luận Giảm phó đã có thai! Nhưng do cô ấy không biết, làm việc quá sức nên căng thẳng. Hơn nữa phụ nữ có thai rất hay thay đổi khẩu vị, sức khỏe yếu nên cô ấy mới như thế này!

- Sao? Anh nói cô ấy có thai! – Minh Diệp ngạc nhiên.

- Theo tôi thì chính là vậy! – bác sĩ gật đầu.

- Vậy tôi...tôi...tôi phải làm thế nào? – Minh Diệp nhìn bác sĩ lắp bắp hỏi, rồi lại nhìn cô.

- Anh cứ cho Giảm phó đắp khăn lạnh đi! Nếu cô ấy tỉnh lại, đưa đến bệnh viện kiểm tra ngay! Bây giờ khuya rồi, tôi nghĩ nên để cô ấy nghỉ ngơi! – bác sĩ khuyên.

- Vậy được! Cảm ơn anh! Khuya rồi, anh cứ về đi!

- Chào anh!

- Quản gia, tiễn bác sĩ giúp tôi! – Minh Diệp gọi.

- Vâng! Mời bác sĩ – Quản gia cùng mọi người ra ngoài, để Minh Diệp ngồi lại trong phòng.

Anh yêu thương, ánh mắt đầy lo lắng cho cô! Lúc này thấy người cô nóng rực, anh giật mình tỉnh dậy, thấy cô mê man. Anh lo muốn rút tim ra ngoài!

Nghe được bác sĩ chẩn đoán cô có thai, anh vui mừng có, đau lòng có! Cô và anh có lẽ đã có con, kết tình tình yêu của hai người! từ giờ họ sẽ có 1 gia đình nhỏ, sẽ ở bên nhau mãi mãi! Nhưng mà, cô yếu đuối, mỏng manh như thế, làm sao có thể. Anh biết lúc Minh Chi mang thai hai nhóc tỳ kia, chị rất hay mệt mỏi, hơn nữa lúc sinh cực kỳ đau đớn. Vậy bảo bối của anh sẽ thế nào đây?

Anh vuốt ve làn tóc của cô, thức trông chừng cô tới sáng! Khi nào cô hết sốt, anh mới an tâm mà ngủ được.

Trong căn phòng, ánh đèn vẫn thấp sáng thâu đêm

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 36 + 37

Hôm sau, Minh Diệp không đến công ty, ở nhà chăm sóc Thanh Ngọc. Đến gần trưa, Thanh Ngọc vẫn chưa tỉnh thì Thanh Ngân và Hường Thiên sang thăm. Ngồi nói chuyện với Minh Diệp một lát họ lại đi.

Còn Minh Diệp túc trực bên cô cả đêm, đến sáng mới chợp mắt được một lát lại tỉnh. Anh lo lắng, liên tục thay khăn lạnh cho cô. Quá trưa, Thanh Ngọc tỉnh lại.

Mắt cô mơ màng mở ra nhưng vì chói mắt, cô giật mình nhắm lại. Thấy động tĩnh, Minh Diệp cũng giật mình, nhìn cô đang dần tỉnh, anh lo lắng nói:

- Em cứ nằm nghỉ đi! Lát nữa anh đưa em đi khám!

- Ừm... em đau đầu quá! – Thanh Ngọc xoa xoa cái đầu, giọng đầy mệt mỏi.

- Anh đã nói em đừng có cố gắng quá sức, đừng có nằm hong đầu trước quạt, đừng có để đầu ướt rồi đi ngủ! Em thấy chưa, giờ bệnh thể này rồi, em muốn anh lo tới chết luôn hả? – anh cả giận, giọng lo lắng không kiềm chế.

- Em xin lỗi! Anh đừng như vậy! – Thanh Ngọc lay tay anh.

- Hừ! Anh thật không thể giận em nổi! – anh xoa đầu cô, yêu thương nói – để anh nói người làm mang cháo lên rồi ăn một chút! Sau đó chúng ta đi khám được không?

- Không khám có được không ạ? Em chỉ mệt thôi, không sao đâu!

- Em muốn anh gọi cho mẹ, nói em bệnh không? – anh trợn mắt lên, tay với lấy điện thoại.

- Thôi đi khám! Anh đừng nói, để mẹ lo! – cô giữ tay anh.

- Ừ vậy chờ anh lấy cháo giải cảm cho em! – anh cười nhẹ, quay ra cửa – thiếu phu nhân dậy rồi, chuẩn bị cháo mang lên đây.

- Vâng ạ! – bên ngoài có người đáp.

Một lát sau, bát cháo giải cảm được bê lên! Anh đút cho cô từng muỗng, từng muỗng, cẩn thận sợ cô nóng. Thanh Ngọc ráng ăn lắm, ăn hết nửa tô rồi lắc đầu. Nhìn biểu hiện của cô, anh không ép cô ăn nữa, lấy đồ thay cho cô. Lát sau, anh bế cô xuống xe, chờ thẳng đến bệnh viện.

Bệnh viện trung tâm gần cuối tuần không đông lắm. Vì quen biết nên Thanh Ngọc được đưa thẳng vào kiểm tra. Gần hai tiếng sau, quá trình kiểm tra toàn diện mới kết thúc. Minh Diệp bế Thanh Ngọc vào phòng VIP nằm nghỉ, chờ kết quả.

Vì chưa hết mệt, lại đi vòng vòng, ra ra vào vào kiểm tra nên Thanh Ngọc giờ đây hai mắt sụp xuống. Cô tựa vào vai Minh Diệp ngủ thật say. Cho đến khi có tiếng mở cửa, cô mới mở mắt dậy. Bác sĩ cầm kết quả chính là vị bác sĩ hôm qua khám cho Thanh Ngọc:

- Chào Trần tổng, Giản phó!

- Kết quả sao rồi? – Minh Diệp hỏi ngay.

- Giản phó do thiếu máu và làm việc mệt mỏi nên mới dẫn đến tình trạng suy kiệt sức khỏe. Hơn nữa, chúc mừng 2 người, Giản phó đã mang thai rồi! – vị bác sĩ vui vẻ nói.

- Thật sao? – Minh Diệp ngạc nhiên hơn nữa.

- Tôi.....tôi...có..thai? – Thanh Ngọc lắp bắp hỏi lại.

- Đúng vậy, Giản phó! Cô đã có thai, được 6 tuần rồi! – vị bác sĩ cười gật đầu – dù là bác sĩ bận bịu nhưng là phụ nữ, đáng lẽ ra cô có đủ kinh nghiệm về sức khỏe và chuyên môn để tự nhận biết mình đã có thai! Cô không nên làm việc quá sức như vậy, không tốt cho sức khỏe của cô và đứa bé!

- Vậy, có ảnh hưởng gì không? – Minh Diệp lo lắng hỏi.

- À, chúng tôi có kiểm tra sàng lọc rồi! Trần tổng anh yên tâm! Đứa bé vẫn khỏe mạnh bình thường, chỉ cần Giản phó nên chú ý lại chế độ sinh hoạt hợp lý là ổn rồi! Và lại trong 3 tháng đầu và cuối tốt nhất cho sức khỏe thì không nên sinh hoạt phòng the! – vị bác sĩ nói tiếp.

- Sao? – Minh Diệp ngạc nhiên – Không nên????????

- Đúng vậy! Sẽ ảnh hưởng đến đứa bé và cả người mẹ!

- Cảm ơn bác sĩ!

- Không có gì! Chào 2 người.

Bác sĩ đi rồi, Minh Diệp đóng cửa. Anh quay đầu thấy Thanh Ngọc đang xoa lên bụng, mặt còn như không tin vào tai mắt mình. Lắc đầu nhẹ, anh nói:

-

Em làm bác sĩ mà không biết mình có thai sao? Lại còn làm việc quá sức như vậy?

- Em xin lỗi! Em thật sự không để ý! – Thanh Ngọc nói nhẹ.

- Thôi được rồi! Từ sau chú ý giữ sức khỏe, ăn uống bồi bổ cho cả hai nghe không?

- Vâng ạ! – cô gật đầu.

- Nhưng mà, em xin nghỉ làm đi! Anh không muốn em và con có chuyện gì! Anh sẽ nói với viện trưởng Trần.

- Diệp! Em chỉ đi làm vài tháng nữa được không? Em ở nhà sẽ buồn muốn chết! Hơn nữa, em hứa sẽ chăm sóc con và bản thân thật tốt, nếu không anh có thể không cho em đi làm nữa mà ở nhà được không? – cô nhìn anh đầy thành khẩn.

- Anh hết cách nói được em luôn rồi! Được chính em hứa rồi đó, nếu anh thấy em có bất cứ biểu hiện gì là thất hứa, anh lập tức nhốt em ở nhà!

- Cảm ơn anh! – cô cười tươi.

- Nằm xuống nghỉ ngơi đi, lát anh đưa em về nhà nghỉ!

- Sao không lên báo cho ba anh biết! Chắc ông sẽ rất vui!

- Ừ nhỉ? Anh cũng quên mất! Để anh báo cho chị hai trước! rồi sau đó lên báo cho ba luôn! Em nằm xuống nghỉ đi! – anh đỡ cô nằm xuống.

Cô nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Thật hạnh phúc, bây giờ cô đang mang trong mình kết tinh của hai người. Không biết là con trai hay con gái, không biết sẽ giống anh hay là giống cô.....Cô nghĩ rất nhiều, mọi điều thật hạnh phúc.

Một lát sau, Minh Diệp đưa cô lên tầng 10! Cầu thang mở ra, họ bước vào trong! Ba của Minh Diệp, Trần Chí Minh vẫn đang nằm đó! Tuy chưa mở mắt tỉnh nhưng mọi điều kiện sức khỏe phục hồi khá tốt. Hỗ trợ vật lý trị liệu có thể áp dụng nên máu huyết lưu thông, da dẻ rất hồng hào!

Bước lại gần. Minh Diệp cầm tay ba, giọng nói đầy vui vẻ:

- Ba à! Sao ba nằm lâu quá vậy! Ba mau tỉnh dậy đi! Ba sắp lên chức ông nội rồi!

- .....

- Đúng vậy! Hôm nay con đưa Ngọc đi kiểm tra rồi! Bác sĩ nói cô ấy đã có thai được 6 tuần rồi, con vui lắm ba ạ! – anh nói tiếp.

- .....

- Vậy là sau 9 tháng nữa, ba sẽ được làm ông nội, con sẽ được làm ba rồi!

- .....

- Ba mau tỉnh lại đi! Chúng con chờ ba đứng ra làm chủ hôn, còn muốn ba trông giùm cháu nội nữa, ba ơi! – anh nói đến đó, tự nhiên tiếng nấc nghẹn ngào.

- .....

- Diệp! Anh đừng như vậy! Bác ấy sẽ mau tỉnh thôi! – Thanh Ngọc vỗ vai anh khuyên nhủ.

- Ừ anh biết rồi! – anh gật đầu.

- Bác à! Bác có khỏe không? – cô hỏi thăm ba anh.

- .....

- Bác sắp làm ông nội rồi, vậy nên bác hãy mau tỉnh lại nhé! Bác biết không! Đứa trẻ lớn lên rất nhanh, nếu bác không chứng kiến thì sẽ rất tiếc đấy ạ! – cô nói giọng đầy hóm hỉnh.

- .....

- Chúng cháu mong bác mau tỉnh lại! Làm chủ hôn cho chúng cháu, bao lâu cũng được nhưng nhanh lên bác nhé, phụ nữ có thai mà mặc váy cưới, trông rất xấu đấy ạ!

- .....

- Thôi để ba nghỉ ngơi, chúng ta về thôi, em cũng mệt rồi! – Minh Diệp ôm lấy bà vai cô.

- Ừ em biết rồi! – cô gật đầu – cháu về nhé! Hôm sau cháu sẽ ghé lại!

- Con về đây ba ạ!

Hai người bước ra ngoài, đi thẳng xuống hầm lấy xe. Họ không biết, sau đó người đàn ông trên giường tỉnh dậy, lấy điện thoại gọi đi đâu đó! Một lát sau có vệ sỹ đến, đưa ông đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 38

Sau khi chính thức biết Thanh Ngọc có thai, Minh Diệp dặn dò đầu bếp và Quản Gia chú ý đến chế độ dinh dưỡng của phụ nữ có thai. Ngoài ra tự anh còn tìm hiểu về cách chăm sóc người có thai.

Anh mua hẳn sách về, để lúc rảnh rỗi tìm hiểu thêm. Anh còn nghe nói lúc mang thai nên cho trẻ nghe nhạc hòa tấu, nhạc cổ điển sẽ kích thích sự phát triển trí não, vậy nên anh làm hẳn 1 giàn đĩa làm cho Thanh Ngọc giật mình.

Mấy ngày sau khi Thanh Ngọc khỏe hẳn, cô mới báo cho mẹ và cậu mẹ biết. Mẹ cô sốt sáng nên sẽ lên thăm cô trong vài ngày tới. Thanh Ngân và Hường Thiên cũng sang thăm cô. Niềm vui cứ lan tràn từng chút từng chút trong gia đình.

Mặc dù không muốn chút nào xa cô nhưng Minh Diệp cũng đành lái xe chở cô đi làm. Anh đã dặn Viện trưởng Trần phân phó người, làm giảm bớt công việc của cô. Sau khi dặn dò đủ điều, cô cũng tiễn anh đi làm.

Quay người bước vào trong, cô gặp Vũ Huy. Thấy cô, anh cũng bước lại chào hỏi:

- Tiểu Ngọc, lâu rồi không gặp! Em khỏe chứ?

- Vâng em khỏe, còn anh? – cô cười.

- Anh cũng khá ổn! – Vũ Huy gật đầu.

- Anh tu nghiệp xong rồi sao?

- Ừ! Anh hoàn thành chương trình rồi! – Vũ Huy vừa đi vừa nói.

- Vậy chúc mừng anh nhé – Thanh Ngọc cười.

- Không có gì! Em không phải là xong hết rồi sao? Anh còn chưa bằng em đâu!

- Anh đừng khiêm tốn vậy chứ!

- Em và người đó! – Vũ Huy ngừng lại – Trần tổng là người mà em nói em đơn phương sao?

- Vâng ạ!

- Chúc mừng em! Ít ra tình yêu của em còn được đáp trả! – anh nói giọng trầm buồn – Còn anh thì điều đó khá xa vời.

- Xin lỗi anh! Em làm anh thất vọng phải không?

- Không có gì! Không cần phải xin lỗi. Tại anh quá cố chấp thôi.

- Không.....

- Tiểu Ngọc! Sao cậu đã đi làm rồi? Không ở nhà nghỉ ngơi thêm nữa đi! – Tiếng Thanh Ngân bước vào, ngắt ngang lời cô vừa định nói.

- À tớ cảm thấy nghỉ mấy ngày vừa rồi là ổn! Không cần nghỉ thêm nữa đâu. – cô lắc đầu nói.

- Em bệnh sao Tiểu Ngọc? – Vũ Huy lo lắng – chắc lại do làm việc quên ăn quên ngủ phải không?

- Hi em...

- Cậu ta thì lúc nào cũng vậy mà! Là phụ nữ kiểu gì mà làm mẹ cũng không biết nữa! Còn làm quá sức mà sốt một trận ra trò – Thanh Ngân phát huy cái miệng.

- Em có thai? – Vũ Huy ngạc nhiên nhưng đầy chua xót.

- Vâng! – cô gật đầu.

- Chúc mừng em nha! Chắc anh chuẩn bị phong bì là vừa rồi.

- Ba của hấn chưa tỉnh mà, làm sao mà cưới được Vũ phó? – Thanh Ngân hỏi.

- Reeng...reeng.....- điện thoại của Vũ Huy reo lên, anh bắt máy – Alo! Dạ tôi sẽ lên ngay ạ!

- Sao vậy Vũ Huy – Thanh Ngọc hỏi.

- À Trưởng khoe gọi anh lên trình diện, anh lên trước nha! Hai người đi sau nhé!

- Vậy anh đi nhanh đi, hẹn gặp lại – cô nói.

- Hẹn gặp anh sau nhé Vũ phó!

- Ừ Bye!

Vũ Huy đi rồi, Thanh Ngọc nhìn theo bóng lưng anh! Dù đã một thời gian Vũ Huy đi tu nghiệp nhưng anh vẫn vậy! Ánh mắt đó cô hiểu, tình cảm đó cô hiểu. Nhưng tiếc là đời này cô phụ anh, cô không thể chấp nhận được tình cảm của anh! Lắc đầu, cô nghe tiếng động bên cạnh, quay sang nhìn thấy Thanh Ngân nhìn cô lắc đầu. Chẳng hiểu chuyện gì, cô lên tiếng:

- Có chuyện gì mà cậu nhìn tớ chăm chăm như vậy?

- Cậu đấy! Chắc lại tự trách phải không? – Thanh Ngân dứ dứ đầu cô.

- Cậu đừng có mà dứ đầu tớ có được không? Bây giờ tớ sắp làm mẹ rồi đấy! Ảnh hưởng đến con tớ đấy! – Thanh Ngọc nhăn mặt.

- Ai bảo cậu nhìn Vũ Huy như vậy! Có phải đang tự trách không? – Thanh Ngân hỏi.

- Ừ dù sao tớ cũng không từ chối ngay từ đầu! Hơn nữa vì tớ nói nặng lời mà anh ấy mới đi tu nghiệp lâu như vậy! Ít nhiều cũng là do tớ!

- Mặc dù vậy nhưng hấn không trách cậu thì cậu đừng có tự trách mình. Vui vẻ đi, nếu ảnh hưởng tới con gái của tớ thì cậu coi chừng! – Thanh Ngân đe dọa.

- Sao cậu biết là con gái, lỡ là con trai thì sao?

- Cậu yên tâm, con nuôi của tớ chắc chắn phải là con gái! Nhưng nếu cậu sinh con trai thì.....haha – Thanh Ngân cười man rợ - tớ sẽ biến nó thành con gái luôn.

- Cậu có phép thuật sao? – Thanh Ngọc lườm – Yên tâm, Diệp sẽ không để ông xã yêu dấu của cậu yên đâu.

- Cậu đừng có lời Thiên ra dọa tớ, dù sao thì hai người cũng có con trước bọn tớ, vậy nên cứ để bọn tớ chăm sóc.

- Hừ con tớ cậu đừng hòng mà thí nghiệm!

- Năn nỉ cậu đấy, Tiểu Ngọc!

- Không tớ lên phòng, cậu đi làm đi!

Nói rồi Thanh Ngọc bước ngay đi, để mặc Thanh Ngân gọi í ới đằng sau! Không kịp nên Thanh Ngân lăm lăm ôm hận đến phòng trực. Hai người đi rồi, một cô gái bước ra, mắt tròn tròn ngẩn lẹ, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên!

Chương 37: Chương 39 + 40

Sáng sớm trời còn chút sương vương trên ô kính, tại 1 căn hộ chung cư, có 1 cô gái đang ngồi trên bàn uống rượu. Có lẽ cô ta đã thức cả đêm, vì cô ta bơ phờ, còn có nguyên 2 chai rượu ngoại chỉ còn 1 ít. Rót thêm vào ly, rượu đã hết, Dương Linh loạng choạng uống 1 hơi rồi nằm gục trên bàn.

Hôm qua cô đi khám sức khỏe, lúc nhớ ra cô quên chiếc giỏ ở ngoài xe, cô đi ra ngoài. Nhưng cô thấy Minh Diệp chờ Thanh Ngọc đi làm nên vội vàng trốn sau cánh cửa.

Tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của Thanh Ngân và Thanh Ngọc cô giật người. Cô ta có thai sao? Là con của anh? Nghe đến đó thôi, tim cô tan nát, tại cô không thể nghe bất cứ gì hơn! Không thể tiếp tục khám sức khỏe nữa, cô về nhà ngay.

Trần trực ở nhà cả ngày, cô không thể tìm được lối thoát, tại cô ù ù như mọi thứ vẫn đang xảy ra xung quanh cô. Cô đau đớn đến tận cùng. Nhờ rượu để say, quên đi mọi thứ nhưng dường như chưa bao giờ đủ.

Bước vào toa lét cô vực mặt vào làn nước lạnh. Nước làm cô có vẻ tỉnh táo hơn, rất nhiều.

Bỗng nhiên cô ngẩng nhìn mình trong gương, một nụ cười nở trên môi. Cô bước ra ngoài, thay 1 bộ đồ chín chu, lịch sự nhưng không kém phần gợi cảm đi ra ngoài. Cô tự lẩm bẩm “Mình phải tự tạo cơ hội cho mình!”.

Chiếc taxi dừng lại, chờ cô đi, hòa vào làn xe thành phố động đực.

Chiếc xe dừng lại trước cổng tòa nhà Trần thị! Cô bước nhanh vào quầy tiếp tân!

- Chào quý khách! Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ? – tiếng cô tiếp tân nhẹ nhàng vang lên.

- Cho tôi gặp Trần Minh Diệp, tổng giám đốc của các người!

- Xin hỏi, quý khách có hẹn trước không ạ?

- Không nhưng cứ nói với anh ta là Dương Linh, bạn cũ từ 10 năm trước muốn gặp!

- Quý khách chờ cho 1 lát, tôi thông báo với Trần tổng.

Sau khi cô tiếp tân thông báo, cô được 1 nam tiếp tân đưa lên trên. Thang máy mở, cô bước đến phòng thư ký. Sau đó, cánh cửa phòng mở ra, từ từ nhưng làm cô rất hồi hộp, vui mừng.

Đã 10 năm rồi, sau 10 năm đây là lần đầu tiên cô chính thức gặp anh. Nỗi nhớ của cô chất cao như 1 ngọn núi, đang dần dần đổ sập làm cô vui mừng hạnh phúc đến ngất thờ. Cô chờ đợi từng ngày từng ngày. Tuy có thể anh quên cô nhưng cô biết, cô chắc chắn sẽ làm anh nhớ lại được những tháng ngày hai người ở bên nhau trước đây.

Cánh cửa mở ra, bóng hình quen thuộc hiện lên trước mắt cô. Anh vẫn vậy, tư thế ấy, kiểu trầm tư lạnh lùng ấy chưa bao giờ thay đổi, cô thả hồn nhìn anh, liền bị tiếng nói của thư ký Lương kéo về:

- Mời tiểu thư ngồi!

- Cảm ơn anh!

- .....

Cô im lặng nhìn anh, căn phòng lớn chỉ nghe tiếng máy điều hòa chạy và cả tiếng lật giấy tờ soành soạn. Khoảng 5 phút sau, anh ngẩng đầu nhìn ra bàn tiếp khách, thấy cô gái đó.

Cứ nghĩ mãi xem có chút ấn tượng nào về cô ta ngoài hình ảnh mà Phong đưa cho anh lần trước thì hình như chẳng có chút kí ức nào.

Đứng dậy, anh lịch sự chào:

- Cô là Dương Linh??

- Đúng vậy! Diệp, anh còn nhớ em sao? – cô xúc động hỏi.

- Thật ra thì cũng lâu rồi, tôi không nhớ cho lắm! – anh cũng có chút áy náy.
- Không sao! Chính em cũng nghĩ mình đã quên rồi. Nhưng tiếc là gặp lại anh, em nhận ra rằng mình vẫn còn nhớ! Thật kì lạ phải không? – cô cười.
- Vậy cô đến tìm tôi có việc gì? – anh vẫn như xa như gần hỏi lại.
- Thật ra, em về nước lần này cũng không tính đi nữa. Em cũng tốt nghiệp lâu rồi, giờ chưa có việc làm, mong là nhờ quen biết, anh tìm cho em một công việc để em ổn định cuộc sống!
- Vậy sao? – anh nhìn xa xăm hỏi.
- Đúng vậy! em chỉ muốn tìm một công việc thôi! – cô gật đầu.
- Vậy được. Cô cứ đem hồ sơ đến phòng nhân sự đi, sau đó sẽ có người sắp xếp!
- Cảm ơn anh! Vậy em về trước.
- Ừ cô đi đi.

Cô bước ra từ từ.

Bây giờ, cô rất muốn ôm chầm lấy anh, nói cô rất nhớ anh, chưa giây phút nào quên cả. Nhưng vì kế hoạch lâu dài, cô đành ngậm ngùi đóng cửa.

Căn phòng rộng lớn, Minh Diệp ngồi trầm tư suy nghĩ. Cô ta đã điều tra anh và Thanh Ngọc, cô ta hẳn là có tình tiếp cận anh! Không sao! Chỉ cần không tiếp cận Thanh Ngọc, anh thử xem cô ta có ba đầu sáu tay gì! Đừng hòng nghĩ làm hại được anh. Hoặc là do anh nghĩ nhiều, dù sao cũng là bản thân anh nợ cô ta cả đời người con gái! Anh sẽ trả.

Quay về bàn làm việc, anh tiếp tục công việc còn dang dở. Nhưng nghĩ gì đó, anh soạn 1 đoạn thông báo, gửi đến cho ai đó.

Dương Linh ở trong thang máy, nhận điện thoại của Cao Vinh. Trong lòng đầy ảm ức nhưng cô không dám làm gì, chỉ đành đến nơi Cao Vinh hẹn gặp.

Bây giờ, cô chưa thể trở mặt với anh ta được. Bắt 1 chiếc taxi, cô đi đến nơi Cao Vinh hẹn. Chỉ cần 1 thời gian nữa thôi, khi cô thành công làm vợ của Minh Diệp, lúc đó cô sẽ từ từ hành hạ Cao Vinh sau. Nghĩ đến đó thôi, cô cười đắc chí.

Chiếc xe taxi dừng trước khách sạn, cô đi vào, thẳng lên tầng 5, mở cửa bước vào trong. Sân nhà hỗn độn quần áo nam nữ, vào trong chút nữa, cô thấy 1 cô gái trẻ bị cột trói tay chân, như đang bị bức cung. Quần áo cô ta chỉ vương vãi mảnh, cứ như hỗn chiến xảy ra. Chính xác hơn là cô ta đang bị cưỡng bạo.

Nhìn cảnh này quá quen, không muốn mình trở thành đối tượng bị Cao Vinh trút giận, cô ngồi xuống ghế sofa, mặc kệ hắn ta làm gì thì làm. Cao Vinh thấy Dương Linh đã đến, màn dạo đầu đầy khoái trá đã xong, hắn liền để người nude đi lại gần cô. Vuốt cầm cô, hắn đặt 1 nụ hôn lướt nhẹ, sau đó vươn lấy bao cao su đeo vào vật nam tính của hắn, quay lại bắt đầu động thân, đưa vật đó vào trong.

Căn phòng xa hoa toàn hơi thở của người đàn ông, tiếng thét đầy đau đớn nhưng không kém phần thèm muốn của người đàn bà. Lạ thay, người đàn bà còn lại thờ ơ nhìn cảnh đó, im lặng uống ly rượu vang đỏ để sẵn trên bàn.

Nửa giờ sau, cánh cửa bật mở, 2 vệ sỹ đi vào, lôi người đàn bà kia sang phòng bên cạnh. Dương Linh thừa biết rằng, hai người đó sẽ làm gì cô gái kia. Bao năm rồi, Cao Vinh và họ vẫn vậy. Lúc nào người sử dụng đầu tiên là Cao Vinh, sau khi hắn ta dùng xong, hai người đàn ông kia sẽ thi nhau hành hạ người phụ nữ đó. Kí ức ngày xưa, hiện lên trong tâm trí cô.

Năm đó, cô 15 tuổi. Thật ra mà nói, lúc đó, cô chưa hề biết sau này mình sẽ bị Cao Vinh làm nhục. Có lần về ngủ cùng với Cao Hân Hân, cô đi xuống lầu lấy nước uống. Cô mơ ngủ, đi lạc đến phòng của Cao Vinh.

Lúc đó cô thấy mờ mờ Cao Vinh rong ruổi trên thân người phụ nữ đó. Hắn làm xong, liền đứng dậy đi vào phòng tắm, hai người vệ sỹ kia lại cũng bắt đầu hoạt động. Hai người họ, thi nhau sử dụng người phụ nữ, cho tới khi người phụ nữ đó ngất đi, đồng thời Cao Vinh cũng bước ra từ phòng tắm lúc đó.

Hoàng sợ, cô đi nhanh về trong phòng, tự nhủ bản thân là mình chưa thấy gì, rồi đi ngủ. Đến sau này khi cô bị Cao Vinh động tới, cô lại nhớ đến hai vệ sỹ kia, sợ rằng mình sẽ bị như những người phụ nữ trước đây. Chỉ là, cô không hề thấy mình bị hai người vệ sỹ ấy đụng tới.

Bây giờ, tình hình ấy vẫn cứ tiếp tục, có lẽ không biết bao nhiêu người phụ nữ đã nằm dưới thân của mấy người đàn ông này. Mỗi lần gặp, cô đều thấy là những người phụ nữ khác nhau.

Cô không hiểu nổi, tại sao họ như vậy lại có thể tình nguyện nằm dưới thân người ta mà mua vui, trong khi cô không tình nguyện nhưng lúc nào cũng bị gượng ép. Cô luôn mong có một ngày cô sẽ được Cao Vinh bỏ qua, hoặc ít ra cô mong hắn biến mất, đừng làm phiền đến cuộc sống của cô nhưng đó cũng chỉ là ước muốn.

Mãi thả hồn theo suy nghĩ, cô không biết Cao Vinh đã tắm xong. Hắn quần chiếc khăn tắm trắng, đi lại phía cô, bế bổng cô đưa vào phòng tắm Thừa

biết hắn sẽ ném cô vào bồn nước, sau đó động dục trên thân cô, cô cũng chẳng giãy dụa nữa.

Sau đó, sự việc vẫn cứ như những lần trước diễn ra, bàn tay hắn đi khắp cơ thể cô, lưỡi hắn đi khắp thân cô, rồi vật nam tính trướng căng của hắn đi vào trong. Từ phòng tắm đến phòng ngoài, từ sàn nhà đến thảm lông, dù mọi tư thế, tuy cô chán ghét việc hắn ở trên người cô rong ruổi nhưng cũng không phủ nhận, ở dưới thân hắn, cô lên tới đỉnh sung sướng mà hét lên.

Chỉ là cô ngạc nhiên, tại sao hôm nay Cao Vinh lại có vẻ nhẹ nhàng quan tâm đến cô. Cô thật không hiểu nổi nhưng cô cũng không muốn hiểu.

Trái tim cô đã dành cho người đàn ông đó, cô sẽ không bao giờ chấp nhận thêm ai, cô cũng không tin hắn ta sẽ có tình cảm với cô. Không phải chính trước đây, cô từng hỏi hắn rồi sao:

- Cao Vinh! Anh đã thành người đàn ông của tôi, đòi con gái cứ như vậy bị anh cướp đoạt, sau này anh có chịu trách nhiệm không?

- Không bao giờ! Đối với tôi, em chỉ như búp bê, chỉ được để một mình tôi sử dụng! Ai đụng đến em tôi sẽ giết kẻ đó, và em, tôi sẽ vứt em đi không thương tiếc!

Lời nói đầy lạnh lùng ngày đó, đã chặt đứt bao mơ ước của người con gái tuổi 16 như cô. Mất đi trinh tiết, cô không màng; nhưng cô từng mơ ước người lấy đi lần đầu của cô sẽ là người chồng của cô trong tương lai. Mọi thứ sụp đổ, cô dần lạnh lùng đối diện với mọi thứ.

Lần Cao Vinh mat tích, cô đến với Minh Diệp có lẽ hắn không biết, nếu không cô tin chắc, hắn sẽ vứt bỏ cô không thương tiếc. Suy nghĩ mơ màng, cô dần chìm đắm trong giấc ngủ, mặc kệ Cao Vinh hắn vẫn còn trong thân cô mà vui vẻ.

Chỉ cô không biết là, lúc cô thiếp đi, Cao Vinh dùng anh mắt nhu hòa, vuốt ve cô thì thầm: “ Khi nào tôi an toàn, khi nào tôi làm chúa tể thế giới này, lúc đó em sẽ là phu nhân của tôi. Tôi sẽ tha thứ cho em và cái tên đã từng ở trong cơ thể em trước kia, vì ít nhất hắn từng giúp đỡ em lúc tôi không có ở đây! Nhưng sau này nếu tôi biết em còn ở dưới thân kẻ khác mà rên rỉ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Ngủ đi, cô gái của tôi!”

Hắn hôn lên trán cô, động thân cho tới khi hắn hét lên sung sướng, rồi cũng nằm xuống ngủ thiếp đi!

Mọi thứ dường như đang tiếp diễn chẳng ai ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 41 + 42

Mấy ngày sau, Dương Linh nhận được điện thoại của phòng nhân sự Trần thị, cô được bổ nhiệm vào phòng kinh doanh.

Mặc dù cô muốn vào phòng thư ký, nhằm tiếp cận Minh Diệp, qua đó làm anh nhớ lại những gì đã qua, để anh quay trở về bên cô nhưng như vậy bước đầu cũng được rồi.

Dù vậy cô vẫn phải cố gắng đẩy nhanh tiến độ, cướp lại anh từ Giản Thanh Ngọc kia! Nghĩ đến chiến thắng, cô nở nụ cười.

Tự soi mình trong gương, cô chỉnh chu trong bộ đồng phục Trần thị! Chiếc chân váy công sở bó sát lộ ra đôi chân thon dài trắng trẻo, chiếc áo sơ mi xanh navy, tóc vuốt sang 1 bên gọn gàng, đi đôi giày cao gót đen, nhìn trong gương mỉm cười.

Ngày đầu tiên có lẽ cô có nhiều việc để làm! Chuẩn bị sẵn kế hoạch tiếp cận Lão Trường Phòng dè xỏm, cô sẽ cố gắng tìm kiếm thông tin của Minh Diệp, sau đó tạo cơ hội lên thẳng phòng thư ký. Mỉm cười ngắm mình trước gương, cô tự tin lấy giỏ xách đi đến công ty.

Sau khi đến phòng nhân sự nhận thẻ làm việc, cô đi về phòng kinh doanh! Theo cô điều tra thì Giám đốc phòng kinh doanh là nữ, còn khá trẻ, phòng cô ta và Phó Giám đốc cách phòng kinh doanh 1 hành lang.

Lão Trường Phòng nghe nói là đã ngoài tứ tuần nhưng đầy lươn lẹo. Không ai không biết lão làm việc ở đây khá lâu nhưng vì tính dè xỏm, Lão không được thăng chức, cứ như vậy làm Trưởng Phòng.

Có ai biết, Lão thừa sức lên chức, chỉ là ra khỏi phòng này, Lão làm gì có cơ hội nhìn ngắm mấy cô nhân viên cấp dưới xinh tươi mặc chiếc váy đen bó sát, lộ đôi đùi trắng, mặc áo nịt ngực cao vụng vút. Lão nhìn thấy đã không nở xa rồi!

Chỉ là thủ đoạn của Lão chưa bao giờ được báo cáo lên trên vì Lão tự tin mình là chú hợ của Tổng Giám Đốc, hơn nữa Lão cũng đe dọa nhân viên của mình không được báo cáo, nên cứ như vậy Lão êm xuôi làm Trưởng phòng, ngắm nhìn người cũ lẫn người mới thỏa thích.

Dương Linh gõ cửa phòng, làm Trưởng phòng giật mình! Hắng giọng, lão dùng giọng nói nhão nhọt của mình:

- Mời vào!

Cánh cửa nâu mở ra, Lão giật mình nhìn người trước mắt.

Cô ta thật đẹp, thật hấp dẫn, làm Lão không ngừng muốn nhào tới. Chỉ là chưa rõ đối phương là ai, Lão cũng đề yên, mắt lão liêng nhìn vào bộ ngực cao đầy đà của cô ta một cách thèm muốn.

- Chào Trưởng phòng! Tôi là Dương Linh, nhân viên mới đến trình diện ông!

- Dương Linh? – lão lặp đi lặp lại cái tên đó – Tên rất hay, cô là người mới tới hả?

- Vâng thưa Trưởng Phòng!

- Cô đã lên gặp Giám Đốc và Phó Giám đốc chưa? – Lão hết nhìn mặt cô, lại nhìn khắp thân thể cô.

- Dạ rồi thưa Trưởng phòng! – Dương Linh cũng cố gắng ngọt ngào đáp trả.

- Cô ngồi xuống đi – lão đưa tay ra chiếc ghế sofa bên cạnh, chỉ cô ngồi xuống.

- Cảm ơn Trưởng phòng – Dương Linh cũng gật đầu.

- Đứng khách sáo – lão nói giọng đầy ướn át – Từ nay em cứ gọi anh là anh Nghiêm cho thân mật nha! Anh sẽ cố gắng giúp đỡ em, được không?

Nói đến đó, bàn tay béo núc đầy lông của Lão vươn ra, vờ vuốt ve tay cô đang đặt trên đùi, rồi từ từ sờ xuống dưới đùi.

Thật tởm! Cô chỉ muốn vùng dậy tát cho hấn vài cái nhưng cô dằn lòng. Quyết không được để vụt mất cơ hội này, cô cũng trấn tĩnh, cười dịu dàng đáp trả:

- Cảm ơn anh Nghiêm!

- Haha có thể chứ! Từ nay có khó khăn gì cứ nói anh, anh sẽ giúp em! Linh nhé!

- Vâng ạ!

- Vậy thì tốt! – lão cười khà khà, vuốt ve cái đùi trắng làm Lão nóng lên.

- Anh Nghiêm, em ra ngoài sắp xếp bàn làm việc nhé! Có gì anh cứ gọi em! Em sẽ hoàn thành những công việc anh giao cho em.

- Được được! Em ra ngoài đi

Đóng cánh cửa, Dương Linh chỉ muốn ỏi ra vì hành động lúc nãy của lão. Cố nhẫn nhịn, cô ngẩng đầu nhìn thấy bao ánh mắt nhìn cô, ganh ghét có, thông cảm có. Cô cũng mặc kệ, kéo lại áo váy rồi tới bàn làm việc.

Buổi đầu tiên, cô chạy vật photo mấy báo cáo, rồi cứ thế đi ra đi vào phòng của Lão Nghiêm. Nhưng ít nhất, cô cũng biết được thì ra là họ hàng của Minh Diệp, càng tốt, cô sẽ kiếm có nào đó vu oan lão hiệp đáp cô, sau đó mượn tay Cao Vinh trả mối thù cho lão dâm tặc này! Cứ đợi xem!

Chiều đến giờ tan ca, cô ra muộn nhất. Có ba cô đồng nghiệp cũng ở lại muộn, rồi liếc xéo cô, nói bóng gió:

- Đúng là bây giờ chỉ cần ưỡn ngực, lắc mông đã lên làm Phụng Hoàng của phòng kinh doanh này rồi. Giỏi thật! – đồng nghiệp A nói.

- Cô ta được cái trẻ hơn chúng ta một ít, có lẽ có tiền để chăm sóc nhan sắc, chứ có gì hơn. – đồng nghiệp B hùa theo.

- Phải rồi! – đồng nghiệp C đeo mắt kính đứng lên – ngày đầu mấy người cũng vậy, có tư cách gì nói người khác chứ! Thật ồn ào!

- Cô....cô...đây không phải chuyện của cô, cô đừng xía vào! – đồng nghiệp B đỏ mặt, tức giận nói.

- Tôi cũng đâu có muốn, chỉ là nghe mấy người nói quá không lọt lỗ tai tôi, tôi cũng chỉ nói đúng sự thật mà thôi! – cô C cũng không kém nói lại.

- Hừ đừng chấp cái đồ nhà quê đó, chúng ta đi – đồng nghiệp A kéo tay cô B đi về.

Dương Linh nãy giờ im lặng, nhìn hai người kia đi rồi mới lên tiếng:

- Cảm ơn cô!

- Không có gì, chỉ là họ nói quá chướng tai thôi! Tôi về trước đây.

Nói đến đó, cô ta cũng bước đi nhanh! Cô cũng dọn dẹp một chút rồi đứng dậy đi về!

Bỗng nhiên cô thấy cửa phòng Trưởng phòng bật mở, lão ta cười như hoa, bước sang chỗ cô:

- Linh! Em vào phòng anh một lát nhé, anh có việc cần nhờ!

- Dạ!

Định bước vào, cô chợt nảy ra ý định mới! Muốn nhanh chóng chiếm được lòng tin của Minh Diệp cùng sự đồng tình của anh sao, chỉ có như vậy! Quyết định ra tay trong ngày đầu đi làm, cô kéo một chút ở cổ áo, bày bộ ngực đầy hớ hênh bước vào!

Vừa quay người đóng cửa, cô bị lão Trưởng Phòng ôm chặt từ đằng sau. Tiếng nói dâm tục của Lão vang lên:

- Ngoan để anh thương em!

Rồi lão vuốt ve bộ ngực của cô, chà xát bàn tay béo núc kia lên thân thể cô. Cũng cố gắng giả vờ, cô giả dụa không đồng ý. Chỉ đợi lão ta có tình ôm lại, cô móc tay ra kéo khóa váy của mình, làm như vô tình rơi xuống, lão ta giật ngay cái áo công sở của cô, lộ ra chiếc áo bra đen ôm sát đôi gò trắng cao vút.

Bắt lấy bàn tay cô, lão đưa xuống hạ bộ của mình chà sát. Cố tình chà một chút, Dương Linh cảm giác hạ bộ lão trướng căng, chỉ đợi có vậy, cô giả mạnh ra. Vì không để ý tưởng cô đã khuất phục, lão ta bị trượt ngã xuống nền. Kéo hồ cạp váy, cô tung cửa ra ngoài, vừa chạy vừa kêu cứu.

Đi tới thang máy, cô bấm thang máy vài cái, làm bộ trước CCTV rồi tung cửa thang bộ chạy lên. Cô cần phải nhanh chóng đi lên chỗ Minh Diệp, tranh thủ tình thương của anh.

Lên 5 tầng, người cô khẽ nhai, tung cánh cửa, cô nhìn thấy thư ký Lương và Minh Diệp đang chuẩn bị ra về. Quả không ngoài dự đoán! Cô nghĩ thầm! Nặng một chút nước mắt, cô vờ sợ hãi hét lên:

- Diệp! Cứu em!...Cứu em với...- nói đến đó, cô ôm chăm lấy anh, run lên.

- .....

Trước sự bất ngờ, Minh Diệp đứng bất động. Không phải anh không muốn đỡ ra nhưng anh nhớ lại hình như ngày trước lúc cô cứu anh, trong thời gian qua lại cô cũng từng bị như vậy.

Ký ức ào tới, anh chưa kịp xoay sở đã bị cô ôm chăm lấy! Cảm giác người cô ta đang run lên, anh cũng lạnh nhạt để vậy, giọng nói không chút âm vang lên:

- Có chuyện gì?

- Diệp! Cứu em...em rất sợ...hắn...hắn...

- Dương tiểu thư – Thư ký Lương lên tiếng- Cô.....

- Có chuyện gì?- Minh Diệp vừa nói, vừa làm hiệu cho thư ký Lương im lặng đi ra ngoài.

- Huuhuhu, hắn...hắn...muốn làm nhục em!

- Ai?

- Trưởng...trưởng...phòng! – cô nói giọng đầy run sợ.

- .....- Minh Diệp im lặng, liếc nhìn bộ đồ công sở của cô đã xóc xếch trông thấy.

- Cứu...cứu em!

Mặc dù là hoàn cảnh khác, ý nghĩ khác nhưng hoàn toàn là lý do như trước đây! Cô từng suýt bị người ta hãm hiếp sau khi cứu Minh Diệp vài ngày, may mà anh đến kịp.

Còn bây giờ, tuy là vở kịch cô dựng nên, nhưng cô tin chắc, cô sẽ làm cho anh rung động. Cố gắng nép vào lòng anh, để anh khó lòng đẩy cô ra, cô nở 1 nụ cười chiến thắng. Bước 1! Đã hoàn thành sớm!

Chuyện sau đó, đúng như dự đoán của cô, lão Trưởng phòng đuổi theo cô lên đây, quần áo cũng xóc xếch bị Minh Diệp bắt gặp. Anh lạnh lùng cời chiếc áo vest đưa cho cô, cùng lúc thư ký Lương gọi kịp bảo vệ, đưa Lão Nghiêm ra ngoài, mặc cho ông ta kêu chú kêu cháu.

Rồi ông ta cũng bị cách chức, anh cũng hỏi cô muốn kiện hắn không nhưng cô lắc đầu giả vờ sợ hãi. Có ai biết, sau đó vài ngày, Lão Nghiêm bị một băng đảng xã hội đen thanh toán!

Ai biết đó chính là do Dương Linh dàn dựng hòng làm cho Cao Vinh biết, xử đẹp hắn ta! Mặc dù cô lưỡng lự trước Cao Vinh sẽ nổi giận, hành hạ cô

nhưng lạ thay hẳn tức tốc gọi cô đến, ôm lấy cô rồi đè cô ra, mây mưa một lần rồi ôm cô ngủ.

Mặc kệ mọi chuyện xảy ra không đúng dự đoán cho lắm nhưng không phải là cô đã thành công khi tiếp cận và chiếm được cảm tình của Minh Diệp rồi sao. Hơn nữa Lão Nghiêm cũng bị phanh thây rồi, cô hả dạ, mặc kệ thái độ của Cao Vinh như thế nào, cô không thèm để ý. Những ngày sau, cô hoàn toàn vui mừng, chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 43 + 44

Thời tiết càng vào mùa càng nóng bức. Cực hình nhất là ra đường vào những ngày này. Đài khí tượng cũng nói 39 độ, nóng kinh người.

Trong văn phòng cao sang kia, một người đàn ông thâm trầm nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt sắc lạnh nhìn rất xa như bao quát mọi thứ ở bên dưới.

Kẹt! tiếng cửa lớn mở ra, anh cũng không quay đầu lại, thừa biết người đến là ai.

- Lão Đại! Đã có kết quả rồi! – tiếng người đàn ông kia trả lời.

- Vũ, cậu cứ nói đi, tôi đang nghe! – Minh Diệp quay lại, ngồi vào bàn Tổng Giám Đốc.

- Phù... Lão Đại anh định đòi mạng tôi chắc, để tôi uống ly nước- Không đợi đối phương đồng ý, hắn đi thẳng tới máy nước nóng lạnh làm một hơi – Thật quá đã, ra đường trời này chỉ có thành con heo quay!

- Bớt nói nhiều đi! Đi vào việc chính – anh lạnh lùng nói.

- Hừ- Hừ nhẹ một tiếng, Vũ đưa hồ sơ cho Minh Diệp, không dám chậm trễ mà báo cáo lên trên – Bang Hắc Ưng lần này ra quân, phái tới 5 sát thủ hạng trung tới nhà Nghiêm trường phòng. Đến tột cùng là nguyên nhân gì thì không ai biết, nhưng mà do chính Phi Ưng ra lệnh xuống.

- Phi Ưng trực tiếp ra lệnh? – ánh mắt anh đầy nghi vấn.

- Không sai! Đây là thông tin chính xác tôi điều tra được. Mà anh cũng biết, Nghiêm trường phòng ngày thường không phải hiền lành gì, chắc do háo sắc chạm tới cảm kị của Phi Ưng nên mới bị thanh trừ như vậy.

- Còn gì nữa không?

- À còn nữa, cái này do thủ hạ mới báo cáo! Dương Linh gần đây có động tĩnh rất lạ!

- Lạ? Như thế nào?

- Từ lúc tiếp nhận nhiệm vụ, cậu ta nói rằng Dương Linh rất hay đến khách sạn King! Cậu ta tuy không biết tột cùng cô ta gặp ai nhưng có nghi vấn được đặt ra! Chính là cậu ta phát hiện xung quanh đó có người của Hắc Ưng.

- Vậy sao? – anh quay ghế nhìn vào những bức hình.

- Thông tin hoàn toàn chính xác! Đây chính là những đệ tử chân truyền rất có tiếng nói trong Hắc Ưng. Theo điều tra, họ chỉ ở dưới sự dẫn dắt của Phi Ưng, Bạch Hồ và Cự Mãng, ngoài ra bất cứ ai cũng phải nghe lệnh họ.

- Không điều tra được rốt cuộc họ đến khách sạn làm gì sao?

- Dạ phải Lão Đại! Hiện tại Băng và Hỏa đang lĩnh nhiệm vụ bên ngoài, hoàn toàn không thể trợ giúp! Nếu không tôi nghĩ chúng ta có thể điều tra được.

- Không hẳn! Theo tình hình chỉ có 2 khả năng. Một là Họ tình cờ ở đó bàn về vụ làm ăn nào đó. Hai là...- Minh Diệp dừng lại, ánh mắt sắc bén lướt qua – Dương Linh nằm vùng.

- Không thể nào, cho dù cô ta có thể quen Phi Ưng đi chăng nữa thì cũng không thể biết anh là bang chủ của Devil được! – Vũ phản đối ngay.

- Có thể hoặc là không!

- .....

Không khí có chút thay đổi, mang chút ngưng trọng của sự việc.

- Cứ tiếp tục điều tra về lý do người của Hắc Ưng có mặt ở đó. Hơn nữa theo dõi chặt chẽ Dương Linh, cài người vào khách sạn, nắm bắt rõ giao dịch của Hắc Ưng, sau đó bàn tiếp.

- Vâng Lão Đại!

- Cậu ra ngoài đi, tôi còn việc phải xử lý!

Vũ cúi đầu chào Minh Diệp rồi đi ra ngoài. Chỉ còn Minh Diệp ngồi trầm ngâm.

Anh không phải đã quên toàn bộ sự tình hơn 10 năm trước, trừ việc cô ta như thế nào, bởi vì cô ta không gây ấn tượng gì trong đầu anh hết.

Nhưng anh nhớ rõ ràng sự kiện đó anh giao tranh với Hắc Ưng nên mới ngộ thương, gặp cô ta. Sau đó anh hồi phục, đem toàn bộ Hắc Ưng tiêu diệt từ mối làm ăn đến đường rút lui làm cho Hắc Ưng rơi vào ngõ cụt. Rất tiếc lại không bắt được Phi Ưng.

Anh cũng không ngờ sau 7 năm, Hắc Ưng rục rịch chiếm lại lãnh địa, cơ hồ muốn lớn mạnh hơn trước. Chỉ là Phi Ưng, đến bây giờ cũng giống như anh là truyền thuyết “rồng giấu đầu”, chưa từng lộ mặt, cũng chẳng ai biết.

Thú vị!

Reeng... reeng tiếng điện thoại cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu Minh Diệp.

Anh nhấn phím, nghe tiếng thư ký Lương truyền đến:

- Tổng giám đốc, Chủ tịch và Thất thiếu gia đã về đến!

- Được rồi!

Thì ra là chị hai và anh rể cũng về rồi! Có lẽ nên về nhà thăm Thanh Ngọc một chút! Lại bắt đầu nhớ cô rồi!

Đứng dậy, anh đi ra ngoài.

Dừng trước phòng thư ký, anh thấy chỉ có mình thư ký Lương đang lật hồ sơ. Cũng thật khổ, nhà họ cũng ba đời đi theo nhà anh, chỉ làm thư ký mà không lên làm cô đồng. Bước vào một chút, anh phân phó một số công việc cho anh ta rồi đi về nhà.

Thang máy đóng lại, cửa phòng vệ sinh mở ra, mặt mũi Dương Linh đầy khó chịu. Cô nghe được anh nói chiều nay sẽ ở nhà với Gian Thanh Ngọc kia, giao việc cho thư ký Lương toàn quyền xử lý.

Hừ! Chỉ là có thai thôi, cô cũng có thể làm điều đó!

Nắm chặt bàn tay, bộ móng như muốn đâm sâu nỗi đau, khắc thêm một tầng hận ý.

Minh Diệp lái xe về nhà! Đi xe vào gara, bước lên phòng khách, đã thấy Minh Chi và Tom đang ngồi đó. Còn có 2 cu nhóc lằng xằng ngồi gần Thanh Ngọc.

Hừ! Dám đụng chạm ái thiếp của anh, con mắt anh sắc lạnh, không khí nồng nặc mùi ghen. Đưa cặp hồ sơ cho người làm, anh bước lại gần.

Tom phát hiện ra anh, nên cười lớn:

- Chúc mừng cậu! Sắp lên chức ba rồi!

- Cảm ơn! Tôi cũng là muện hơn anh, sẽ cố gắng theo kịp anh cho bằng được!

- Haha có chí khí, tôi đợi cậu tiến lên đây!

- Cứ chờ rồi xem!

Không khí trong nhà bỗng bay mùi thuốc súng.

Nhận ra điều đó, Minh Chi háng giọng, cười nhẹ:

- Tiểu Diệp về rồi! Lại xem chị đưa ai về nè! – Rồi Minh Chi quay sang hai đứa nhóc nói – Tiểu Bình, Tiểu Dũng mau chào cậu đi!

- Cậu Diệp, cậu về rồi! – hai đứa nhìn thấy anh, chạy sà tới, túm tút nói.

- Chà! Hai đứa lại lớn hơn rồi! Có vẻ đẹp trai hơn ba rồi đấy! – Minh Diệp nói khoe Tom, làm hai môi Tom giật giật.

- Dĩ nhiên rồi cậu, Tiểu Bình đã 7 tuổi rồi đấy! Phải lớn hơn chứ! – Tiểu Bình nhanh nhẩu đáp.
  - Đúng rồi! Tiểu Bình là đàn ông mà! – anh cười nhẹ.
  - Cậu, cậu còn Tiểu Dũng nữa, Tiểu Dũng sẽ mau lớn, đẹp trai như cậu để cho khối người phải ghen tị, vạn người mê mẩn nhá!
  - Haha Tiểu Dũng thật ôm chí lớn – anh cười lớn hơn – Cậu rất đẹp trai sao? Hơn cả ba cháu nữa?
  - Dĩ nhiên! Lão Lạc nhà cháu già rồi! Cậu không cần phải nói! – Tiểu Dũng như ông cụ non nhận xét.
  - Thát Lạc Dũng! Anh muốn chết? – Tom tức tối, gầm giọng.
  - Baba, người cũng đừng trách Tiểu Dũng! Có trách cũng nên trách người ngày thường ăn ở quá không có phúc mà thôi! – Tiểu Bình ở trên người Minh Diệp, phán 1 câu chắc chắn.
  - Các người! Muốn tạo phản? – khoe môi Tom giật mạnh.
  - Tom anh đừng ồn nữa! – Minh Chi lắc đầu giải vây, rồi quay sang Thanh Ngọc – Ba người này là vậy đó!
  - Vui mà chị! – Thanh Ngọc cười, rồi nhìn Minh Diệp – đây là không khí gia đình!
  - Ủ! Bình thường 2 đầu 1 làm chị đau đầu rồi, giờ có Tiểu Diệp nữa, haizz chị nghĩ em nên chuẩn bị tinh thần!
  - Ngọc! Hôm nay em có khỏe không? – Minh Diệp ôm hai đứa cháu, ngồi xuống ghế, ánh mắt đầy nhu tình nhìn cô.
  - Hôm nay em và con khỏe!
  - Ủ! – anh gạt đầu – Chị hai lần này về, có tính cho Tiểu Bình Tiểu Dũng đi nữa không?
  - Chị nghĩ là không! Lần này về đây chị cũng nói với ba mẹ Tom rồi! Họ cũng đồng ý để Tiểu Bình bọn chúng học ở bên này! Khi nào hai người nhớ sẽ qua thăm! – Minh Chi nhìn hai đứa con giống nhau như đúc cười
  - Vậy cũng được! Chị hai có kinh nghiệm sinh con và chăm sóc sức khỏe sinh sản. Chị chú ý đến Ngọc giùm em! Em có nhiều việc cần phải xử lý.
  - Được rồi! Mục đích chị và Tom lần này về cũng chính là vậy mà!
  - Vậy thì em thấy thoải mái hơn rồi!
  - Cậu tính giao quyền quản lý à? – Tom lên tiếng – bà xã tôi dạo này đưa Tiểu Bình Tiểu Dũng về đây sợ không có thời gian chăm sóc, cậu lại giao thêm trách nhiệm nặng nề, còn tôi thì sao?
  - Đúng vậy Diệp! Chị hai cũng đã không thiếu việc rồi – Thanh Ngọc lên tiếng.
  - Mẹ à! Mẹ đừng có quản baba. Ngai ấy chỉ toàn viện lí do thôi! Tham lam lắm – Tiểu Dũng ngồi trên đùi Minh Diệp, mắt đầy khinh bỉ nhìn Tom – Có cậu làm chứng! Từ khi tụi con đi được đến nay lúc nào cũng bị baba chèn ép! Ngai ấy lúc nào cũng lí do cướp mẹ khỏi tụi con! Bất công thay, tụi con thiếu tình thương của ba thì không nói, nay mẹ cũng bị bắt cóc! May chỉ có cậu chăm sóc tụi con.
- Nói đến đó, Tiểu Dũng cọ cọ đầu vào ngực Minh Diệp, như chiếm chút hơi. Tiểu Bình cũng không kém nói một câu:
- Với sứ mệnh là người anh ra đời trước! Tụi con ủng hộ mẹ chăm sóc mẹ! Sau này để tụi con bớt cô đơn, có vài đứa em làm bạn. Hơn nữa mong rằng không có em nào phải chịu khổ như chúng con, suốt ngày ở với bình đại dấm.
  - Hai tiểu gia hỏa này!!!! – Tom tức xì khói.
- Lúc nào cũng vậy, nhà này chỉ có anh bị cô lập.
- Cả nhà trước đây có 5 người. Vậy mà lúc nào anh cũng bị ẵm hiếp. Đặc biệt là ba người đàn ông thôi kia. Minh Diệp lúc nào cũng chống lưng cho hai đứa nhỏ khinh bỉ anh, thỉnh thoảng chọc cho anh 1 gậy!
- Tức chết anh! Anh cũng là đàn ông, cũng phong độ ngồi ngồi như thế này!
- Nếu không phải là gặp hoa hoa nở, gặp người người mê thì cũng là Đại Mỹ nam đệ nhị! Vậy mà anh cứ đụng đến ba tên kia là trọng thương nghiêm trọng. May mà ít ra có bà xã đứng ra giải vây, là chỗ dựa tinh thần cho anh, nếu không anh bị đè bẹp rồi!
- Nghĩ đến đó, bàn tay anh xoa xoa tay Minh Chi, đưa mắt qua nhìn 2 tiểu tử thú kia thách thức.
- Ble...ble – cả hai đứa không hện mà cùng le lưỡi trêu lại Tom.

- Phốc... - Thanh Ngọc bật cười.

Tình huống này không khỏi quá khôi hài đi! Đại gia đình này dù vậy nhưng ít nhất rất thương nhau, đó là điều cô cảm nhận được và cũng cảm thấy rất hạnh phúc. Con cô sinh ra trong gia đình này sẽ vui vẻ mà lớn lên.

Cô quay sang nhìn anh, người đàn ông của đời mình! Anh chính là hạnh phúc, là ánh sáng của tương lai sau này. Có bờ vai của anh, cô tin rằng sẽ rất hạnh phúc.

Cả đại gia đình tuy chưa đoàn tụ đầy đủ, thế nhưng bữa cơm trưa diễn ra đầy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 46 + 47

Đêm xuống! Mùa này ban đêm cũng nóng nực không khác gì ban ngày!

Trong sân biệt thự, Minh Diệp đang đi dạo cùng với Thanh Ngọc. Đến bây giờ cũng được gần 2 tháng thai, đã bắt đầu có tim thai! Thanh Ngọc cần dinh dưỡng và vận động để thai khỏe mạnh nên đêm nào Minh Diệp cũng dạo quanh vườn cùng cô.

Không khí có hơi nóng chút xíu nhưng quanh vườn biệt thự cây cối cũng nhiều, có ao sen, hồ tắm lại là khu vực không khí trong lành nên cũng không quá khó chịu. Hai người tiến vào sân đình bên hồ sen ngồi nghỉ ngơi.

Mỉm cười, Minh Diệp nhẹ nhàng đỡ Thanh Ngọc ngồi xuống 1 cách cẩn thận:

- Em cứ cẩn thận, từ từ!

- Phi! – Thanh Ngọc thấy hành động của Minh Diệp mà bật cười – anh không cần quá khẩn trương như vậy đâu Diệp!

- Sao lại không cần? Em và con đều cần phải được tỉ mỉ chăm sóc! Nếu không tốt anh sẽ không yên tâm – anh bá đạo nói.

- Được rồi! Em sẽ nghe lời của anh! – cô gật gật – bác sĩ chưa báo mà bệnh nhân đã lo chạy rồi!

- Ừ em muốn nói sao cũng được! Đây là anh tận tâm!

- Diệp! Cảm ơn anh.

- Sao lại nói cảm ơn ở đây? Không phải nói chúng ta không cần khách khí với nhau sao? Ngốc!- anh xoa xoa bờ vai nhỏ nhắn của cô, kéo lại dựa vào vai mình – Em biết không? Đáng lẽ anh nên cảm ơn em! Em mang đến tất cả hi vọng cho anh! Tất cả mọi thứ.

- Em có công nhiều như vậy sao? – cô cười lí lắc – Sao em lại không biết nhỉ?

- Nghịch ngợm! Sao từ đầu anh không thấy em nghịch ngợm như bây giờ nhỉ?

- Có lẽ, tính xấu bây giờ mới lộ ra chăng? – cô đặt ngược câu hỏi.

- Bây giờ mới lộ ra? Hay là trước đây che giấu?

- Em không thèm che giấu đâu nhá!

- Vậy là trước đây anh không thấy rồi! Haizzz- anh thở dài – Vậy nên bây giờ anh mới nhận ra!

- Hối hận rồi chứ gì? – cô ngồi thẳng dậy nhìn anh – Anh tính trả hàng phải không?

- Nếu anh muốn trả thì sao? – anh nheo mắt hỏi.

- Không cho! Hàng đã nhận thì đừng mơ trả lại! Giờ anh có hối hận thì cũng muộn rồi hehe!

- Vậy sao? Thế thì anh đành chấp nhận thôi! – anh nói giọng đầy hối tiếc.

- Đáng ghét! – cô đánh vào vai anh vài cái.

- Hahahaha!

Hai người ngồi dưới đình nói chuyện một lát rồi vào nhà! Vừa vào đến nhà, họ thấy Tom đang ngồi nhâm nhi rượu Tây! Tom cũng thấy hai người, cười tươi:

- Cậu lại uống với tôi vài ly chứ?

- Ủm! – anh gật đầu rồi quay sang Thanh Ngọc – anh đưa em lên phòng nhé!

- Anh cứ ngồi lại với anh Tom đi! Em tự lên một mình cũng được! – Cô lắc đầu.

- Em cứ để cậu ấy đưa lên đi! Ai lại để phụ nữ có thai đi như vậy! – Tom lên tiếng – Cậu cứ đưa cô ấy lên trên tầng đi! Tôi ra ngoài sân sau!

Nói rồi Tom cầm chai rượu đứng lên ra sân sau!

Thấy vậy Minh Diệp cũng không nói gì, đưa Thanh Ngọc lên lầu. Chờ Thanh Ngọc lên giường, đặt một nụ hôn rồi anh đi xuống nhà.

Cánh cửa sau mở ra, anh thấy Tom đang ngồi nhìn xa xa, tay lắc ly rượu đỏ sóng sánh. Bước lại gần, anh kéo ghế ngồi xuống. Không ai nói gì hết, anh cũng nhấp ly rượu Tom vừa mới rót.

Hai người đàn ông đều tĩnh lặng theo đuổi suy nghĩ của mình. Tom quay sang nhìn Minh Diệp, cũng lên tiếng trước:

- Đạo này mọi chuyện đều ổn cả chứ?

- Cũng ổn! – anh gật đầu – còn chuyện của anh bên đó?

- Cũng vậy thôi! – Tom nhấp ngụm rượu, lại nhìn ra xa – Nghe nói Nghiêm Hùng bị Hắc Ưng xử lý hả?

- Ủ! Mới có mấy ngày trước thôi! – anh gật đầu.

- Có biết nguyên nhân không?- Tom hỏi.

- Nguyên nhân thì không rõ, chỉ biết là do chính Phi Ưng ra lệnh thôi!

- Tình hình bên đó có phát triển gì không?

- Hiện tại Hắc Ưng đang móc nối làm ăn với Thái Lan và Campuchia! Tôi đã bọc sẵn hết thầy rồi! Tình hình sẽ không thoát khỏi sự khống chế của chúng ta.

- Vậy là ổn! Cứ đợi xem tình hình rồi tính tiếp! Cậu có định xem xét nguyên nhân Nghiêm Hùng bị giết không?

- Theo điều tra ban đầu là do bản tính háo sắc của ông ấy hại! Dù cho là chú họ thì tôi cũng không bao che! Đằng nào cũng không ai biết đó là chú họ của tôi, hơn nữa do chính ông ta tự hại mình! Phi Ưng cũng phong tỏa bên điều tra rồi, tôi cũng không cần bới móc ra làm gì!

- Vậy cũng được! Còn chuyện cậu với Thanh Ngọc thì sao? Cậu đã nói với cô ấy về thân thế của mình hay chưa?

- Còn chưa! Tôi nghĩ bây giờ chưa phải lúc! – Minh Diệp lắc đầu, nhìn ra xa.

Đây cũng chính là điều anh băn khoăn nhất! Nếu nói thì sợ cô không tự tin chấp nhận quá khứ đầy máu trên tay của anh. Cô là người thiện lương, là bác sỹ đầy nhiệt huyết và thương yêu mọi người. Nếu cô biết rồi thì chỉ sợ cô sẽ xa anh, chỉ sợ cô sẽ đi mất!

Cô mà đi rồi thì mọi thứ trong thế giới này đối với anh sẽ trở lại như trước. Anh đã quen với cuộc sống hạnh phúc đầy đủ này rồi, làm sao anh có thể đối diện với cuộc sống màu đen không có hi vọng như trước được đây! Còn nếu sau này cô biết, cô sẽ nghĩ rằng anh lừa dối cô, anh không thành thật với tình yêu này thì mọi thứ sẽ càng tồi tệ hơn. Đẳng nào cũng không được, mọi thứ làm anh khó khăn để quyết định.

Như hiểu suy nghĩ của Minh Diệp lúc này, Tom lấy ly rượu của mình chạm vào ly của Minh Diệp, uống 1 ngụm rồi lại nói:

- Thôi cứ từ từ mà suy nghĩ! Tôi nghĩ là cứ để cô ấy sinh xong đi, lúc đó gắn kết rồi, hẳn là sẽ hiểu hơn!

- Cũng đành vậy!

- Thôi uống hết ly đi! Tôi còn phải lên ôm bà xã để ngủ nữa! Không chừng mấy nhóc ác lại chiếm mất chỗ của tôi vậy!

Nói xong là làm ngay! Tom đứng dậy, đi vào nhà! Chỉ còn Minh Diệp, ngồi trầm ngâm, uống nốt chút rượu còn trong ly, rồi đi lên phòng.

Mở cánh cửa, anh thấy Thanh Ngọc đang đọc cuốn cẩm nang cho phụ nữ có thai mà anh mới mua hôm trước. Dưới ánh đèn mờ mờ chỉ chiếu sáng 1 góc giường nơi cô đọc sách, cô say mê đến độ không biết anh đã đi vào! Cô thả tóc, mái tóc xõa xuống bờ vai, rồi cô lại đưa tay kéo lên bên tai. Nhìn

cô hấp dẫn ánh mắt, có vẻ khác hơn so với trước đây! Có phải do cô đã có thai chăng?

Lại gần cô, anh trách nhẹ một tiếng:

- Em không thấy trời khuya rồi sao?

- Diệp à? Anh vào lúc nào vậy? – cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ – Xin lỗi! Em mãi đọc sách quá mà không biết anh vào!

- Em đó! Không phải mai đi làm sao? Còn không ngủ đi? Trước khi ra khỏi phòng anh đã nói em ngủ sớm đi mà!

- Em chỉ muốn tham khảo thêm một số kinh nghiệm làm mẹ thôi! Em sợ mình không làm tròn trách nhiệm được.

- Đừng lo! Mọi thứ đã có chị hai và mẹ em chỉ dẫn hết rồi! Với lại em còn có anh – anh ôm cô vào lòng, hôn lên trán – Dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ chống đỡ thay em!

- Cảm ơn anh! Anh thật tốt!

- Ngốc! Sao lại khách sáo vậy chứ? Xem kìa, có phải cảm động chảy nước mắt rồi không? – anh vuốt chút lệ vương trên mắt cô – sao lại xúc động như vậy chứ?

- Chắc là do có thai nên tính tình thay đổi như vậy đó! – cô cười cười.

- Đừng như vậy! Dù hạnh phúc hay đau khổ anh cũng muốn em tin tưởng và nắm tay anh! Nhìn em khóc dù chỉ một chút xíu, anh thấy mình rất tệ, em biết không? Hãy tin anh! Dù anh làm chuyện gì đi nữa, mọi thứ cũng là bản thân anh chịu! Chỉ cần em biết anh luôn muốn em vui vẻ, còn lại anh sẽ gánh chịu!

- Anh đừng nói nữa! Em hiểu mà! Dù gì em cũng không trách anh đâu.

- Ngoan! Không còn sớm nữa, đi ngủ đi!

- Dạ!

Hai người nằm xuống, Thanh Ngọc rúc vào bàn tay rộng lớn, má áp vào ngực anh, nghe từng nhịp tim mạnh mẽ của anh. Cô thoải lòng, rất mãn nguyện! Chỉ cần có anh ở bên, chỉ cần có hơi thở của anh bên cạnh cô mới yên tâm mà đi ngủ. Nghĩ đến đó cô lại dụi đầu vào ngực anh.

Mình Diệp thấy hành động ấy buồn cười, liền ôm cô chặt hơn. Lực đạo vừa phải không làm cô đau hoặc khó chịu, tìm tư thế thoải mái nhất để cô có thể ngủ ngon. Vuốt tóc cô, anh hỏi:

- Ngọc này! Em có cảm thấy mình thiệt thòi không?

- Thiệt thòi gì cơ ạ? – cô ngẩng đầu nhìn anh.

- Vì em về đây với anh, ở bên cạnh anh! Trong khi anh chưa thể cho em một đám cưới chính thức! Em không thấy thiệt thòi sao?

- Anh đừng nghĩ nhiều! Tuy chúng ta chưa cưới nhưng không phải trên luật pháp cũng là vợ chồng chính thức rồi hay sao? Hơn nữa ba anh chưa tỉnh, mẹ em cũng đồng ý chờ ba anh tỉnh rồi! Em tin sẽ nhanh thôi ba anh sẽ là người đưa em vào lễ đường! Đám cưới cũng chỉ là hình thức thôi, anh đừng bận tâm!

- Ngọc! Cảm ơn em! Chờ ba tỉnh lại, anh sẽ bù cho em một đám cưới thật lớn để mọi người biết rằng em là vợ của Trần Minh Diệp anh!

- Em không quan trọng những thứ đó! Chỉ cần ở bên anh là đủ rồi!

Mình Diệp hôn lên trán Thanh Ngọc một cái, rồi cứ ôm cô như vậy. Một lát sau, tiếng hít thở đều đều từ người trong ngực truyền ra, anh cười khẽ. Anh tự nghĩ rằng khi ba anh tỉnh lại, anh sẽ tổ chức cho cô 1 đám cưới thật lớn, cho cô một cuộc sống hạnh phúc! Anh sẽ chờ trong đêm tân hôn, nói ra hết những gì anh giữ kín với cô, để cô hiểu và chấp nhận cuộc sống của anh trước đây! Dù cô có không chấp nhận thì anh cũng sẽ tình nguyện chờ cho cô chấp nhận chuyện đó.

Nghĩ tới chút khó khăn đó, anh cũng hơi do dự. Nhưng vì yêu cô, anh không muốn giấu diếm bất cứ bí mật gì! Chỉ cần nói hết, dù cho có theo đuổi cô lại từ đầu, anh cũng sẽ thử.

Màn đêm nhẹ nhàng như vậy chìm trong tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 48 + 49

Sáng sớm trời cao xanh không gợn chút mây! Mặt trời nhô mới lấp ló đã mang lại cho người ta một cảm xúc khó chịu.

Dương Linh hôm nay dậy sớm.

Hôm qua mạng 1 bụng uất hận vì Minh Diệp bỏ công việc về nhà với Gian Thanh Ngọc kia, cô thì không làm được việc gì bị thư kí Lương khiển trách, từ đó mọi tội lỗi cô đều tính hết lên đầu Thanh Ngọc.

Trần trọc cả đêm, cô không biết tiếp theo phải làm gì để có thể cướp Minh Diệp về bên mình. Thôi dù sao thì chuyện gì đến cũng sẽ đến, cũng chỉ là đứa con mà thôi, cô sẽ chờ cơ hội thật tốt rồi chân chính cướp anh về bên mình. Tự nhìn vào gương, cô thay bộ đồng phục thư ký rồi đi đến công ty.

Ở bệnh viện, người qua lại đông đúc. Chiếc xe đen lịch lãm dừng trước cổng. Minh Diệp bước xuống xe, đi sang bên này, tài xế Ngô đã nhanh hơn ra mở cửa cho Thanh Ngọc. Mặc dù là người lớn tuổi hơn nhưng ông vẫn cung kính như vậy. Thanh Ngọc mỉm cười:

- Chú Ngô, chú không cần như vậy đâu, cháu tự mở cửa xe được mà!

- Ấy cái đó lại không được! Đây là trách nhiệm của tôi, cô Ngọc định cướp mất việc của tôi sao – chú Ngô cũng lém lỉnh pha trò.

- Chú thật là, cháu không dám đâu! Cảm ơn chú! – Thanh Ngọc cười tươi.

- Em đó! – Minh Diệp nhìn cô, khẽ trách – chú Ngô làm việc từ khi ba bắt đầu gây dựng sự nghiệp đến nay! Nếu không phải chú ấy kiên quyết làm tài xế cho anh, thì anh đã cho chú ấy an hưởng tuổi già rồi! Chú ấy là tiếc việc, em để cho chú ấy tận hưởng đi.

- Cậu Diệp! Cậu không cần để ý! Bây giờ con cháu cũng được cậu cất nhắc và lo lắng! Tôi với bà nhà rảnh rỗi thì làm việc phụ giúp cậu thôi! – chú Ngô hiền từ đáp.

- Nếu Tiểu Lý muốn đi làm thì cháu sẽ cất nhắc việc trong công ty, chú đừng ngại, đều là người nhà! – Minh Diệp đỡ Thanh Ngọc – Anh đưa em vào trong nhà!

- Vậy cháu vào nhé Chú Ngô! Hẹn gặp lại.

- Ừ cháu vào đi.

Chú Ngô nhìn bóng hai người trẻ, cười nhẹ rồi quay người vào xe chờ Minh Diệp ra.

Hai đứa trẻ cũng sắp thành cha mẹ rồi. Thật thương cho ông chủ đến giờ vẫn chưa thể nhận con cháu. Còn quá nhiều thứ để tính toán cho tương lai. Không biết đã điều tra đến đâu rồi! Có lẽ chuyện ông chủ tính lại cũng chỉ có ông và vài thuộc hạ thân cận ông chủ biết mà thôi!

Nhiều lần nghe Thanh Ngọc an ủi Minh Diệp, rồi Minh Diệp hứa hẹn đám cưới với Thanh Ngọc ông cũng thương hai đứa nhỏ! Nếu không phải mọi chuyện chưa ổn thỏa, sợ là sau này cuộc sống sẽ không yên ả! Lắc đầu, ông chỉ biết im lặng để Minh Diệp không phát hiện điều gì!

Minh Diệp đưa Thanh Ngọc lên hẳn văn phòng! Thấy thang máy dừng lại, anh để Thanh Ngọc cho cô tự đi vào phòng làm việc, chào 2 người rồi đi lên thăm ba anh một chút.

Anh cũng không hiểu khí sắc của ba đã tốt hơn, thậm chí nhìn không nhận ra là người đã nằm thực vật hơn 10 năm. Vật lý trị liệu cũng đã tốt, kiểm tra định kỳ đều ổn nhưng tại sao đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Anh nhớ ba nhưng đồng thời cũng muốn ba chứng kiến cháu nội ba sinh ra, cũng muốn cho Thanh Ngọc danh chính ngôn thuận trở thành vợ của Trần Minh Diệp anh, để mọi người đều biết đến cô, để những người đàn ông khác đều không ngó ngang đến được.

Thanh Ngọc đi vào, gặp Thanh Ngân đang cầm bệnh án!

Hôm nay Thanh Ngân nhìn có vẻ toàn là oán khí. Chắc lại cãi nhau với Triệu Hường Thiên nữa rồi.

Haiz chẳng phải là hai bên gia đình đã gặp mặt rồi hay sao! Cái cặp oan gia này không biết khi nào mới trưởng thành lên được nữa! Nhiều khi nghe Thanh Ngân thảm oán cô cũng thấy buồn cười vô cùng.

Tĩnh tĩnh Thanh Ngân trẻ con, hiếu động mà Triệu Hường Thiên kia cũng chẳng kém tí nào, chẳng có tí chứng chặc gì của đàn ông trưởng thành, đụng tý là giận cá chém thớt, lời Minh Diệp nhà cô đi giải sầu.

Tới khi tâm sự với Minh Diệp, cô mắc phải hủ dấm chua, anh nheo mắt nguy hiểm, hỏi “sao em biết hẳn không đàn ông?”. Thật là làm cô tức muốn chết!

Bước lại gần, cô cười hỏi Thanh Ngân:

- Thanh Ngân đại tiểu thư hôm nay có gì khó chịu đây?

- Hừ còn gì vào đây nữa! Chẳng phải do tên chết bầm kia hay sao? – Thanh Ngân hằm hằm oán.

- Chuyện gì nào?

- Tớ nói cậu nghe! Đàn ông không nên quá hy vọng vào họ! Hôm nay nói thế này, mai nói thế kia, trước sau không đồng nhất một tý nào hết! Đã vậy còn phui mông sạch sẽ, đem hết vứt ra biển như chưa có gì xảy ra vậy! Tức chết tớ!

- Rốt cuộc là có chuyện gì? – Thanh Ngọc ngồi xuống bàn.

- Hôm trước tớ nói là tớ muốn về thăm gia đình. Hần nói sẽ đưa tớ về, sẽ mua ít đồ về thăm anh chị dâu luôn! Thế mà hôm sau quên sạch sẽ, tớ ở nhà chờ cả đêm không về! Tớ ngủ quên ở sofa, Võ Thành Hạo còn gọi kêu tớ đến bar đưa hần về vì có người gọi cho anh ta! Thế mà đến nơi, cậu biết tớ thấy gì không? Hần ngồi với 2 cô gái chân dài, mặc đồ không thể khoe thêm được một chút gì nữa, uốn éo bên hông vuốt ve qua lại. Thật chướng mắt! Hôm sau còn giả vờ không biết, thân thân mật mật với tớ! – nói đến đó, Thanh Ngân lóe ra tia điên cuồng

- Haizz- là bạn bao năm, cô hiểu tính tình Thanh Ngân, biết là sắp có chuyện gì rồi.

Tính Thanh Ngân thẳng thắn, hòa đồng! Nếu không phải chạm vào điều cấm kỵ : Gái gú, cờ bạc và thất hứa thì dù là chuyện gì thì cô ấy cũng sẽ bỏ qua. Vậy mà Triệu Hường Thiên này liên tiếp chạm vào hai điều cấm kỵ một lúc, chắc lần này anh ta sẽ bị chinh thê thảm.

Chẳng biết làm gì, cô cũng đành thờ dài mà thôi.

- Vậy cậu tính sao?

- Tớ? – Thanh Ngân tà ác nói – Đương nhiên sẽ cho cậu xem kịch hay rồi!

- .....- đấy! Có sai đâu!

Cô cũng không nói gì nữa, vì nếu chuyện xảy ra, cô hoàn toàn biết 100 % sự thật, cam đoan là người sớm nhất!

- Reeng...reeng!!! – tiếng điện thoại cắt đứt dòng cảm thán của cô – Alo! Thanh Ngọc xin nghe ạ!

- .....- đầu dây bên kia im lặng.

- Alo! Xin hỏi ai ở đầu dây vậy?

- Thanh Ngọc! Có phải không? – một giọng nam tính run run vang lên.

- Vâng! Tôi là Giản Thanh Ngọc! Xin hỏi ai vậy?

- Là tớ! Bình Anh, Tiểu Bình đây – giọng bên kia run lên, giọng nói không còn lưu loát.

- Tiểu Bình? Là Tiểu Bình! Cậu là Tiểu Bình hàng xóm sao?- Thanh Ngọc như không tin.

- Đúng rồi! Là tớ! – giọng nói đầy chắc chắn.

- Cậu! Sao cậu biết số điện thoại của tớ! Chúng ta mất liên lạc đã nhiều năm rồi! – giọng cô vui mừng đến độ sắp khóc – cậu khỏe không? Dạo này thế nào? Hai cô chú như thế nào?

- Tiểu Ngọc, tớ khỏe! Tớ đã về nước rồi! – Lâm Bình Anh lên tiếng, cắt ngang chuỗi hỏi han của cô.

- Cậu....cậu về nước rồi! – cô không tin hỏi lại.

- Ừ tớ về nước được một thời gian rồi, hôm nay mới biết được số liên lạc của cậu!

- Vậy chúng ta gặp nhau nhé! Giờ cậu ở đâu?

- Tớ ở thành phố A, cậu cũng ở đó mà phải không? – Lâm Bình Anh hỏi lại.

- Ừ vậy tốt rồi! Hẹn cậu trưa nay giờ tan tầm đi, đến bệnh viện trung tâm thành phố nhé, tớ làm ở đó, rồi chúng ta nói chuyện! Có cả Ngân nữa, tớ sẽ nói cô ấy!

- Ừ vậy hẹn hai người lúc đó!

- Vậy nha! Hẹn gặp cậu sau.

Hai người cúp điện thoại, Thanh Ngân đã tò mò, mắt ý hỏi gọi cho ai mà có tớ ở đây? Thanh Ngọc cười cười, nói 1 câu:

- Tiểu tình nhân của cậu đã về nước rồi đấy!
- Ai? Ai? Tiểu tình nhân nào? – Thanh Ngân ngờ ngác hỏi – chẳng lẽ là...???
- Ủ' Lâm Bình Anh, cậu ấy về nước rồi! – Thanh Ngọc gật đầu khẳng định.
- AAAAAA....Tin hot quá! Tiểu Bình đã về nước rồi! Giờ cậu ấy ở đâu? – Thanh Ngân kích động hỏi.
- Cậu ấy cũng ở đây, trưa nay cậu ấy sẽ đến đây gặp chúng ta.
- Ủ' vậy à! Đợi lúc đó tính sổ với cậu ta sau! Dù sao cũng hơn 10 năm rồi, thật nhớ cậu ta!
- Ủ' tớ cũng nhớ cậu ấy, không biết bây giờ cậu ấy như thế nào rồi! – cô đầy hoài niệm.
- Chắc vẫn là phong lưu đại công tử như xưa thôi! – Thanh Ngân nói – Để trưa nay bắt cậu ta khai hết mới được.
- Thôi, cậu ấy mới về nước, đừng có kiểm soát bắt nạt cậu ấy. Mất công cậu ấy bỏ chạy mất bây giờ.
- Yên tâm! Cậu cứ làm việc đi! Trưa nay có dịp ôn lại chuyện cũ mới được!

Thế là Thanh Ngân và Thanh Ngọc ai làm việc nấy. Các bác sĩ trong khoa cũng bắt đầu đi làm việc của mình.

Ở nơi nọ, một người con trai cầm điện thoại, lấy trong ví một tấm hình cô gái với mái tóc đen dài, cùng tà áo trắng. Tay anh miết nhẹ lên làn tóc, bờ môi cô, mỉm cười.

- Ngọc! Cuối cùng cũng tìm được cậu! Tớ, rất nhớ cậu!

Bàn tay thon dài kia lướt nhẹ trên phím dương cầm tùy ý! Thanh âm lộn xộn ngân lên giữa căn biệt thự im ắng. Không khí có chút là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 50 + 51

Buổi trưa ánh nắng mặt trời trở nên gay gắt. Thanh Ngọc cùng Thanh Ngân đi đến quán cà phê gần bệnh viện. Dù sao họ cũng phải vào làm sớm, vậy nên hẹn Lâm Bình Anh sớm một chút, có thêm thời gian hàn huyên. Bẵng hữu lâu ngày gặp lại, có chút kích động.

Hai người đến sớm, cùng ngồi nói một chút về chuyện Thanh Ngọc mang thai. Cũng được hơn 2 tháng, Thanh Ngân cũng nhận làm mẹ nuôi. Cô có chút mong chờ đứa nhỏ này ra đời!

Phải nói là ai cũng mong đứa nhỏ này mau mau ra đời. Nhiều khi Triệu Hướng Thiên cũng làm loạn, kêu cả 3 người đàn ông chơi thân với nhau, hơn 1 năm trước Võ Thành Hạo cũng cưới Trương Tiểu Tuyết, cũng hư hư thực thực làm một cái song bào thai hai cô gái.

Nay Trần Minh Diệp cũng đã thành công “ché tạo” một đứa nhỏ, chỉ còn hấn đến nay vẫn chưa có gì! Hấn lúc nào gặp mọi người cũng bủi môi oán trách, nhìn thực muốn đánh.

Chuyện tình cũng không phải phức tạp gì! Chi là ba mẹ Thanh Ngân là người quy củ, không muốn con mình mang thai rồi cưới. Hiện tại họ cũng sắp đám cưới, cũng không xa lắm tự có một đứa con cho riêng mình.

Chi là cùng là bạn từ thời nôi khó nằm nôi, bây giờ hai người bạn chỉ cốt đều chuẩn bị lên chức baba, hấn ghen tị đỏ cả mắt, hùng hổ bắt ba mẹ hấn nhanh nhanh xem ngày rồi cưới làm ba mẹ hấn cũng khần trương theo.

Ngồi nói chuyện vu vơ khoảng 15 phút, họ thấy một người đàn ông đeo kính đen bước vào. Hấn mặc quần jean áo thun trắng, bên ngoài một chiếc áo phông dài màu xám nổi bật. Tóc đen dày, phần mái che một chút bên ngoài kính mắt.

Hấn bước vào, không tệ!

Một quán đều hướng về phía hấn! Hấn cũng chẳng thể hiện thái độ gì, nhìn nhìn một chút rồi đi đến bàn hai người. Càng gần, hai người đều ngờ ngác, sao người này nhìn quen quen.

Lâm Bình Anh bước lại gần bàn của họ. Chỉ cần liếc sơ quán cà phê này có thể nhận ra họ. Đặc biệt là cô, Tiểu Ngọc của anh vẫn không thay đổi gì nhiều, càng ngày càng hấp dẫn mắt nhìn, làm cho tim anh khẩn trương theo.

Đứng lại bên bàn, anh tháo kính mắt, nở nụ cười tà tà nhìn. Thanh Ngân ngoác rồi hét lên:

- Tiểu Bình...aaaa chính xác là Tiểu Bình!
- Thật sự cậu là Tiểu Bình? – Thanh Ngọc không tin hỏi lại.
- Ừ là tớ - Lâm Bình Anh gật đầu xác nhận.
- Oa oa! Không ngờ Tiểu Bình càng ngày càng xinh đẹp nha! – Thanh Ngân vô tư nói.
- Vẫn còn như ngày trước nói tớ xinh đẹp? – Lâm Bình Anh cười – hai người không thay đổi gì cả, vẫn vậy!
- Ừ chỉ là lớn hơn một chút thôi, cũng chẳng thay đổi gì nhiều. – Thanh Ngọc gật đầu.
- Chỉ có cậu mới thay đổi thôi! Nhìn xem bây giờ đi đâu cũng toát ra sức quyến rũ thu hút mọi ánh nhìn – Thanh Ngân nói xong hất hất về phía bên kia.
- Phì...haha – cả Thanh Ngọc và Lâm Bình Anh cùng cười.
- Có gì buồn cười! Cậu ta trước giờ lúc nào cũng không thiếu ong bướm rượt theo. Phiền chết người – Thanh Ngân bĩu môi.
- Cậu ấy mới về, cậu đừng làm cậu ấy sợ mà chạy mất! – Thanh Ngọc cười nói.
- Tớ mới chẳng thèm đuổi cậu ta! – Thanh Ngân quay mặt hừ một tiếng
- .....

Thanh Ngọc và Lâm Bình anh cũng lắc đầu. Trước đây ba người chơi với nhau rất thân.

Lâm Bình Anh và Thanh Ngọc là bạn hàng xóm từ thời cấp 1. Lên cấp 2 quen thêm Thanh Ngân, cả 3 người kết giao từ đó, gia đình đều biết nhau.

Lúc nào Lâm Bình Anh và Thanh Ngân cũng đấu khẩu 1 mất 1 còn, có khi Thanh Ngân còn dùng vũ lực để giải quyết, hại Thanh Ngọc đứng giữa chẳng biết làm sao.

Sau này khi Lâm Bình Anh ra nước ngoài định cư cùng ba mẹ, hẳn thông báo chút ít rồi lo thủ tục và đi luôn để chuẩn bị kịp bước vào năm học. Trước đó Thanh Ngân có mắng hấn trên hoa ghẹo nguyệt làm hai người bị oan, còn đánh hấn vài cái.

Song hẳn đi không nói, thời gian đó Thanh Ngân về quê nội nên chẳng gặp, cứ tưởng hẳn giận rồi bỏ đi làm nàng khóc mấy ngày. Thanh Ngọc cùng gia đình Thanh Ngân khổ sở dỗ dành.

Sau này khi biết nguyên nhân rồi, Thanh Ngân mới tự nói rằng chỉ cần Lâm Bình Anh xuất hiện, hẳn sẽ ăn 1 chương của cô. Thanh Ngân có học chút quyền cước, nên thành ra tính tình cũng khăng khải như vậy.

Nhìn Thanh Ngân giận lẫy, Thanh Ngọc cười cười, nháy mắt Lâm Bình Anh. Hiểu ý, hẳn cũng nói:

- Ngân xin lỗi nha! Tại thời gian đó tớ bận, mà cậu về quê nội nên không thông báo cho cậu được. Hại cậu một phen đau lòng, hôm nay tớ bồi tội, đãi cậu một bữa thịnh soạn có được hay không?
- Hừ coi như cậu biết điều! – Thanh Ngân hạ giọng.
- Thôi hai người đừng đấu khẩu ta giận người xin lỗi nữa. Tiểu Bình cũng mới về nước, cậu đừng như vậy. – Thanh Ngọc vẫn nhẹ nhàng là người đứng giữa.
- Được rồi – Thanh Ngân cười – dạo này cậu ổn chứ?
- Ừ tớ ổn! Tớ cũng học xong bằng kinh tế cử nhân, làm cho công ty của ba bên đó! Bây giờ chỉ nhánh mở bên này, tớ xin ba về nước phụ trách. Thời gian vừa rồi bận rộn khai trương nên giờ mới thăm hai cậu được. Gia đình và mọi người đều ổn chứ?
- Cũng ổn, không có gì đặc biệt hết! - Thanh Ngọc trả lời – Cậu về cũng đúng lúc, Thanh Ngân với bạn trai cũng chính thức qua lại rồi, có khi cậu sẽ được dự đám cưới của cậu ấy đấy.
- Vậy à! Chúc mừng cậu! – Lâm Bình Anh quay sang cười với Thanh Ngân.
- Còn lâu tớ mới cưới! – Thanh Ngân hừ nhẹ. “Nhắc đến tên đó lại thấy tức. Phải mau nghĩ cách trừng trị hẳn mới được”
- Cậu đừng để ý! Đang giận nhau!

- Ủ!

Sau đó phục vụ bung đồ uống cùng ít thức ăn nhanh lên. Họ ngồi nói chuyện xảy ra trong những năm qua. Từ chuyện hồi còn nhỏ, đến thời đi học, sau này là nghe Lâm Bình Anh kể về cuộc sống ở bên Pháp.

Do đã nói với trường khoa trước, Thanh Ngân và Thanh Ngọc lên muộn nửa tiếng. Hai người sau khi tạm biệt Lâm Bình Anh hẹn lần sau ăn cơm rồi nói chuyện. Bạn thân lâu ngày không gặp, cũng có chút quyến luyến. Nhưng biết Lâm Bình Anh sẽ ở lại lâu dài nên họ cũng không gượng ép.

Họ đi rồi.

Lâm Bình Anh vẫn còn nhìn theo bóng dáng ấy. Cô càng ngày càng hấp dẫn ánh mắt của anh, làm anh không thể rời ra. Về nước lần này, anh phải tìm cơ hội, phải có cô trong tay.

Đó là ý nghĩ của anh, anh quyết tâm làm điều đó. Tình cảm anh dành cho cô đã quá cái 10 năm rồi! Đã quá sâu đậm và chất chứa hết thảy mọi thứ tình cảm khác, tình bạn, tình yêu, tình thân. . .mọi thứ hòa quyện làm anh hạnh phúc và thờ không nổi.

Cố gắng thành công để mang lại cho cô cuộc sống tốt hơn, anh đã làm được. Bây giờ anh sẽ không giấu diếm tình cảm này nữa, anh sẽ dùng hành động để tỏ lộ với cô.

Uống ngụm nước, anh để lại tiền rồi đi thẳng ra ngoài. Công việc của anh, còn khá nhiều!!!

Chiều đến, Minh Diệp đích thân lái xe đón Thanh Ngọc! Nhìn lại đồng hồ còn khá sớm, anh đành ngồi trong xe chờ. Một lát sau, thấy xe của Triệu Hường Thiên cũng đến đón Thanh Ngân, hai người đàn ông đành tán gẫu vài câu. Chẳng đề họ phải đợi lâu, hai cô gái xuất hiện.

Thanh Ngọc và Thanh Ngân đang nói chuyện về Lâm Bình Anh, lâu rồi họ mới cùng nhau ôn lại chút kỉ niệm ngày xưa. Mỗi người ôn một chút, lại thấy ngày còn bé thật ước ao. Vô tư vui vẻ không lo nghĩ nhiều, lại cùng nhau trải qua những kỉ niệm đó.

Giờ lớn rồi, mỗi người một nơi, tuy gặp lại nhưng có quá nhiều thứ ràng buộc nên không còn vô tư được như trước. Nhưng ít nhất, họ vẫn là bạn thân nhiều năm, tình cảm thân thiết khó mà thay thế. Thanh Ngọc nhìn ra ngoài, thấy Minh Diệp với Triệu Hường Thiên, huých tay Thanh Ngân:

- Hường Thiên nhà cậu đến đón kia! Haha

- Cái tên chết bầm đó còn dám đến đón, hôm nay tớ sẽ cho hắn biết thế nào là lợi hại! Dám thất hứa với tớ, dám ra ngoài ôm phụ nữ, cừ để xem! Hừ! – Thanh Ngân nhìn thẳng xuống bậc thang, thấy Triệu Hường Thiên hóa khí trong người liền bốc cháy.

- Ngân! Em ra rồi! – Triệu Hường Thiên vui mừng đi lên.

- .....- Thanh Ngân không nói gì, cũng chẳng liếc hắn một cái.

- Em lên xe đi! – Triệu Hường Thiên vẫn niềm nở, coi như không thấy thái độ của Thanh Ngân, mở cửa xe cho cô.

- Tớ về trước nhé! Hai người về đi! – Thanh Ngân nói với Thanh Ngọc, rồi quay sang cúi đầu với Minh Diệp, đi thẳng vào xe.

- Tớ chờ Ngân về trước, hai người đi sau nha! – ngay lập tức, Triệu Hường Thiên đưa tay vẫy vẫy.

Chiếc xe màu đỏ chạy đi, Minh Diệp đưa tay đỡ Thanh Ngọc, cười nói:

- Hai người đó làm sao vậy?

- À anh hiểu Hường Thiên mà, làm điều có lỗi mới vậy thôi! – cô cười.

- Tên đó không ra hồn gì hết.

Minh Diệp lắc đầu, mở cửa xe, cẩn thận đưa Thanh Ngọc ngồi vào ghế mới đóng cửa. Anh cũng nhanh bước vào xe, cài dây an toàn, chạy xe đi. Anh mở bản nhạc hòa tấu, một tay đặt lên tay của Thanh Ngọc.

- Em có mệt không?

- Hi em không mệt chút nào hết! – cô cười.

- Sao hôm nay nhìn em vui vậy? – anh tò mò nhìn cô.

- Anh biết không? Hôm nay em gặp lại một người bạn lâu rồi không gặp, cậu ấy theo gia đình qua Pháp, bây giờ về nước gây dựng sự nghiệp. Giờ gặp lại, em thấy vui lắm.

- Vậy sao? Bạn nào vậy?

- Cậu ấy tên là Lâm Bình Anh, em hay gọi là Tiểu Bình.
- Em vui lắm sao? Bạn thân lắm hả? Con trai sao? – anh hỏi liên tiếp 3 câu.
- Vâng em vui lắm! Lâu rồi mới gặp, cậu ấy là bạn thân từ lúc nhỏ!
- Ủ!

Anh âm ừ. Nghe cái tên anh thấy thắc mắc, hình như nghe ở đâu đó rồi! Chắc là trùng tên! Anh nghĩ vậy! Quay sang nhìn cô, lại liếc xuống bụng nhỏ, anh đưa tay vuốt ve, hai người nhìn nhau cười.

Đi về đến biệt thự, điện đường cũng đã mở hết! Hai đứa nhóc đang ngồi ở sofa xem phim hoạt hình, ngay lúc đó Tom cũng mới từ bên ngoài về. Họ lên tắm rửa rồi xuống dùng cơm tối, ngồi nói chuyện. Gia đình quây quần bên bữa cơm ấm áp.

Ở trong căn phòng nọ, tiếng trầm thấp của người đàn ông vang lên:

- Các cậu mau điều tra xem Trần Chí Trung đang ở đâu? Hơn 1 năm rồi không có tin tức gì, nếu không cẩn thận, có ngày hắn sẽ quay lại báo thù!
- Rõ thưa Lão Đại!

Sau đó đám người đi ra, để lại người đàn ông ngồi suy tư trong phòng, tự lẩm bầm:

- Trần Chí Trung, cũng nên đến lúc tôi giải quyết chuyện này rồi! Cháu ngoại, cả cháu nội tôi cũng sắp ra đời, anh đừng mong tôi tha thứ cho sự phản bội trước đây. Chỉ trách anh quá ác độc, dôn tôi vào chỗ chết!

Bầu trời về khuya, mọi thứ trở nên thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 52 + 53

Mấy ngày rồi, trời oi bức. Mặt trời to lớn chiếu rọi như hung hăng muốn đốt mọi thứ.

Thanh Ngọc cũng mấy ngày rồi không gặp Minh Diệp. Anh đi công tác! Công ty có dự án lớn, anh không yên tâm để Minh Chi đi nên đành tự mình đi.

Làm ăn với công ty của Mỹ, anh đành đích thân đi một chuyến, sẵn như thăm dò thị trường bên đó. Vậy nên chỉ có Chú Ngô đưa cô đi làm. Tạm biệt chú NGô, cô đi vào trong.

- Tiểu Ngọc!!!! – có tiếng gọi

Cô quay đầu thì thấy Lâm Bình Anh đang đi tới, mặt hiện diện nụ cười. Cô đứng lại, thắc mắc hỏi:

- Sao cậu lại ở đây?
- Tổ đến thăm cậu! – Lâm Bình Anh đáp.

Từ lần trước gặp cô tới nay, cũng hơn 1 tháng rồi không gặp. Thỉnh thoảng có gọi điện nhưng cô bận không thể đi ra ngoài.

Anh cũng biết tính cô không thích ra ngoài ban đêm, chỉ thích chuyên tâm nghiên cứu sách vở nên đêm đến cũng không hẹn cô đi ra ngoài. Hôm nay rảnh rồi, chuyện tình công ty cũng ổn nên anh đến bệnh viện thăm cô.

- Cậu không đi làm sao? Không sợ người ta dị nghị giám đốc không lo làm việc sao? – Thanh Ngọc hỏi lại.
- Tổ trả lương mà, ai dám ý kiến! – Lâm Bình Anh cười.
- Cậu đúng là.....
- Đi ra ngoài ăn sáng chứ? Tổ chưa ăn gì cả! – anh xoa xoa bụng.
- Tổ ăn sáng rồi nhưng mà đi!

Rồi hai người đi ra ngoài, tiến đến nhà hàng đằng trước. Vào trong, Lâm Bình Anh kéo ghế cho Thanh Ngọc rồi cầm menu gọi món. Thanh Ngọc cũng kêu một ly sinh tố, phục vụ đi rồi, Lâm Bình Anh mới nhìn Thanh Ngọc, tựa như tìm tòi thứ gì đó. Thấy lạ, Thanh Ngọc hỏi:

- Sao cậu nhìn tớ như quái vật thế? Trên mặt tớ có dính gì sao?

- Không phải! Từ lần trước gặp cậu đến bây giờ, tổng quan nhìn cậu có gì đó hơi khác. Nhưng mà khác ở chỗ nào, tớ không nói được! – anh lắc đầu.

- Tớ cũng vậy mà, có gì khác đâu. – cô cười.

- Đồ ăn đã được mang lên! Chúc quý khách ngon miệng – Phục vụ bưng đồ ăn tới, tươi cười.

Một ly sinh tố của Thanh Ngọc, một đĩa bò sốt rượu vang với mì Ý của Lâm Bình Anh. Nhìn thấy đĩa thức ăn, mùi làm Thanh Ngọc muốn nôn. Vẩy tay một chút, cô đứng dậy bưng miệng, đi nhanh vào toa lét gần đó. Nôn khan xong, cô lau miệng đi ra.

Có thai hơn 3 tháng, đến giờ cô vẫn nghén, Minh Diệp nhìn cô mà đau lòng, lúc nào đi công tác hoặc không ở gần cô cũng gọi điện dặn dò cô ăn uống đầy đủ. Xoa bụng mình, cô hạnh phúc vì trong đó đang có một sinh linh dần lớn lên, là kết tinh hạnh phúc của cô và Minh Diệp, cô tự thấy ngọt ngào.

Cô không biết, trên người cô vốn dĩ có một sức cuốn hút lợi hại, nay lại càng quyến rũ hơn.

Đến bàn, cô kéo ghế ngồi xuống. Lâm Bình Anh thấy mặt cô nhợt nhạt, lo lắng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Ừ tớ không sao! Tại có thai nên nghén!

- Keeng...lộp bộp – Tiếng dao nĩa rớt xuống đĩa đồ ăn, tạo nên âm thanh làm cô giật mình.

- Cậu sao vậy? tiểu Bình!...ê! – cô thấy Lâm Bình Anh vẫn còn ngạc nhiên quá khích, cứ nghĩ hấn giận nên cười – Xin lỗi nhé! Tớ cũng quên không nói với cậu là tớ có thai, cậu giận tớ phải không?

- .....- kinh ngạc chưa voi đi, hấn uống 1 ngụm nước rồi nhìn Thanh Ngọc, không biết nên nói gì, ánh mắt đầy phức tạp, nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen làm hấn khó chịu.

- Thật ra chúng tớ yêu nhau, ở với nhau cũng được một thời gian rồi!

- Cậu đã cưới??? – Lâm Bình Anh phức tạp thốt lên 1 câu.

- Tớ chưa cưới! Ba anh ấy đang nằm ở bệnh viện tớ làm, đang trong giai đoạn hồi phục nên chúng tớ quyết định chờ thêm 1 thời gian nữa rồi mới cưới.

- Cậu có thai được mấy tháng rồi?

- Hơn 3 tháng rồi.

- Cậu yêu anh ta sao?

- Ừ! Tớ yêu anh ấy, rất nhiều! Gặp anh ấy, tớ mới biết rằng không phải tớ không biết yêu, mà là chưa thật sự gặp đúng đối tượng để yêu!

- Hai người chưa cưới mà đã có con, không sợ mẹ cậu thất vọng sao?

- Mẹ tớ không phản đối, chuyện có thai mẹ cũng biết rồi.

- Vậy sao?- Lâm Bình Anh chỉ cười nhẹ.

Nụ cười ấy chỉ kéo nửa khóm môi giương lên, ánh mắt phức tạp nhìn người đối diện. Anh thấy cô luôn 1 mình, anh cứ nghĩ rằng mình có cơ hội nhưng tại sao?

Tại sao anh lại về nước muộn? Tại sao ông trời lại lấy đi người anh yêu, người con gái ở trong lòng anh chiếm 1 vị trí quan trọng ngoài mẹ anh? Tại sao anh yêu cô mà không thể có cô?

Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, anh rất đau. Nhưng biết làm sao được, cô đã yêu! Cô yêu người đó, ánh mắt cô hạnh phúc khi nói về tình yêu của mình, họ lại còn có con nữa, anh làm sao có cơ hội?

Kim nén tất cả mọi cảm xúc, anh nhìn cô:

- Người ấy chắc phải rất xuất sắc mới làm cậu để ý như vậy?

- Cũng không có gì nổi bật! Chỉ là tớ yêu anh ấy từ lúc nào không hay. Anh ấy rất tốt, chăm sóc cho tớ rất nhiều! Tớ yêu con người hiếu thảo, yêu con

người ấy mà không biết rốt cuộc mình yêu nhất ở điểm nào!

- Vậy phải chúc mừng cậu rồi! Cậu chuẩn bị làm mẹ...- nói đến đó, hần như nghẹn lại.
- Cảm ơn cậu! Tuy vậy nhưng ít nhất thời gian tới cậu sẽ dự được đám cưới của tớ đó nha! Nhớ phải mừng lớn. – cô cười tươi.
- Dĩ nhiên rồi! – anh cũng gượng cười – Thôi cậu đi vào làm đi! Tớ ăn xong tớ cũng phải đến công ty, giờ mới nhớ còn có chút việc.
- Ừ vậy tớ đi trước!

Bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, mọi cảm xúc vỡ ra trong lòng.

Hần yêu cô! Từ nhỏ đã là bạn nói khó, là thanh mai trúc mã. Lớn lên luôn là bạn chung lớp, là bạn thân, rất thân. Sau này khi lên trung học, có nhiều anh khóa trên viết thư bày tỏ với cô, hần cực kỳ khó chịu. Đến khi nhận thức được tình cảm của mình là gì, hần lại không kịp thổ lộ mà phải theo ba mẹ ra nước ngoài.

Trước khi đi, hần nắm tay cô, chỉ nói chờ tớ trở về rồi lên xe đi ra sân bay. Mọi cố gắng của hần chỉ mong nhanh chóng hoàn thành việc học, tìm hiểu việc kinh doanh để có thể về nước hoàn thành mọi việc. Sự phụ giao phó nhưng hơn hết hần mong gặp cô, nói cho cô tình cảm của hần.

Vậy mà bây giờ thì sao? Cô đã yêu người khác, đã có con với người đó. Tuy chưa cưới nhưng hần hiểu bây giờ cô đang hạnh phúc, hần không thể chen ngang phá hoại, nếu không chỉ sợ tình bạn 28 năm cũng trôi mất.

Thần thờ suy nghĩ, điện thoại reo lên. Nhìn màn hình, chữ “Sur Phụ” hiện lên khá rõ. Biết là không thể không bắt máy, hần dằn mọi cảm xúc, bắt máy:

- Con chào thầy!
- Tiểu Bình! Con khỏe không? – đầu dây bên kia một giọng nói hữu lực vang lên.
- Dạ thưa thầy, con khỏe! – hần đáp lại đầy lễ phép.
- Công ty bên đó ổn chưa?
- Mọi việc đã ổn, hoạt động của công ty cũng đã đi vào quỹ đạo rồi ạ!
- Vậy thì tốt! Không hổ là đệ tử của ta.
- Cảm ơn thầy đã khen ngợi!
- Mọi việc điều tra đến đâu rồi? Ta nghĩ con đã có kết quả để thông báo cho ta rồi chứ?
- Vâng thưa thầy! Hôm nay con mới nhận được kết quả, cứ nghĩ sẽ gọi cho thầy nhưng thầy đã gọi cho con trước rồi ạ!
- Vậy thì tốt! Con cứ gửi tư liệu qua cho ta!
- Dạ vâng! Hiện tại con đang ở bên ngoài, một lát nữa, con sẽ gửi ngay cho thầy!
- Vậy được, con cứ làm việc của mình đi!
- Con chào thầy!

Đầu dây bên kia tắt máy, âm truyền tu tu đã báo, anh ngắt điện thoại. Sự phụ đã giao phó cho anh công việc này, anh biết mọi thứ có thể sẽ rất nguy hiểm, anh cũng không thể để người con gái anh yêu dính vào chuyện này! Đứng lên, anh thanh toán tiền rồi lái ô tô đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 54 + 55

Một ngày mới đến, mọi thứ hứa hẹn đầy bất ngờ!!!!

Sau khi vào đến phòng làm việc, Lâm Bình Anh gửi tư liệu qua, chat voice cùng Sự Phụ hần. Mọi việc đã ổn, cũng điều tra ra được kha khá, bên kia

nhận được fax, giọng cười lớn vang qua:

- Thật quá tốt! Không ngờ cháu ta lại có thể giỏi như vậy, trụ vững Devil qua con khó khăn đó. Trần Chí Minh, không ngờ con của mày lại có năng lực như vậy.

- Sư phụ, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì? – Lâm Bình Anh hỏi lại

- Liên hệ với Hắc Ưng, tìm cách hợp tác, tìm cách cài người vào tổng đài của chúng. Hơn nữa ta sẽ gửi cho con danh sách một số Phân Đường Chủ trước đây, con tìm cách liên lạc với bọn họ, nói ra mong muốn của ta.

- Vâng thưa thầy!

- Công ty của con, có thể trụ vững phải nhờ vào sự hậu thuẫn nào đó của thế giới ngầm thì mới mong có cơ hội phát triển. Con cũng phải cẩn thận, Trần Minh Diệp không phải trò đùa đâu, con hiểu chứ? Ta chắc chắn hẳn nhờ sự hỗ trợ từ ngoại quốc, con cố gắng tìm xem hiện tại hắn ở nơi nào, chỉ có như vậy con mới biết được mối quan hệ từ bên ngoài của hắn. Ta sẽ gửi người hỗ trợ con, cứ yên tâm!

- Con hiểu thưa thầy.

- Yên tâm đồ đệ tốt! Trong những đệ tử của ta, con là người thông minh, hiểu ta nhất, ta sẽ để Trung Thành qua hỗ trợ con từ phía sau! Thôi con làm việc đi, ta có việc rồi!

- Vâng thưa thầy!

Đầu bên kia cắt tối đen. Hắn biết việc của sư phụ là gì! Chẳng phải là tới giờ cùng với lão bà kia sao?

Hắn cũng chẳng quan tâm, sư phụ làm những chuyện gì, hắn biết do ông mưu thành sự nghiệp, nhẫn nhịn lấy lòng lão bà kia! May thay bà ta không có con cái mới cưng chiều Trung Thành sư huynh, để cho anh ấy kế tục sự nghiệp kinh doanh của bà ta.

Gấp máy tính, anh lại trầm ngâm suy nghĩ về chuyện của Thanh Ngọc. Muộn thì cũng muộn rồi, yêu cũng khắc cốt ghi tâm rồi, thấy cô hạnh phúc anh chỉ đành im lặng để nhìn thôi.

Tương lai anh còn quá mờ mịt, đối diện với Bang chủ Devil là điều nguy hiểm, anh không thể để cho cô cuốn vào vòng xoáy thù hận này. Nhắm mắt dưỡng thần, anh cảm thấy mọi thứ thật mệt mỏi.

Tối nay, Dương Linh lại đến gặp Cao Vinh, hẳn ta cho người đến đón cô. Vào khách sạn, cô đi vào cánh cửa vệ sỹ đã mở sẵn. Trong phòng, vẫn như mọi lần trước, căn phòng quen thuộc, cao nhất khách sạn King!

Chỉ là hôm nay, tựa như Cao Vinh không quan hệ với những người khác, mà ngồi bên cạnh một bàn ăn, đang nhâm nhi ly rượu vang, bộ dáng suy nghĩ. Thấy cô vào, hắn hất đầu ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh.

Cũng không nói gì, cô kéo ghế ngồi xuống.

- Em uống rượu chứ? – Cao Vinh hỏi 1 câu.

- Cũng được! – Dương Linh gật đầu.

Rồi lại rót ly rượu cho cô. Cô cảm thấy khó hiểu khi thái độ hôm nay của Cao Vinh hơi khác so với ngày thường, cô nhìn hắn rất khó hiểu. Như hiểu được ánh mắt của cô, Cao Vinh chỉ nói 1 câu:

- Hôm nay là sinh nhật tôi!

- À...Chúc mừng anh! – Dương Linh vỗ lẽ.

- Em không nhớ sinh nhật tôi?

- Xin lỗi! Đạo này tôi bận quá, cũng lâu rồi không gặp anh nên tôi cũng không rõ lắm!

- Ừ cũng phải! Chuyện cũng đã qua gần 12 năm rồi! – Cao Vinh cười – Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi cũng đã hơn 30 tuổi rồi.

- Cũng đúng! Tôi cũng đã gần 30!

- Hân Hân cũng đi được 12 năm rồi! Tôi thật nhớ nó! – Cao Vinh trầm mặc

- Cậu ấy ở trên đó chắc sẽ quan sát anh! Anh cũng đừng nghĩ nhiều nữa – Dương Linh cũng mở miệng an ủi.

Hân Hân là em gái, là người thân duy nhất còn lại của Cao Vinh.

Hắn rất yêu thương em gái và luôn dành cho cô ấy mọi thứ tốt đẹp. Ấn tượng đầu tiên khi cô gặp Cao Vinh là một người đàn ông nghiêm nghị, lạnh lùng

với mọi người nhưng chưa bao giờ lạnh lùng với Hân Hân.

Cô luôn hâm mộ cậu ấy, vì có người anh như Cao Vinh. Chỉ tiếc rằng tai nạn 12 năm trước đã đưa cậu ấy đi về bên kia thế giới vào cái tuổi 16, tuổi đẹp nhất của một người con gái.

Cô còn nhớ rất rõ cái buổi chiều đó, lúc Hân Hân đang được cấp cứu trong phòng, Cao Vinh đã chạy như điên đứng trước phòng cấp cứu. Sau khi bác sỹ nói vào gấp lần cuối, Cao Vinh đã lạc lõng bước vào phòng, chỉ nắm tay Hân Hân, im lặng.

Sau khi Hân Hân trút hơi thở cuối cùng, hân cũng vậy cho tới khi lo xong đám tang cho Hân Hân. Mặc dù ghét hân, kẻ đã cướp đi cuộc đời con gái của cô nhưng cũng không phủ nhận, cô rất đau lòng cho Cao Vinh.

Sau đó cô nhìn thấy hân đến phòng Hân Hân, ở trong đó hơn 1 ngày trời. Nếu như Viên, Tĩnh hai người vệ sỹ thân cận không nhờ cô vào phòng Hân Hân khuyên Cao Vinh, thì chắc hân đã chết ở trong đó.

Phờ phạc, thờ thần, râu ria lởm chởm là hình ảnh cô nhìn thấy lúc bước vào phòng đó.

Cô cũng chỉ nói: “Hân Hân sẽ không muốn anh như vậy đâu” rồi hân đã khóc. Lần đầu tiên sau 3 năm quen biết hân, cô mới thấy người đàn ông này khóc. Đau đớn, cô đơn là cảm giác cô cảm nhận lúc đó. Đến bây giờ, cô vẫn hiểu, người đàn ông này vẫn còn đau lòng, mỗi khi đến ngày giỗ của Hân Hân, cô biết hân khóc.

Mãi mê với dòng hồi tưởng, cô không biết Cao Vinh đến gần. Cho đến khi một vòng tay mạnh mẽ ôm cô từ sau, cô mới giật mình.

- Đừng nhúc nhích! Tôi chỉ muốn ôm em! – Cao Vinh nói – Tôi cũng nghĩ là em đã quên sinh nhật tôi, tôi không trách. Có phải, em rất ghét tôi hay không?

- Cũng không phải! – Dương Linh lắc đầu.

- Vậy thì em nghĩ về tôi như thế nào?

- Không ghét, không hận, không yêu! – cô trả lời.

- Em không có cảm giác gì sao? Linh Linh? – Cao Vinh thâm tình hỏi – Đã lâu rồi nhỉ? 12 năm rồi cũng không gọi đến cái tên này rồi!

- ..... – Dương Linh không nói gì.

- Sao em không nói gì?

- Không phải anh nói không nên có cảm giác gì với anh hay sao? Vậy sao bây giờ anh còn hỏi tôi có cảm giác gì với anh?

- Ừ tôi có nói như vậy! Nhưng bây giờ, tôi thấy hối hận! Đáng lẽ tôi phải để em có cảm giác với tôi mới phải, dù là hận!

- Anh.....- Dương Linh giật mình.

Ban đầu, không phải cô không có cảm giác gì với Cao Vinh. Lúc mới gặp, là sợ hãi. Khi chuyển đến ở cùng Hân Hân, vì Cao Vinh đi công tác thường xuyên, cô lúc gặp lúc không, cô có hơi thấy nhớ. Cô mong người đàn ông của mình cũng yêu thương mình như Cao Vinh yêu thương Hân Hân. Khi mới trở thành người phụ nữ của hân, cô mong hân sẽ đối tốt với cô, sẽ chịu trách nhiệm với cô, cô có chút mong chờ. Sau này, khi hân nói cô như búp bê bên mình hân, cô là hận.

Dần dần là chai lỳ cảm xúc, là không còn cảm giác. Bây giờ ư? Cô cũng tự hỏi, cảm giác là gì?

- Linh Linh! Tôi gọi em như vậy được chứ? Như trước đây? – Cao Vinh hỏi.

- Tùy anh thôi, dù sao cũng chỉ là một cái tên!

- Tôi không muốn bất cứ ai gọi em như vậy! Em hiểu ý tôi chứ?

- Tôi hiểu! Với lại cũng chẳng có ai gọi tôi như vậy ngoài anh và Hân Hân.

- Hôm nay sinh nhật tôi, đã 33 mùa xuân rồi, chúng ta cạn ly chứ! Không nhắc đến những chuyện trước đây.

- Ừ! – cô gật đầu.

- Cạn ly!!!!

Hai người uống rượu, chẳng nói gì nữa. Cho tới khi Cao Vinh uống ngà ngà say, Dương Linh đỡ hân lên giường. Cởi cho hân chiếc áo ngoài, cô định bước đi, thì Cao Vinh kéo tay cô, đè cô dưới thân.

Ánh đèn mờ mờ, cô thấy mặt hân đầy vẻ say đắm, một nụ hôn hân đặt nhẹ lên môi cô, tha thiết.

Định vùng vẫy, cô chỉ nghe hần nói một câu làm cô cứng đờ:

- Linh Linh! Tôi yêu em!

Nói đến đó, Cao Vinh luồn tay vào áo cô, xoa nắn đôi gò bồng mềm mại, đầu môi dây dưa không dứt. Từ từ cởi hết cúc áo chiếc sơ mi công sở cô còn mặc trên người, rồi đến chiếc chân váy đen.

Bộ đồ lót đen có viền tơ mềm mại, làm nổi bật làn da của cô, điều này làm hạ thân Cao Vinh dần có phản ứng. Dương Linh còn chưa kịp hồi tỉnh, cô đã phải đối mặt với trận kích thích đầy mê hoặc của Cao Vinh. Không khí trong phòng nóng lên, mọi thứ trở nên hư ảo.

Chẳng còn những lời nói, trên chiếc giường lớn, hai bóng người dây dưa không dứt, những tiếng thờ đốc, tiếng rên rỉ mê hoặc mọi giác quan. Nhẹ nhàng thôi nhưng lại trở thành bước ngoặt mới cho ai đó!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 56 + 57

Những ngày sau, trời không quá nắng gắt.

Chiều tối là những cơn mưa giông kéo đến bất chợt. Thành phố vào mùa mưa, oi ả ban trưa, mát mẻ lúc về đêm.

Dương Linh mấy ngày nay xin nghỉ. Hôm trước sau khi gặp Cao Vinh, cô trăn trở mãi câu nói đó của hần. Cô không thể ngờ hần nói yêu cô.

Ban đầu là bất ngờ, sau đó là không tin, rồi bây giờ là nghi ngờ. Nhưng cảm xúc đó, cô biết hần không nói dối, người đàn ông đó, cô hiểu! Cô không ngờ được hần lại yêu cô.

Sau đó đi làm về, cô mắc mưa, rồi bị bệnh. Cao Vinh đã đến đây, chăm sóc cô. Có lẽ bây giờ hần đang nấu cháo ở ngoài bếp. Cô cũng không ngờ hần biết nấu ăn, không tệ chút nào. Chỉ là chút cháo, cô cũng đã giật mình lắm rồi. Mấy ngày này, hần cứ ở đây, ôm cô ngủ. Nhìn mặt hần thỏa mãn, cô biết hần không nói dối.

Nhưng có phải quá muộn rồi không, khi tim cô đã có hình bóng người khác. Nếu ban đầu, hần không nói cô đừng nên đặt tình cảm gì vào hần, nếu không phải hần quan hệ với những người đàn bà khác, rồi lại quan hệ với cô, làm cô ghê tởm thì có phải bây giờ cô cũng yêu hần rồi hay không? Không thể nói với hần, cô sợ hần sẽ hại đến Minh Diệp, nên cô đành im lặng như vậy.

Cô thờ dài, nhìn mây gió!

Tại biệt thự nọ, Minh Diệp đang đỡ Thanh Ngọc đi xuống lầu. Hơn 3 tháng thai kì, Minh Diệp rất cẩn thận mỗi khi cô đi đứng, còn đề nghị viện trưởng Trần bổ nhiệm thêm phó khoa để chia sẻ công việc với cô.

Thế là Thanh Ngân được bổ nhiệm, Triệu Hường Thiên biết tin liền gãy nẩy. Phản đối không có hiệu lực, Triệu Hường Thiên đành ngậm ngùi, cứ vài đêm phải xa bà xã yêu dấu, ở nhà nằm ngủ với gấu.

- Chào cô cậu! – quân gia lên tiếng.

- Anh chị tôi đâu rồi? – Minh Diệp hỏi.

- Dạ! Gia đình đại tiểu thư đang ở ngoài đình sen, bữa sáng đang được dọn lên, mời cô cậu!

- Cảm ơn bác!

Nói đến đó, hai người đi ra đình sen. Thấy Tiểu Bình và Tiểu Dũng đang đùa, Minh Chi và Tom thì nói chuyện, hai người bước vào.

- Cậu, mợ! Chúc buổi sáng tốt lành! – Tiểu Bình và Tiểu Dũng cùng nói.

- Ủi Chúc hai đứa buổi sáng tốt lành! – Minh Diệp cười.

- Vào ngồi đi! – Minh Chi cũng hiền từ đáp.

- Chị 2! Hôm nay Ngọc kiểm tra thai định kỳ, chị dẫn cô ấy đi nha, em phải đến công ty sớm, hôm nay đúng lượt khảo sát quý 2 rồi, em không thể tới muộn được. – Minh Diệp lên tiếng.

- Không cần đâu, em tự đi được mà – Thanh Ngọc nói.
- Vậy sao được, anh không yên tâm – Minh Diệp gạt đi, quay sang hỏi Minh Chi – Được không chị??
- Ừ vậy để Tom đi cùng với em! Chị sẽ đưa Ngọc đi khám thai! Bạn chị làm ở bệnh viện phụ sản, chắc chắn không phải chờ lâu, em cứ yên tâm đi.
- Vậy được rồi, mọi người ăn sáng đi! Hai nhóc, vào ăn sáng.
- Dạ cậu!

Bữa sáng xong, Minh Diệp và Tom lên thay đồ, đi đến công ty. Một lát sau, Minh Chi cũng lái xe, chở hai nhóc tới trường, rồi đưa Thanh Ngọc đến bệnh viện phụ sản. Không cần phải đợi lâu, bác sỹ đã sắp xếp cho Thanh Ngọc khám trước.

Công ty cũng bắt đầu cuộc họp tổng kết quý 2, bàn bạc công tác kinh doanh trong quý 3 với không khí nghiêm túc.

Trong phòng khác, Trần Chí Minh đang ngồi trầm tư. Thiết Ảnh nói đã có thông tin của Trần Chí Trung, tài liệu đang gửi về, ông đọc. Sau khi đọc hết, ông ngẫm nghĩ hồi lâu, gọi điện thoại:

- Thiết Ngân! Cậu lập tức sang Chicago, tìm theo địa chỉ Thiết Ảnh mới gửi, tìm tung tích của Trần Chí Trung, sau đó báo lại cho tôi. Ngoài ra, phải thật cẩn thận, tuy Trần Chí Trung đã bị thương ở tay không thể như trước nhưng cũng không thể khinh thường. Tay sai dưới trướng ông ta không phải dạng bình thường, hơn nữa còn Trần Trung Thành. Cần phải thật cẩn thận.
- Đã rõ thưa ông chủ - đầu dây bên kia nói xong, liền tắt máy.

Trần Chí Minh trầm mặc.

Ông biết, chỉ cần Trần Chí Trung còn hơi thở, chắc chắn ông ta sẽ không tha cho Devil. Không biết ông ta có biết Minh Diệp đang mở MCD hay không? Nếu như không biết thì ít nhất hẳn sẽ chỉ nhắm vào Devil, lúc đó ở trong bóng tối, Minh Diệp có thể không chế cục diện, lấy MCD làm hậu thuẫn. Nhưng nếu biết, hẳn ta sẽ tấn công cả hai bên, lúc đó khó lòng mà đối phó.

Đang mãi suy nghĩ, có tiếng gõ cửa, Thiết Vỹ bước vào:

- Ông chủ! Lái xe Ngô nói cô hai và cô Ngọc đang trên đường đi khám thai. Chuẩn bị đến thăm người rồi.
- Được ta biết rồi!

Nói xong, ông mặc áo khoác, lên xe đi về bệnh viện trung tâm.

Tại căn phòng nọ, Lâm Bình Anh đeo mặt nạ đang ngồi đối diện với Phi Ứng(Chính là Cao Vinh đó ạ). Người đàn ông này đeo mặt nạ bạc, có một con chim ưng được khắc trên góc phải của mặt nạ. Sự phụ đã dặn đây là người trước đây ông đã cứu một mạng, chỉ cần gặp lại hẳn sẽ hiểu.

- John bảo cậu đến đây sao Lâm?
- Ông ấy là sư phụ của tôi! – Lâm Bình Anh gạt đầu – Chắc ông ấy đã liên lạc trước với anh rồi!
- Mới vừa liên lạc! Nói mọi thông tin sẽ có đồ đệ Lâm nói, vậy anh cứ nói! Giúp được gì tôi sẽ giúp hết mình. – Cao Vinh gạt đầu.
- Tôi nghĩ nên nói một chút. Lần này tôi muốn thay sư phụ chuyển đến anh mong muốn của ông ấy. Ông ấy trước đây là phó bang chủ của Devil.
- Vậy sao? – Cao Vinh hứng thú.
- Nhưng cháu ông ấy, chính là Dark, bang chủ hiện tại của Devil bây giờ lật xuống. Nuôi mong ước giành lại Devil, ông đã ẩn nhẫn 10 năm nay. Hi vọng sẽ được Hắc Ứng giúp đỡ. Nếu thành công, Devil sẽ là bằng hữu của Hắc Ứng, cùng chia sẻ mọi thứ.
- Điều kiện có vẻ rất hấp dẫn? – Cao Vinh nửa khom môi nhếch lên – Nhưng các người cũng biết, Devil có hậu thuẫn từ Mafia Ý, nếu thất bại, không phải trong thế giới đêm Hắc Ứng sẽ bị xoa sổ hay sao?
- Chúng tôi biết điều đó! Nhưng anh có thể yên tâm. Con trai của John cũng là người có chỗ đứng ở Pháp, dưới 1 người, mà người đó là anh em kết nghĩa của anh ấy. Chỉ cần Hắc Ứng hợp tác, hậu thuẫn sẽ không thua kém với Devil.
- Nếu như đã có chỗ đứng chắc chắn như vậy thì tại sao không đứng ra lật đổ Dark đi, như vậy cũng không phải chia sẻ quyền lợi với Hắc Ứng chúng tôi.
- Hahaha – Lâm Bình Anh cười – Nếu như lập 1 bang mới, chưa chắc đã có chỗ đứng như Hắc Ứng thì khó có thể thành công. Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, tôi biết Phi Ứng anh chắc chắn cũng hiểu, nếu hợp tác với chúng tôi thì sẽ được lợi gì, không hợp tác sẽ có kết quả gì, anh không cần tôi phải nói rõ chứ?
- Không hổ là đệ tử tâm đắc của John! – Cao Vinh cười – Dĩ nhiên là tôi hiểu, tôi sẽ đồng ý. Nhưng nếu qua cầu rút ván, anh cũng hiểu chúng tôi sẽ

không bỏ qua, cùng lắm là “ngọc thạch câu phân” thôi, anh hiểu chứ?

- Dĩ nhiên tôi hiểu! Lấy danh nghĩa tôi bảo đảm, anh sẽ không thiệt thòi.

- Vậy hợp tác vui vẻ!

- Hợp tác vui vẻ!

Hai ly rượu chạm vào nhau, hai người đàn ông cùng cười. Giữa hai người chung chí hướng, có sự ăn ý tỏa ra.

Sau khi gặp Phi Ứng, Lâm Bình Anh vô thức đi đến bệnh viện trung tâm. Thấy Thanh Ngọc đang cùng một người phụ nữ bước vào, anh định quay đi. Nhưng Thanh Ngọc thấy anh, liền gọi:

- Tiểu Bình!

- Tiểu Ngọc! – anh đáp lại.

Anh đi nhanh về phía cô.

Cô có thai hơn 3 tháng, cái bụng nhô lên khỏi thân hình nhỏ nhắn của cô một cách rõ ràng. Nhìn cô càng ngày càng toát ra vẻ đẹp làm anh không thể cưỡng lại được.

Anh gật đầu chào người phụ nữ bên cạnh, nhìn cô ta có vẻ quen quen. Vì không thể nhớ, anh quay sang cười với Thanh Ngọc:

- Cậu đi đâu về à?

- Ủ' tớ mới đi bệnh viện phụ sản khám thai về! – cô gật đầu

- Đứa bé khỏe chứ?

- Ủ' nó khỏe lắm!

- Vậy là tốt rồi!

- Ủ' À để tớ giới thiệu với cậu, đây là chị chồng của tớ, Minh Chi. Còn đây là bạn thân từ nhỏ của em, mới du học từ Pháp về, tên là Lâm Bình Anh – Thanh Ngọc giới thiệu mọi người với nhau.

- Chào cậu! – Minh Chi gật đầu.

- Chào chị!

- Nếu vậy chị vào thăm ba, em cứ nói chuyện với bạn đi! – Minh Chi cười – Vậy tôi lên trước.

- Vâng ! Chào chị! – Lâm Bình Anh gật đầu.

- Chị cứ lên trước, lát em lên sau ạ!

- Chị đi nhé!

Rồi bóng dáng Minh Chi khuất sau cửa thang máy, đi lên lầu 10. Thanh Ngọc quay sang nhìn Lâm Bình Anh, kéo tay:

- Chúng ta ra hàng ghế kia ngồi đi!

- Ủ' vậy cũng được.

- Tiểu Ngọc! A có Tiểu Bình nữa à? – Tiếng Thanh Ngân vang lên.

- Ngân! Cậu mới đến à? – Thanh Ngọc cười.

- Tớ mới đi ra ngoài một chút – Thanh Ngân đáp – Tiểu Bình, dạo này cậu khỏe chứ? Lâu rồi không gặp.

- Ủ' tớ vẫn ổn, còn cậu?

- Tớ cũng ổn!

- Định khi nào cho tớ ăn kẹo cưới đây?

- Chưa biết nữa, có lẽ là cuối năm nhưng năm nào thì chưa biết haha – Thanh Ngân cười tươi.

- Còn có tâm trí đùa nữa mà! Chắc là chưa muốn cưới, muốn tự do thêm một thời gian nữa phải không? – Lâm Bình Anh hỏi.
  - Đúng là chỉ có Tiểu Bình hiểu tớ - Thanh Ngân vỗ vai Lâm Bình Anh rồi quay sang Thanh Ngọc – Cậu mới đi khám thai về à? Hôm nay cậu đâu có ca trực đâu mà đến?
  - Tớ đến thăm ba, chị Chi lên trên trước rồi! – Thanh Ngọc trả lời.
  - Ủ vậy à! Tiểu Bình, công ty cậu dạo này ổn chứ?
  - Ổn! Mọi thứ đều bình thường!
  - Còn cô chú có khỏe không? – Thanh Ngọc lại hỏi – Lâu rồi tớ không gặp hai người, chắc bây giờ có gặp cũng không nhận ra tớ đâu.
  - Haha cậu cũng thay đổi mà, tớ còn suýt nữa không nhận ra nữa là – Lâm Bình Anh cười.
  - Vậy à? Tớ thay đổi nhiều lắm hả Ngân? – Thanh Ngọc mù mờ hỏi.
  - Tớ không biết, vẫn vậy mà! – Thanh Ngân trả lời.
  - Dĩ nhiên cậu thấy bình thường, cậu gặp cậu ấy thường xuyên mà. Như tớ lâu rồi mới gặp nên mới nhận không ra. Ba mẹ tớ nếu gặp lại chắc cũng không nhận ra đâu!
  - Ủ chắc vậy – Thanh Ngọc gật đầu. – Mà thôi để hôm khác gặp nhé, tớ cũng phải lên thăm ba một chút! Tớ đi trước nhé!
  - Ủ! – cả hai người cùng gật đầu.
- Thanh Ngọc đứng lên, đi đến thang máy rồi khuất sau cánh cửa. Lâm Bình Anh cũng như thói quen, nhìn theo. Thanh Ngân lắc đầu, lên tiếng:
- Vẫn nặng tình như vậy?
  - Tớ không quên được, bao năm rồi tình cảm vẫn vậy, sao có thể nói quên là quên được? – Lâm Bình Anh thở dài.
  - Tớ biết cậu mà! Chi là tính cậu ấy, không phai cậu không biết, nếu cậu ấy biết cậu thích cậu ấy, cậu ấy sẽ ỷ nấy. Lúc đó chỉ sợ không còn vô tư mà coi nhau như bạn bè được. – Thanh Ngân cũng thở dài khuyên.
  - Tớ hiểu mà! Chi là tớ cần thời gian. Tớ biết cậu ấy đang sống rất hạnh phúc. Vậy nên tớ không muốn chen ngang, phá hoại tình cảm của cậu ấy, cũng như phá hoại tình bạn bao nhiêu năm nay. Nhưng thật sự, tớ không thể điều khiển được tim mình mỗi khi nhớ về cậu ấy, không thể điều khiển được mọi giác quan của mình đang hướng về cậu ấy.
  - Tiểu Bình! Tớ biết yêu đã khó, quên càng khó hơn nhưng tớ mong cậu cố gắng. Cả hai cậu đều là bạn thân của tớ, tớ không thể nghiêng về 1 người mà bỏ rơi một người được. Cậu hiểu không? – Thanh Ngân hỏi.
  - Ủ tớ biết rồi! – Lâm Bình Anh gật đầu.
  - Vậy thôi tớ lên làm việc, cậu cũng về làm đi, tháng sau sinh nhật tớ, lúc đó tớ sẽ nhắn địa chỉ, nhớ đến đó. Nếu viện lý do không đến thì cậu cần thận với tớ - Thanh Ngân dơ dơ nắm đấm.
  - Biết rồi bà cô của tôi, già rồi còn nghịch như vậy.
  - Tớ lên nhé!
  - Bye !
  - Bye bye!

Thanh Ngân quay người đi lên cầu thang, Lâm Bình Anh cũng đứng lên đi.

Không ai biết, phía sau họ, một người phụ nữ đang mỉm cười nhìn bọn họ. Không ai khác đó chính là Dương Linh. Hôm nay cô đi khám sức khỏe định kì, thấy Thanh Ngọc gặp gỡ Lâm Bình Anh, cô liền đi theo, ngồi cách họ hai hàng ghế nhưng cô nghe rõ tất cả.

Thì ra người đàn ông đó thích Giản Thanh Ngọc nhưng không dám nói, còn cô ta thì không biết. Trước đó cô chụp vài bức hình như băng quơ nhưng tất cả đều hiện rõ cảnh Lâm Bình Anh nắm tay Thanh Ngọc, cười vui vẻ.

Mọi thứ vô tình như hữu tình. Cô vạch ra kế hoạch cho mình, cô tin chắc rồi cô sẽ giành được Trần Minh Diệp.

Nghĩ đến anh cô lại nở nụ cười hạnh phúc. Không bao lâu nữa, cô tự nhủ rồi đứng lên, cô phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình.

Sau đó, một người đàn ông cũng tháo đôi kính đen, nhìn theo Dương Linh. Sau đó anh ta gửi những bức hình của Dương Linh đến cho bang chủ, chỉ là anh không biết có nên gửi những bức hình có liên quan đến phu nhân hay không.

Càng nghĩ anh càng đau đầu!

Thôi tự bản thân quyết định một lần vậy, bang chủ sẽ không trách anh, cùng lắm báo cáo lên cho Phong Đường Chủ, để ngài ấy tự quyết. Liếc mắt thấy Vũ Đường Chủ đang ngồi trên xe, biết Vũ Đường Chủ bảo vệ phu nhân, anh quyết định để chuyện này cho ngài ấy xử lý.

Trao đổi thông tin xong, anh tiếp tục làm nhiệm vụ theo dõi Dương Linh, để lại Vũ ngồi trầm tư trên chiếc xe. Dù sao lão đại cũng biết người này, anh để tối về gửi cho lão đại, dù sao bây giờ hán cũng không rảnh.

Không khí về trưa càng oi bức hơn, dần dần có những đám mây đen đi ngang qua, che đi ánh sáng của mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 58 + 59

Trời hôm nay có vẻ khá âm u! Dự báo thời tiết có nói Bão đang tiến vào đất liền. Mây đen kéo về che khuất cả ánh nắng, làm cho người ta thấy lo lắng. Bão lúc nào chẳng mang đến nhiều thiệt hại.

Trong phòng tổng giám đốc, Minh Diệp nhăn mi nhíu mày. Hơn 1 tháng nay, người của anh đi theo bảo vệ Thanh Ngọc luôn báo cáo về những hình ảnh cô cùng người con trai khác làm anh rất khó chịu.

Nếu như không phải anh tin tưởng cô, biết cô sẽ không làm điều gì có lỗi với mình, anh sẽ đến thẳng trước mặt cô mà chất vấn rồi. Vậy mà hôm nay đến công ty, anh nhận được bức thư không tên với những hình ảnh cô thân mật cười, nắm tay người đàn ông đó, anh không thể không nghi ngờ.

Chẳng lẽ cô thật sự không chung thủy với anh hay sao? Anh không tin điều này! Vậy thì chỉ còn một khả năng là có người muốn chia rẽ anh và cô.

Nhìn lại tấm hình, anh vẫn thấy bụng của cô nhô lên. Đúng vậy, họ yêu nhau, cũng đã có con rồi, anh biết cô nhiều năm rồi, chẳng lẽ chỉ vì vài tấm hình không rõ ràng mà nghi ngờ cô sao? Vứt ngang những tấm hình này vào ngăn kéo, anh giờ báo cáo ra, chăm chú làm việc.

Ở bên ngoài Dương Linh đang chú ý động tĩnh của anh. Cô đang xem thái độ của anh, xem bước đầu kế hoạch chia rẽ của mình có thành công hay không!

Nhưng càng nhìn, cô càng thất vọng, không những anh không tỏ thái độ gì mà cô còn thấy anh chuyên tâm xem báo cáo. Không lẽ những tấm hình này chưa đủ để kích hay sao? Hay là do anh quá tin tưởng vào Giản Thanh Ngọc kia sẽ không phản bội anh?

Không thể nào! Thấy kế hoạch thất bại, cô quay lại bàn làm việc, trầm ngâm suy nghĩ. Nếu như không thể ra tay từ anh, vậy cô sẽ ra tay từ Giản Thanh Ngọc kia.

Dù sao cũng là phụ nữ cô quá hiểu điểm yếu của một người phụ nữ là gì! Nhớ đến trước đây, cô có giữ vài tấm hình lúc Minh Diệp ngủ lại nhà cô, cô chụp lên.

Vốn dĩ giữ lại làm kỷ niệm nhưng bây giờ, những tấm hình đó lại có ích rồi. Mỉm cười, cô tiếp tục công việc của mình.

Thời gian cứ trôi qua, thời tiết bắt đầu có sự chuyển giao rõ rệt!

Những chiếc lá bắt đầu vàng úa, tiếng ve thưa thớt rồi tắt hẳn. Trời đất bước vào mùa thu! Học sinh nô nức đến trường sau thời gian nghỉ hè, nụ cười tươi làm cho con người ta như dịu lại mọi thứ!

Kế hoạch của Lâm Bình Anh đang tiến hành khá thuận lợi. Là chi nhánh công ty của Pháp có tiếng tăm, công ty anh đã có chỗ đứng vững chắc. Song song đó việc hợp tác với Hắc Ưng đang tiến triển, giữa tháng trước Louis về nước, theo dõi tiến triển, sau đó sự phụ cũng từ Chicago về Paris, chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới.

Căng thẳng chuẩn bị tỉ mỉ kế hoạch, thỉnh thoảng anh nhớ đến Thanh Ngọc. Biết không nên quá gần gũi, như vậy thì tâm trí anh sẽ không thể kiểm chế mà nhớ về cô.

Thế nhưng không gặp, anh lại càng cảm thấy hoài niệm. Rảnh rang công việc, anh quyết định đến bệnh viện thăm Thanh Ngọc.

Chiếc xe màu xám dừng trước quán cà phê đối diện bệnh viện trung tâm, anh đi vào trong. Lấy điện thoại ra gọi, anh kiên nhẫn chờ bên kia bắt máy:

- Cậu có rảnh không?

- .....

- Tớ đang ở quán cà phê đối diện bệnh viện, cậu qua chứ?

- .....

- Ủ' vậy tớ chờ cậu!

Khoảng hơn 10 phút sau, Thanh Ngọc bước vào quán cà phê. Bụng cô đã thai trong tháng thứ 6, sắp bước qua tháng thứ 7, đã rất rõ rệt.

Cô mặc chiếc áo bầu xanh dương nhạt, đi đôi sandal màu đen. Cô càng ngày ý nhị, hấp dẫn hơn. Thấy anh, cô cười tươi:

- Sao hôm nay rảnh rồi mà hẹn tớ ra uống nước vậy? Cậu không đi làm à?

- Tớ mới xong việc! Về sớm! – anh trả lời.

- Vậy sao? Tớ hôm nay cũng tan ca sớm một chút. Định ngồi nói chuyện với Ngân chút nữa nhưng cậu gọi nên ra đây luôn!

- Lát người đó đến đón cậu sao? – anh hỏi.

- Ủ' anh ấy chắc đang trên đường đến đây đón tớ! – cô gật đầu.

Sau đó hai người ngồi nói chuyện, hỏi thăm tình hình của nhau. Hơn nửa tiếng sau, Thanh Ngọc bắt điện thoại, rồi nói:

- Anh ấy đến đón tớ rồi! Cậu về luôn hay ngồi thêm lát nữa!

- Thôi tớ về luôn! Dù sao cũng chưa biết mặt chồng tương lai của cậu, có lẽ nên gặp một chút! – nói xong anh tính tiền, cùng cô đi qua cổng bệnh viện.

Đi đến cổng bệnh viện Lâm Bình Anh thấy một người đàn ông nở nụ cười tươi, đưa tay ra đỡ Thanh Ngọc. Hắn đứng bên cạnh một chiếc BMW đen bóng, mặc bộ vest lịch sự.

Là đàn ông, khi nhìn vào khuôn mặt ấy, ấn tượng ban đầu là rất đẹp trai, sau đó anh cảm nhận được sự ôn hòa đó chỉ dành cho Thanh Ngọc, anh ta liếc qua anh một cách lạnh lùng như thợ săn ngắm trúng mục tiêu.

Anh thấy khuôn mặt này có gì đó quen thuộc, tựa như anh đã thấy ở đâu đó rồi. Sau khi để Minh Diệp đỡ tay, Thanh Ngọc cười với anh:

- Diệp, đây là bạn thân của em từ nhỏ tên Lâm Bình Anh – rồi cô quay sang bên kia – Tiểu Bình, còn đây là chồng tớ, Trần Minh Diệp!

- .....- Lâm Bình Anh giật mình. “Trần Minh Diệp?” Anh nghe tên mà giật mình. Chính là hắn!

Lâm Bình Anh không thể ngờ được người Thanh Ngọc yêu chính là kỳ phùng địch thủ của mình. Thảo nào anh nhìn hắn thấy quen.

Chính là sư phụ đã từng đưa bức tranh gia đình của hắn cho anh xem. Hèn gì người phụ nữ tên Minh Chi kia anh nhìn quen thuộc đến vậy. Nếu vậy, chẳng phải là Thanh Ngọc sẽ làm đối thủ của anh hay sao? Bao nhiêu suy nghĩ làm anh rối bời, anh thẳng thốt nghĩ về tương lai.

Trong lúc Lâm Bình Anh còn đang ngẩn ngơ, tuy khó hiểu và cảm thấy người đang ông trước mặt này rất quen. Ngoại trừ những tấm hình anh ta và Thanh Ngọc gặp nhau thì anh vẫn cảm thấy như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng Minh Diệp cũng không quan tâm, quay sang Thanh Ngọc nói:

- Em nghĩ lâu chưa?

- À em cũng mới ra gặp Tiểu Bình một chút! – Thanh Ngọc cười – Tiểu Bình! Vậy tớ về trước nhé!

- Ủ' vậy chào 2 người! – Tiếng Thanh Ngọc cất lên cắt ngang suy nghĩ của Lâm Bình Anh, anh cũng cười gượng chào lại.

Chiếc xe đen chạy đi, anh nhìn theo.

Anh không nghi ngờ anh ta chính là Dark, cái khí thế kia không khác gì bức tranh mà sư phụ về đưa cho anh xem. Điều tra không ra hành tung của Dark, bây giờ lại gặp, nếu đã biết anh cần phải thông báo với sư phụ, sau đó điều tra hành tung của anh ta.

Xoay người bước đi, lòng anh rối như tơ vò.

Sắc trời chuyển về đêm, thành phố chìm trong cơn mưa tầm tã. Hạt mưa dày đặc, đổ xuống cũng nửa tiếng đồng hồ. Thanh Ngọc ở trong phòng, mới tắm xong, bước ra ngoài. Minh Diệp bước ra, lấy máy sấy tóc cho cô. Tay anh luồn vào từng kẽ tóc mềm mại, đen mượt của cô nhẹ nhàng như nâng niu bảo vật quý giá, trên môi anh nở nụ cười thỏa mãn, còn cảm thấy thành công hơn khi anh lấy được những dự án lớn.

Sau khi tắt máy sấy, anh ôm cô vào lòng, mở bản nhạc hòa tấu nhẹ nhàng, căn phòng trở nên ấm cúng hơn. Anh hôn lên trán cô, cười nhẹ:

- Ngọc! Giờ con cũng lớn vậy rồi, hay là em nghỉ làm nhé? Ở nhà anh thấy yên tâm hơn, được không?
- Nhưng việc ở bệnh viện, anh cũng không thể dùng quyền hành mà áp đặt được! – cô nói.
- Thôi anh thấy viện trưởng cũng không ý kiến gì đâu, dù sao cũng có Thanh Ngân mấy tháng nay hỗ trợ, anh nghỉ cũng không có gì khó! Cứ coi như nghỉ không lương đi, ở nhà anh mới an tâm được!
- Ủ ỷ vậy để mai em lên gặp viện trưởng nói chuyện – cô gật đầu.
- Vậy mới ngoan! – anh hôn lên trán cô, bàn tay xoa cái bụng lớn của cô – Ngủ sớm đi! Anh chờ em ngủ rồi mới sang thư phòng!
- Vâng!
- Ngủ ngon bà xã, ngủ ngon nhé cục cưng của ba!!!!

Khoảng 10 phút sau, thấy Thanh Ngọc nhắm mắt, thở đều, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô khỏi lạnh, chỉnh lại nhiệt độ rồi đóng cửa bước ra khỏi phòng.

Bỗng nhiên Thanh Ngọc mở mắt.

Cô là giả ngủ! DẠO này mỗi khi anh đi, cô không ngủ được. Không biết có phải do có thai hay không nhưng cô rất nhạy cảm, tuy anh vẫn yêu chiều cô như vậy nhưng có sự xa cách rõ rệt, cảm giác anh có gì đó khác.

Cầm điện thoại, cô mở thư mục lên, có một góc hình khóa dùng mật khẩu. Sau khi bấm lớn, cô nhìn vào tấm hình anh không mặc áo, nằm trong căn phòng, mà cô biết đó không phải là của biệt thự.

Mấy ngày nay cô cứ suy nghĩ, không biết ai gửi tấm hình này, chỉ biết người đó để lại tin nhắn người đó mới là người anh yêu. Điều này làm cô rất đau đốn và sợ hãi.

Cô biết anh ưu tú bậc nào, cô biết anh sẽ có nhiều người phụ nữ theo đuổi, và cô tin 32 tuổi như anh chắc chắn cũng trải qua mối tình nào đó.

Cô chưa từng hỏi nhưng cô nghĩ rằng họ yêu nhau, mà phải chia tay chắc chắn có lý do nào đó không thể nói.

Nếu anh còn yêu người đó thì còn cô sẽ ra sao? Cô chắc không thể đối mặt với chuyện này nhưng cô yếu đuối lại không dám hỏi người phụ nữ anh từng yêu là ai?

Nhìn ra bên ngoài, cô cố nhắm mắt, không dám nghĩ nhiều.

Trời càng về đêm, mưa không có dấu hiệu ngừng nghỉ, không khí có vẻ lạnh hơn rõ rệt.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 60 + 61

Trời mấy ngày rồi âm u khó tả. Con bão đi qua, mọi thứ xác xơ, tiêu điều. Cây xanh trên phố xơ xác một mõi chống đỡ, như muốn thả lòng nghỉ ngơi.

Tại một căn phòng nọ, người đàn ông nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trầm tư nhìn cây xanh bơ phờ. Có tiếng gõ cửa, anh quay người ngồi vào ghế, cất tiếng:

- Vào đi!
- Kẹt...- cánh cửa mở ra, một người đàn ông cung kính bước vào – Lâm thiếu! Xin lỗi tôi không điều tra được gì hết!
- Tại sao? – Lâm Bình Anh chỉ hỏi một câu.
- Tôi cũng đã điều tra lại một lần nữa nhưng mọi thông tin của người đàn ông này được giấu rất kín, mọi mối quan hệ đều được huy động nhưng không điều tra ra một cái gì! Từ nơi ở, địa vị, thông tin cá nhân đều trống không. Kể cả số xe đăng ký cũng chỉ có một cái tên duy nhất! Theo dõi trong thành phố cũng cho biết, có bám theo anh ta nhưng rồi luôn bị chặn đường, tổn thất không nhỏ.— Người đàn ông giọng nói càng lúc càng cảm thấy kì quái, không biết có bị trách phạt hay không?
- Thôi được rồi! Anh ra ngoài đi! – Lâm Bình Anh phát phát tay.

Người đàn ông cung kính đóng cửa, đi khuất sau hành lang. Chỉ còn lại một mình, Lâm Bình Anh khẽ cười:

- Không hổ là Dark! Mọi mối quan hệ cũng được huy động mà không thể điều tra được thân thế của anh! Tôi không tin, tôi không đùng đến anh được.! Tôi sẽ không để Tiểu Ngọc phải sống trong mối nguy hiểm như vậy!

Nói xong, anh lại cười, một nụ cười chứa đầy sự toan tính.

Hôm nay, Thanh Ngọc đã bắt đầu nghỉ dưỡng thai.

Mấy ngày trước làm đơn, viện trưởng Trần cũng ký, chỉ nói cô an tâm dưỡng thai, làm cô rất ngại. Xuống phòng nói vài câu chào hỏi với mọi người, ai cũng cười nhẹ nhàng chúc cô mẹ tròn con vuông.

Thanh Ngân biết tin, khóc rống lên, than thở với cô liên tục, cô chỉ đành lắc đầu. Ngồi dưới mái vòm gần hồ bơi, cô uống 1 ngụm sữa, rồi giờ sách dạy cách chăm con, cô không biết có người đang đến gần:

- Bà xã! – Minh Diệp ôm cô, hôn lên mái tóc – Sao hôm nay em lại dậy sớm vậy? Không nghỉ ngơi thêm tí nữa?

- Quá trưa rồi mà anh bảo sớm?- cô lắc đầu cười nhẹ.

- Nhưng bình thường buổi trưa anh về nhà, em vẫn còn nằm trên giường mà? – anh như tò mò hỏi lại.

- Em muốn ra ngoài đi dạo một chút cho khỏe, em thấy bụng hơi nặng, hơi mệt nên ra ngoài cho thoáng!

- Em mệt sao? Nhóc con lại đá em à? – Minh Diệp đau lòng xoa bụng cô, nói giọng đầy oán trách – Nhóc con ngoan, nằm yên trong bụng mẹ rồi sinh ra, đừng làm mẹ đau đớn, ra đời ba đánh đòn con đấy.

- Á...- Thanh Ngọc kêu lên một tiếng.

- Em sao vậy? Lại đau nữa sao? Anh đưa em đi bệnh viện – anh lo lắng hỏi.

- Chắc do anh hù con, nên nó mới kháng nghị, đập vào bụng em – cô lắc đầu giải thích.

- Hừ Nhóc con này thật hư! Dám làm đau bảo bối của anh! Chưa ra đời mà đã hư như vậy rồi, quá nghịch! Chẳng biết giống ai nữa!!!! – anh thở dài.

- Ừ nhỉ, không biết con giống em nhiều hơn hay giống anh nhiều hơn nhỉ?

- Tiểu nữ nhi chắc chắn xinh đẹp giống em rồi! – anh cười lớn.

- Sao anh biết là nữ mà không phải nam? Nghịch ngợm như vậy thì chỉ có con trai thôi!

- Chắc chắn là con gái, anh khẳng định mà! – anh tự tin nhấn mạnh – Phải không con gái của ba?

- Xi...thật là! – cô chẳng thèm nói với anh nữa.

Lúc nào mà nhắc đến giới tính của cái thai trong bụng, anh cũng nói là con gái.

Nhiều lúc Minh Chi nói muốn xem ai đúng thì đi siêu âm giới tính mà anh cũng không chịu, anh chỉ nói 1 câu “ chắc chắn là con gái, không cần phải siêu âm” rồi thôi.

Cô cũng không nói nữa. Cô chỉ muốn mình sinh cho anh 1 đứa con trai, sinh cho ba một đứa cháu đích tôn để ông vui mừng tình lại.

Vậy mà anh lại nói con gái dễ thương sẽ nghe lời, anh không thích con trai nghịch ngợm, cô làm sao mà hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì!

Còn Minh Diệp thì khác! Anh không muốn cô sinh con trai, anh sợ giống như Tom, bị con trai suốt ngày giữ lấy mẹ, không để cho anh yêu thương.

Lúc đó tình mẫu tử trời dấy, không phải anh sẽ thiệt thòi hay sao? Nhất quyết anh tin chắc đây là con gái.

Nhẹ nhàng nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, anh xoa bụng cô.

Anh cũng thấy thương cô, cô có thai mới hơn 7 tháng mà đi đứng nặng nhọc, bụng to hơn người bình thường. Bác sĩ nói cô mang thai đôi, cần phải chú ý đi đứng trong 3 tháng cuối thai kỳ.

Lúc đầu anh cũng rất ngạc nhiên, sau đó là vui đến mức điên cuồng. Anh và cô yêu nhau, kết tinh tình yêu của họ chính là cái thai này, vậy mà có một lúc 2 tim thai, anh xúc động tột độ.

Đến mức anh tăng luôn 20 % lương cho tất cả nhân viên, bỏ tiền ra cho họ nghỉ 3 ngày đi du lịch. Anh muốn chia sẻ niềm vui của anh lúc đó cho mọi người biết. Sau đó có mấy chị làm trong ban lãnh đạo chỉ cho anh một số đồ ăn, bài thuốc, cách hoạt động, ...dành cho người phụ nữ mang thai làm anh cảm kích vô cùng.

Bây giờ, anh cũng chưa dám tin tưởng vào hạnh phúc đang có như vậy. Yêu thương nhìn cô, anh lặng lẽ ôm cô vào ngực.

Thấy hai người đang tình cảm, Tom cũng không muốn cắt ngang, chỉ là Vũ đang ở trong thư phòng, có việc cần báo cáo gấp, nên anh thay mặt anh ta ra gọi Minh Diệp:

- Ủm hừm! – anh háng giọng – Tôi không phá ngang chứ?

- .....- cả Minh Diệp và Thanh Ngọc thấy trên đầu 1 đám quạ đen bay ngang qua, nhìn Tom chòng chọc.

- Hi tôi có chuyện muốn gặp cậu , không cần phải nhìn tôi như vậy – Tom cười haha, mà trong đầu lại nghĩ “ hú hồn! Suýt nữa chọc phải ma vương”.

- Vậy vào thư phòng đi, lát nữa tôi đến! – Minh Diệp gật đầu, anh biết Tom có việc gì đó khó nói, anh quay sang Thanh Ngọc – Em có muốn lên nhà nghỉ ngơi không?

- Thôi khỏi! Em muốn ngồi đây một lát, có Vũ Ngô được rồi.

- Vậy nhớ ngồi một lát rồi lên phòng nghỉ nhé! Xong việc anh qua!

- Vâng! Anh đi đi – Thanh Ngọc gật đầu.

Minh Diệp đi rồi, Thanh Ngọc lại nhấp 1 ngụm sữa, lấy điện thoại ra xem. Có Tin nhắn, lại một tấm hình khác của anh. Cô không nhìn rõ mặt nhưng cô thấy là biết họ đã làm gì! Một cú nhói đau trong lòng, người đó muốn quay về, muốn cô rời khỏi.

Đau đớn, cô định gấp điện thoại thì điện thoại reo lên, là Tiểu Bình, cô bắt máy:

- Alo!

- .....

- Ủ vậy cũng được! Tổ sẽ đến đó

- .....

- Nhưng bây giờ tớ không rảnh, chiều được không?

- .....

- Ủ vậy bye!

Gấp điện thoại, cô đứng lên, quay sang nói với Vũ Ngô:

- Cô Ngô! Chiều cháu muốn ra ngoài, cô đưa cháu đi!

- Vâng tôi biết rồi thưa cô chủ! – Vũ Ngô gật đầu.

- Khoảng 4giờ cháu đi, cô nói Chú Ngô chuẩn bị xe nha!

- Vâng!

- Bây giờ cháu muốn lên phòng nghỉ ngơi một lát!

Cô biết mình đã thai tháng thứ 7, ra đường một mình cũng không tiện nên để Vũ Ngô đi cùng cho yên tâm, ít ra cả nhà cũng không lo lắng. Nghĩ vậy cô quay người để Vũ Ngô đỡ cô vào nhà.

Ở trong thư phòng, 2 người đàn ông mỗi người một vẻ, ngồi trên bộ ghế, mặt trầm ngâm:

- Tại sao lại là người của Hắc Ưng? – tiếng Minh Diệp.

- Chẳng lẽ Hắc Ưng điều tra ra thân thế của Minh Diệp rồi? – Tom hỏi.

- Tôi cũng không chắc nhưng mà những người theo dõi cậu toàn bộ đều là người của Hắc Ưng! Ngoài ra có một số thành phần là người Pháp, tôi cũng không rõ tại sao? – Vũ nói.

- Phong vẫn còn điều tra sao? – Minh Diệp hỏi.

- Ủ thông tin ban đầu những người còn lại thuộc hội Mafia Pháp! – Vũ gật đầu.

- Sao lại có Mafia Pháp ở đây? Chẳng lẽ Phi Ưng có quan hệ với chúng? – Tom giật mình.

- Cậu tiếp tục điều tra nguyên nhân cho tôi? Phải truy dò đến cùng! Tận dụng mọi mặt thám, tìm rõ nguyên nhân, cậu hiểu chứ? – Minh Diệp lạnh lùng phân phó.

- Vâng tôi biết rồi! – Vũ gật đầu.

- Lôi, Hòa chưa có thông tin gì sao? – Minh Diệp lại hỏi.

- Hòa nói đến bây giờ vẫn chưa có thông tin gì? Cả người của cậu Tom cũng không có thông tin gửi về, tôi e họ đã chặn mọi đường điều tra của chúng ta rồi.

- Thôi được rồi, cậu ra ngoài đi!

Vũ ra ngoài, đóng cánh cửa lớn. Còn 2 người đàn ông trong gia đình, thỉnh thoảng liếc nhau:

- Anh có suy nghĩ gì? – Minh Diệp hỏi. Anh biết Tom có chủ ý gì đó!

- Tôi đang nghĩ tại sao người bên Mafia Pháp lại nhúng tay vào chuyện này? Hơn nữa lại huy động người hỗ trợ cho Hắc Ưng. Còn cậu?

- Tôi chỉ không hiểu vài vấn đề. Một là mọi thông tin tôi đã xử lý hết, chắc chắn không thể lộ ra ngoài, vậy tại sao họ có khả năng nhận ra. Hai là nếu như chưa nhận ra, vậy mục đích họ bám theo tôi làm gì? Ba là mối quan hệ với Hắc Ưng. – Minh Diệp lạnh lùng đặt câu hỏi.

- Cái này cũng không chắc chắn! Thông tin có thể bị lộ nhưng tôi không hiểu, Hắc Ưng và cậu là mối thù diệt môn, 11 năm trước cậu ra tay tiêu diệt sau khi giành lại Devil từ tay Trần Chí Trung. Vậy tại sao họ chỉ như theo dõi, mà không có bất kì hành động gì? Hay là họ đang sắp xếp kế hoạch nào đó lớn hơn. – Tom cũng lạnh lùng không kém đưa ra vấn đề.

- Tôi cũng không rõ về vấn đề này! – Minh Diệp lắc đầu – Anh có thể đứng ra tìm hiểu mối quan hệ bên Mafia Pháp không?

- Dĩ nhiên! Chuyện này có liên quan đến an nguy của mọi người trong gia đình, tôi sẽ không ngồi yên! Cậu hiểu mà! – Tom lạnh lùng khí thế.

- Cảm ơn anh! Thời gian này chuyện công ty anh đã giúp tôi khá nhiều, bây giờ lại đến chuyện này nữa.

- Cậu khiêm tốn như thế từ lúc nào vậy? – Tom ngạc nhiên.

- Hừ...- Minh Diệp hừ lạnh.

- Haha dù sao cũng nhận phần tình cảm này của cậu, tôi nhớ bà xã rồi, lát đến công ty sau nhé.

Lời nói vừa dứt, bóng dáng Tom đã khuất sau cánh cửa. Minh Diệp cười, hẳn lúc nào cũng hấp tấp như vậy, anh đứng lên, chuẩn bị đến công ty.

Bước sang phòng ngủ, anh thấy phòng trống, chắc Thanh Ngọc chưa lên, anh đành đi xuống. Thấy cô đang ngồi trong phòng khách, anh đi lại gần:

- Em còn chưa lên nghỉ nữa à?

- Anh đi làm à? – Thanh Ngọc quay sang – em chưa mệt, lát em lên nghỉ.

- Ừ đừng để mệt quá, giờ anh đến công ty, tối về chờ anh nhé! – Minh Diệp nháy mắt, hôn nhẹ lên môi cô.

- Anh thật là...đi đường cẩn thận nhé!

- Anh biết rồi, em nghỉ đi, đừng tiễn.

- Vâng, em biết rồi.

Tiếng động cơ dần dần mất hẳn. Thanh Ngọc đi lên phòng ngủ, nằm nghỉ ngơi.

Chưa đến giờ hẹn, cô đành mở cuốn sách, mở bản nhạc opera nhẹ nhàng, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Hẹn Thanh Ngọc 4 giờ nhưng Lâm Bình Anh đến sớm chừng 15 phút. Bây giờ anh chắc chắn khẳng định Trần Minh Diệp kia là Dark, người đứng đầu Devil, người làm thế giới ngấm trong nước phải nể sợ.

Thế nhưng anh lại lo lắng, lại phân vân không biết có nên nói sự thật này cho Thanh Ngọc biết hay không? Anh cũng suy nghĩ không biết cô đã biết hay chưa?

Nếu như anh nói mà cô biết rồi thì có gây hiểu lầm gì cho cô không. Uống hết ly cà phê đen đặc, anh vẫn chưa thấy cô đến. Kêu thêm 1 ly nữa, bồi bàn vừa bưng ra thì cô đẩy cửa, từ từ bước vào.

Cô đi cùng một người phụ nữ trung niên, bà ấy chắc là người giúp đỡ cô trong quá trình mang thai, anh thấy vậy cũng đứng lên, nở 1 nụ cười, đi lại đỡ lấy

cô:

- Cậu đến lâu chưa? – Thanh Ngọc hỏi trước.

- Tớ mới đến, café vừa mới đưa lên thôi – Lâm Bình Anh gãi đầu cười.

- Ủ!

Thanh Ngọc ngồi vào ghế, nhìn quanh căn phòng này.

Phòng không quá lớn nhưng trang trí khá ấm cúng. Một quán ăn có phòng riêng nhưng sang trọng thế này không phải cô chưa từng vào. Nhưng cô không hiểu bình thường LÂM BÌNH ANH hẹn cô ra, cũng chỉ ngồi ở bàn bình thường, hôm nay sao lại kín đáo vào phòng VIP như thế này, cô thắc mắc.

Nhìn thấy VÚ NGÔ đứng đó, cô liền nói:

- VÚ NGÔ đây là bạn cháu! VÚ cứ ra xe với chú đi, khi nào xong, cháu sẽ gọi!

- À vậy tôi ra trước. – VÚ NGÔ cũng gật đầu.

VÚ NGÔ đi rồi, phục vụ bung ly sinh tố vào, trong phòng chỉ còn hai người.

- Sao hôm nay cậu không nói gì? – Cô nhìn qua LÂM BÌNH ANH, sắc mặt có vẻ như khó nói – Có chuyện gì mà hôm nay lại chọn phòng này vậy?

- Tớ chỉ muốn nói chuyện với cậu, ngoài kia không tiện – LÂM BÌNH ANH đăm chiêu, nhìn Thanh Ngọc trả lời.

- Tiểu Bình! Cậu có biết hôm nay cậu rất lạ hay không?

- Có sao? – LÂM BÌNH ANH giật mình – Cũng có thể?

- Có chuyện gì, cậu nói với tớ được không?

- Thật ra thì... Tiểu Ngọc... tớ..tớ muốn hỏi, cậu có biết chuyện của thế giới ngầm không?

- Thế giới ngầm? – Thanh Ngọc hỏi lại – Có liên quan gì đến cậu vậy? Không phải cậu vay nặng lãi bị đòi nợ chứ?

- Không có. Tớ chỉ hỏi vậy, cậu từng nghe nói đến Devil chưa? Bang phái bây giờ được xem là mạnh nhất ấy – nói xong, LÂM BÌNH ANH nhìn thẳng vào Thanh Ngọc, theo dõi nét mặt cô.

- Có từng nghe nói, nhưng tớ cũng không chú ý lắm!

- Cậu không biết gì sao? – LÂM BÌNH ANH giật mình.

Anh tin Thanh Ngọc không biết gì về sự thật đó. Cũng phải thôi, có ai lại đồng ý người mình yêu là trùm xã hội đen, mà người đó lại hiền dịu như Thanh Ngọc.

- Biết cái gì? – Thanh Ngọc lại hỏi lại – Cậu hôm nay rất khác lạ, có chuyện gì vậy? Tại sao lại hỏi những chuyện ngoài lề như thế này?

- Thật ra, Tiểu Ngọc...- LÂM BÌNH ANH ngập ngừng, rồi hít một hơi thật sâu, anh quyết định nói ra sự thật – TRẦN MINH DIỆP, người đàn ông của cậu, chính là trùm xã hội đen, bang chủ của Devil!!!!

- Hả.....- Thanh Ngọc giật mình, muống khuấy sinh tố trên tay rớt ra bàn. – Cậu nói cái gì?

- Tớ chắc chắn! Tớ đã điều tra rồi! Cậu phải tin tớ. – LÂM BÌNH ANH nói.

- Cậu chắc chứ?

- Ủ tớ khẳng định trên tình bạn bao nhiêu năm nay của chúng ta, tớ 100% khẳng định.

- Nhưng tại sao cậu lại biết chính xác là Diệp, cậu có nhầm ai đó không? – cô nghi ngờ hỏi lại. Dù đây là bạn thân nói, cô có tin 1 nửa nhưng sự thật này quá khó tiêu thụ.

- Cậu không cần biết tớ làm sao biết! Cậu chỉ cần biết bây giờ, cậu đang rất nguy hiểm. Hẳn có rất nhiều kẻ thù, nếu một ngày họ phát hiện ra thân thế thật sự, chỉ sợ gia đình cậu đều bị hấn liên lụy.

- A....- cô giật mình.

- Vậy nên, Tiểu Ngọc! Nếu cậu yêu hẳn, cậu cũng nên nghĩ một chút cho con cậu, cho gia đình cậu. Cậu mợ và mẹ của cậu cũng lớn tuổi rồi, chuyện này không thể dùng tình cảm nam nữ giải quyết được, cậu hiểu không? – LÂM BÌNH ANH thận trọng nhắc nhở.

- Ừ tớ biết rồi. – Thanh Ngọc gật đầu – Cậu có biết trước đây, bang chủ, hần,....

Đầu óc Thanh Ngọc bây giờ rối thành 1 đoàn.

Điều này cô thật sự chưa chấp nhận nổi. Có ngạc nhiên, có giật mình, có lo âu, có sợ hãi... mọi cảm xúc cô không thể diễn tả được. Anh! Người đàn ông âm áp chân thành đó lại là trùm xã hội đen, người máu lạnh sao? Người trên tay dính nhiều mạng người, ra tay ác độc hay sao?

Cô không tin nổi, cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, cô lại run run mở miệng:

- Cậu biết gì về đời sống trước đây không?

- Tớ cũng không biết nhiều lắm, cậu muốn hỏi gì sao?

- Tớ chỉ muốn hỏi, nếu cậu đã biết như vậy thì chắc chuyện đời tư của hần, cậu cũng biết đôi chút chứ?

- Cũng không nhiều. Tớ chỉ nghe nói trước đây một người bác của hần làm bang chủ, hần đứng lên giành lại. À còn nghe nói trước đó, hần có một người phụ nữ bên mình họ Dương! Sau đó thì tớ không biết!

- .....- “Người phụ nữ họ Dương”....Cái câu này làm cô đình trệ mọi giác quan.

Thật sự sao? Chính là người phụ nữ đó? Cô ngáy người, Lâm Bình Anh gọi:

- Tiểu Ngọc, cậu sao vậy?

- Không sao. Tớ thấy hơi mệt, tớ muốn về nhà nghỉ. – cô lắc đầu, mặt mũi tái nhợt.

- Ừ vậy cậu về nghỉ đi.

Khoảng 5 phút, Vũ Ngô đi vào đỡ cô ra về, trước khi về Lâm Bình Anh chỉ nói một câu với cô:

- Cậu phải suy nghĩ thật cẩn thận, còn có tớ!

Cô cũng chỉ ừ một cái rồi đi ra xe.

Cảm xúc của cô bây giờ ngổn ngang, không để ý xung quanh. Còn Lâm Bình Anh nhìn theo bóng cô trầm tư. Định đứng dậy thì có một người phụ nữ dáng vẻ xinh đẹp, nước da trắng ngần, nở 1 nụ cười với hần:

- Tôi là người phụ nữ họ Dương đó! Hi vọng hợp tác với anh!

Là người từng trải, anh hiểu được ý của cô ta muốn gì. Sự tự tin đó, làm anh do dự.

Anh muốn giành lấy Thanh Ngọc. Anh đưa tay, cũng nở 1 nụ cười với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 62 + 63

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Thanh Ngọc im lặng, lên xe về thẳng biệt thự. Cô chỉ nói Vũ Ngô cô muốn lên nghỉ ngơi, rồi vào phòng đóng cửa.

Vũ Ngô cũng không hiểu chuyện gì, chỉ cảm thấy cô có việc cần suy nghĩ, nên đi lo đồ ăn. Cho tới khi Minh Diệp về, vào phòng ôm cô, cô đã nằm đó hơn 1h đồng hồ.

- Em mới dậy à? – Minh Diệp thấy cô, cười nói.

- Vâng! Em ra ngoài về, mới nằm nghỉ! – cô chỉ gật đầu, nhìn anh chăm chú.

- Em đi ra ngoài làm gì?

- Em chỉ đi gặp bạn một chút! – nói xong cô nhìn anh.

- Sao vậy? Nhớ anh à? – anh lại cười, nhận ra cô nhìn anh với một ánh mắt tìm tòi.

- Vâng!

- Anh thấy em hơi lạ, có sao không?

- Em không sao? Chỉ là...- cô ngập ngừng.

Cô biết, khi hai người bắt đầu tìm hiểu nhau, họ đã từng hứa sẽ không giấu nhau bất cứ chuyện gì. Cô cũng tin là anh sẽ không giấu cô. Nhưng lời nói của Tiểu Bình, cô không thể không để ý.

Ai không hiểu cậu ấy nhưng cô tin cậu ấy không bao giờ nói dối cô, thậm chí từ nhỏ đến giờ chưa có một lần nào cả. Mâu thuẫn, cô chỉ không biết nên làm gì!

- Chỉ là sao? – anh nhướn mày hỏi, ôm cô vào lòng.

- Thật ra...- cô hít 1 hơi – Diệp! Em chỉ muốn hỏi trước giờ anh đã từng giấu em chuyện gì chưa?

Nghe cô hỏi, người anh cứng lại, bàn tay đang xoa nhẹ bụng cô cũng đột nhiên dừng lại, bơ vơ giữa không trung.

Lấy lại bình tĩnh, anh vuốt ve, nhẹ nhàng nói:

- Sao em lại hỏi vậy? Có chuyện gì sao?

- Anh trả lời đi!

- Thật ra, chúng ta đã hứa là luôn thành thật với nhau rồi đúng không? Vậy nên anh sẽ không giấu em bất cứ điều gì! Có thể là anh chưa nói được nhưng em phải tin là tốt cho em, em hiểu không?

- Ừm – cô gật đầu rồi ôm lấy anh.

Cô biết, anh đã nói vậy thì khả năng là Tiểu Bình nói rất chính xác.

Chỉ là nếu như cô không biết thì anh sẽ giấu cô đến bao giờ. Cô cũng biết anh sẽ không để cô và mọi người nguy hiểm nhưng cô lại lo cho anh.

Cô không chán ghét những người bàn tay đã từng kết thúc sinh mạng của người khác, cô cũng biết là đã dấn thân vào thế giới đó thì 1 là sống, 2 là chết. Nhưng biết rồi, cô sẽ lo lắng cho anh, cô sẽ không yên tâm khi người đàn ông của mình gặp nguy hiểm.

Cô chỉ mong anh yên bình, gia đình hai người hạnh phúc, cùng nhau chờ đón những đứa bé sắp ra đời. Ôm chặt anh, cô mang nhiều tâm sự.

Còn Minh Diệp, ôm người anh yêu trong lòng, anh cảm nhận được từng thay đổi qua hơi thở và hành động của cô. Rốt cuộc sau khi anh đi làm đã xảy ra chuyện gì, anh cần điều tra. Chỉ không để cô nghĩ ngợi, anh đưa tay, vuốt tóc cô:

- Cũng sắp tới giờ ăn rồi, anh đưa em xuống nhé?

- Dạ!

Bữa cơm cũng thảnh thơi nói chuyện, Minh Diệp cũng suy nghĩ không biết cô lo lắng chuyện gì. Đưa cô vào phòng, anh gọi Vũ Ngô vào trong:

- Chiều nay Cô có biết ai gặp Thanh Ngọc không?- Minh Diệp hỏi.

- Tôi cũng không biết người đó là ai. Đó là một cậu thanh niên nghe nói là bạn thân của phu nhân!- Vũ Ngô nói.

- Vậy họ nói những chuyện gì cô biết chứ?

- Cô Ngọc kêu tôi đi ra ngoài, tôi không biết cụ thể họ nói chuyện gì.

- Vậy thôi, cô đi ra ngoài đi!

Vũ Ngô đóng cánh cửa thư phòng, Minh Diệp trầm ngâm suy nghĩ. Nếu là đàn ông thì chỉ có thể là Lâm Bình Anh kia.

Nhưng cụ thể họ đã nói những gì? Tại sao thái độ của Thanh Ngọc lại có vẻ gương gao như vậy? Không lẽ là chuyện kia? Nhưng anh tin chắc mọi thông tin của cả hai thân phận đều được phong tỏa chặt chẽ, sẽ không lộ ra sơ hở, nếu không thì anh đã không yên ổn được đến bây giờ.

Gạt mọi suy nghĩ, anh đứng lên đi về phòng.

Lâm Bình Anh thì đang ngồi trên chiếc sofa, kéo kéo cravat. Tâm trí anh đang đặt tại buổi chiều nay, lúc Dương Linh kia đề nghị hợp tác. Anh hiểu người đàn bà đó có ý muốn chia rẽ Thanh Ngọc và Trần Minh Diệp, nếu hợp tác thì Thanh Ngọc sẽ là của anh.

Nhưng sâu trong thâm tâm, anh lại không thể làm vậy, vì anh quá hiểu Thanh Ngọc, anh không thể ép cô làm gì? Chuyện thân thể kia của Trần Minh Diệp cũng là một vấn đề khó, anh chưa thông báo cho sự phụ vì anh sợ ông sẽ tấn công Trần Minh Diệp làm Thanh Ngọc tổn thương.

Nhưng nếu không làm theo ý ông anh lại càng áy náy. Ông là ân nhân của gia đình anh, cũng chính là người dìu dắt anh những năm qua. Đứng giữa ngã ba đường, anh cảm thấy rất mệt mỏi.

Dương Linh thì hào hứng hơn hẳn. Đề nghị được Lâm Bình Anh kia, cô không thể không hi vọng rằng hắn sẽ đồng ý.

Cô hiểu người đàn ông nào cũng muốn độc chiếm người phụ nữ mình yêu, nhưng cô biết hắn còn lưỡng lự. Có thể một thời gian nữa, hắn sẽ suy nghĩ lại.

Định đi vào nhà, ở dưới cầu thang, vệ sĩ thân cận của Cao Vinh đứng chờ cô:

- Cô Dương! Cậu chủ cho mời!

- Được rồi! Dẫn đường đi! – cô gật đầu đáp ứng.

Ngồi trong chiếc xe, nhìn ra bên ngoài, tâm trạng cô có đầy vui vẻ. Những ngày qua tuy Cao Vinh đối xử tốt với cô rất nhiều, thậm chí còn thể hiện sự tôn trọng đối với cô, làm cô phần nào cảm động. Nhưng trong tim cô chỉ duy nhất chứa hình bóng của người đàn ông đó, cô cũng chỉ âm thầm xin lỗi Cao Vinh mà thôi.

Bước xuống xe, cô đi thẳng lên trên.

“Tách. . .tách.tách”. Tiếng máy chụp hình vang lên, người đàn ông áo đen nhanh tay, đã có hơn 10 tấm hình.

Hắn gật gù đầu, đi lại chỗ chiếc xe hơi gần đó, ngồi vào:

- Vũ đường chủ! Tôi đã có những bức hình cần thiết rồi.

- Được! Chờ thông tin từ bên trong!

Dương Linh đi thẳng lên trên, bước vào căn phòng quen thuộc. Cao Vinh thấy cô đến, đứng lên cười cười:

- Linh Linh! Em đến rồi?

- Ừ - cô gật đầu một cái.

- Tôi chờ em đã lâu! – giọng nói Cao Vinh có vẻ khiển trách nhưng có gì đó nhẹ nhàng.

- Xin lỗi, tôi có việc nên về hơi trễ, anh tìm tôi có chuyện gì?

- Nhớ em. . .

Giọng nói của Cao Vinh không còn lạnh nhạt mà chứa đầy nhu tình làm Dương Linh có chút tê dại. Cô phải thừa nhận khi Cao Vinh nhẹ nhàng như thế này, tâm của cô cũng dao động không ít.

Nếu không phải cô yêu Minh Diệp, một lòng một dạ hướng đến anh thì có phải là cô sẽ dành tình yêu đó cho Cao Vinh hay không? Đáp án rất có thể.

Nhìn vào mắt Cao Vinh, Dương Linh một phen áy náy:

- Xin lỗi, tôi nghe không quen!

- Không sao! Tôi tin sẽ nhanh thôi, em sẽ tiếp nhận tôi.

- .....

Dương Linh lại im lặng. Hai người ngồi vậy, lặng im, thỉnh thoảng căn phòng lại có tiếng thờ dài.

Dưới đường phía sau khách sạn, có một người mặc đồ phục vụ khách sạn, nhìn trước ngõ sau rồi đi vào chiếc xe hơi:

- Sao rồi? – Vũ lên tiếng

- Thừa Đại Đường Chủ! Chính xác là khách sạn này, tầng cao nhất được Hắc Ưng bao trọn. Thậm chí là thang máy riêng cũng do người Hắc Ưng trông coi, tôi chưa thể thâm nhập được.

- Chính xác Hắc Ưng?

- Vâng! Theo tôi thấy 2 vệ sĩ thân cận của Phi Ưng cũng đi vào, rất có khả năng là Phi Ưng cũng có mặt.

- Còn gì nữa không?
- Tôi chỉ thấy lạ là trước đây mỗi tuần Hắc Ưng đều có mặt 3 ngày, sau đó có phụ nữ đi lên trên đó nhưng dạo này không hề có.
- Phụ nữ? – Vũ nhủ mày – lúc này cậu có thấy có người phụ nữ đi lên không?
- Dạ không? Dạo này họ đến vẫn như bình thường nhưng không hề dẫn phụ nữ lên trên đó ạ!
- Vậy sao? Được rồi, tiếp tục theo dõi, mọi thông tin cần phải sớm nhất thông báo cho tôi.
- DẠ! Tôi biết thưa Đại Đường Chủ.
- Đi đi! Chú ý an toàn!

Người đó đi rồi, Vũ nhủ mày phân tích. Dương Linh hay đến khách sạn King này ít nhất 2 lần một tuần. Thường có người dẫn cô ta đến, tại sao mật thám lại nói là không? Cơ bản điều này thật khó hiểu.

Nhưng Vũ đâu biết là, bình thường Dương Linh sẽ không đi cầu thang chuyên dụng mà đi thang bình thường, vậy nên mật thám kia không biết cũng phải thôi.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 64 + 65

Khoảng hơn 1 tuần sau, thời gian Minh Diệp ở nhà càng ngày càng ít. Tuy anh có hỏi thăm, coi sóc Thanh Ngọc nhưng thời gian họ gặp mặt không có bao nhiêu.

Trước đây anh đi làm trưa sẽ về, tối ôm cô ngủ, sáng chờ cô dậy mới đến công ty. Không biết dạo này cứ cô mở mắt anh đã đi làm, trưa không về, tối về muộn rồi đi vào thư phòng làm việc cho tới khuya. Sáng cô mở mắt lại không thấy anh đâu.

Càng ngày, mọi nghi vấn làm cô sống trong suy nghĩ. Những bức hình thân mật vẫn 1 tuần có 2 tấm, cô không dám cho anh biết, chỉ suy nghĩ mông lung. Cộng thêm lần trước Lâm Bình Anh nói vậy lòng cô càng hoang mang hơn.

Thanh Ngọc không rõ anh bận việc công ty hay là bận việc của bang phái đó nhưng mỗi khi anh chưa về thì cô vẫn chưa yên tâm mà ngủ. Bụng thai gần 8 tháng, cách ngày dự sinh gần 50 ngày nữa.

Thời gian này suy nghĩ, lo lắng quá nhiều, cô càng ngày càng rõ sự mệt mỏi trên mặt. Minh Chi phát hiện, bổ sung sắt và các vitamin cần thiết cho cô, cũng chỉ an ủi rằng công ty quá nhiều việc. Sau đó cô mới nhận ra, cả nhà ai cũng biết chuyện anh là Bang Chủ của Devil, ông trùm thế giới ngầm được mọi người kính nể.

Chuyện tới đó, cô càng cảm thấy u uất hơn, muốn hỏi chuyện cho rõ nhưng muốn nói lại thôi, cô chỉ muốn biết khi nào mới là lúc anh thật lòng nói hết với cô.

Minh Diệp dạo này bận tới mất tới mũi. Công ty tuy có Minh Chi và Tom giúp anh giải quyết nhưng cuối cùng anh vẫn là người duyệt sau cùng. Công ty cũng chẳng có gì mệt mỏi, mà chuyện làm anh đau đầu nhất chính là chuyện người theo dõi anh, chuyện Hắc Ưng dạo này làm mưa làm gió, bắt đầu đứng ra gây rối, cướp những mối hợp tác lâu năm của anh và đối tác.

Bận bịu, anh không có thời gian lo cho gia đình, lo cho Thanh Ngọc, anh áy náy vô cùng. Nhưng anh ủy nhiệm cho Minh Chi và Vũ Ngô nên cũng đỡ lo hơn, cố gắng chuyên tâm giải quyết mọi việc nhanh gọn để có thời gian chăm sóc cô, con anh và cô sắp chào đời rồi.

Nháy mắt đến trưa, anh cho thư ký Lương đi ăn trưa, anh ngồi giải quyết công việc.

- Cốc cốc....

- Vào đi!

Kẹt... Có tiếng cửa mở, anh ngẩng đầu lên nhìn, là Dương Linh:

- Có chuyện gì?

- Tổng Giám Đốc, anh không ăn trưa sao? – Dương Linh lên tiếng hỏi.

- Lát nữa tôi sẽ ăn, có chuyện gì cô cứ nói đi!
- Tôi thấy Tổng Giám Đốc không đi ăn trưa, tôi có mua một phần, anh cứ ăn đi ạ!
- Cảm ơn cô, cứ để đó đi!
- Anh cứ lại ăn đi ạ! Dù sao thì cũng còn thời gian!
- Được rồi.

Thấy Dương Linh nhiệt tình, anh đứng lên đi lại bàn. Dương Linh thấy anh đứng lên, hơn hờ đi lại bàn. Sắp xếp cho anh, cô quay lại, mới như vỡ ra điều gì đó:

- Không có khăn giấy, để tôi lấy!
- .....

Dương Linh nhanh như chớp đứng lên, không kịp để Minh Diệp nói gì. Bỗng nhiên chưa kịp bước đi, người cô chao đảo, như muốn ngã xuống. Thuận tay, Minh Diệp đưa ra đỡ, mùi hương của cô ta xộc vào mũi anh. Không phải hương hoa lài mà anh ưa thích, có gì đó gượng gạo, cũng xem như ngửi được:

- A....xin...xin lỗi Tổng Giám đốc! – Dương Linh thái độ giật mình như muốn tránh ra nhưng lại xay xâm, đành phải tựa vào Minh Diệp lần 2.
- Cô sao vậy?
- Tôi thấy hơi choáng váng! Cảm ơn Tổng Giám Đốc, để tôi đi ra ngoài lấy khăn giấy!

Minh Diệp đành bỏ tay ra, Dương Linh định quay người thì nhìn qua cánh cửa, thấy bóng dáng của một người hụ nữ quay mặt đi. Thừa biết đó là ai, cô tự mỉm cười, như quay sang nói thêm vài câu:

- Tôi pha cho Tổng Giám Đốc 1 ly cà phê được chứ ạ?
- Được rồi, cô cứ làm đi!
- Vâng!

Cô từ từ đi ra ngoài, đóng cánh cửa. Mỉm cười nhẹ trên môi, vô tình nhưng trời đã giúp cô, cô có gì phải lo nữa. Tiếp tục đi pha cho Minh Diệp ly cà phê, cô cố gắng giữ khoảng cách ý tứ với Minh Diệp.

Thanh Ngọc ở nhà buồn bực, muốn gặp Minh Diệp nên nhờ Vũ Ngô chuẩn bị ít thức ăn Minh Diệp thích, đi đến công ty muốn cho anh bất ngờ. Nhưng vừa định mở cửa, tạo cho anh bất ngờ thì thấy anh đang tay trong tay với một người thư ký. Đặc biệt, cô thấy cô thư kí ấy như ngại ngùng tránh ra thì anh lại kéo vào lòng.

Đau đốn, cô quay lưng, im lặng đi xuống. Trên đoạn thang máy đi xuống, cô ngờ ngợ nhận ra người phụ nữ đó. Giật mình, cô lấy điện thoại ra, so với tấm hình. Thì ra là cô ta, người thân mật với anh trước đây, mà nói đúng hơn là người yêu cũ.

Thì ra là vậy!

Đau xót, mọi thứ như quay cuồng với cô. Anh và người yêu cũ của anh có một khung trời trong công ty. Có phải do cô ấy với anh quay lại mà thời gian này anh lạnh nhạt với cô.

Bước vào xe, Vũ Ngô đỡ cô, nhìn xuống đồ đựng, Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô không đưa cơm cho cậu chủ?
- Anh ấy đi ra ngoài họp rồi, định tạo bất ngờ ai ngờ mất công, hi! Mà cháu đến cô chú đừng nói nhé! Cháu không muốn anh ấy trách cháu.- cô gượng cười giải thích.
- Ủ - cả Vũ Ngô và Tài xế Ngô đều cảm thấy cô có gì đó khác lạ, nhưng cũng đồng ý.

Trên đường đi về, Thanh Ngọc cố dồn nén cảm xúc, chờ Vũ Ngô đưa lên phòng, cô không còn kìm nén được nữa. Cô yêu anh như vậy, chưa hề giấu anh bất cứ chuyện gì. Vậy mà anh ngay cả người yêu cũ cũng chưa từng kể, lại còn làm chung 1 nơi, còn thân mật như vậy trong khi anh còn có cô. Đau lòng, cô thiếp đi!

Mọi chuyện sau đó vẫn diễn ra bình thường nhưng Minh Diệp vẫn cảm thấy có cái gì hơi khác. Anh không nhận ra được khác ở chỗ nào, có hỏi qua Vũ Ngô và Ám vệ nhưng không tìm ra manh mối gì. Anh đành nghĩ do dạo này anh quá sa lãng cô làm cô khó chịu.

Thầm thở dài, anh cố gắng giải quyết công việc.

- Reeng...reeng – tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ, anh nhìn màn hình liền bắt máy ngay – Cậu nói đi
- Lão đại! Không xong rồi! Lô vũ khí do bên Mỹ đồng ý cung ứng đã hủy bỏ giao dịch rồi! Tôi điều tra là do Hắc Ưng nhúng tay vào!
- Cái gì? Lô hàng đó đối phương đã chắc chắn sẽ giao cho chúng ta mà! Hiệp ước cũng kí, chúng ta cũng giao trước tiền là 40% rồi, sao giờ lại thay đổi?
- Minh Diệp giận dữ.
- Tôi không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng họ sẽ bồi thường hiệp ước. Theo tôi nghĩ do thế lực đằng sau Hắc Ưng giúp đỡ.
- Khốn kiếp! Tôi nay tập hợp các Đại Đường Chủ và Đường Chủ ở Tổng Dinh, sau đó chúng ta sẽ đến đó!
- Nhưng Lão Đại, chuyện này rất nguy hiểm, hãy để chúng tôi giải quyết!
- Lôi! Không phải cậu không hiểu rõ tính của tôi, đừng ngăn cản!
- Vâng Lão Đại, tôi sẽ chuẩn bị!

Cúp máy, anh nhú đôi mắt hẹp thành 1 đường. Hắc Ưng bắt đầu công khai giao chiến rồi sao? Để xem lần này anh có lật được cái mặt nạ về thân phận thực sự của Phi Ưng hay không!

Gọi điện cho Tom, sau đó giao chuyện Thanh Ngọc cho chị 2, anh không về mà đứng lên chuẩn bị đi đến Tổng Dinh.

Tổng dinh của Devil nằm trong 1 vùng trũng ở rất xa thành phố! Yêu cầu vào được Tổng Dinh khá cao, đó là những nhân vật hoàn thành nhiệm vụ từ 90 % trở lên từ các phân đường, sau đó thông qua khảo nghiệm của Đại Đường Chủ đến Bang Chủ.

Hệ thống bảo vệ và quản lý của Tổng dinh thì càng không phải nói, chỉ có thể hình dung là bảo mật tuyệt đối. Chưa chắc đã có người biết nơi đây, hướng chi nguy trang vô cùng tốt. Lần trước sau sự kiện lật đổ Trần Chí Trung, Minh Diệp đã tự mình tuyển chọn nơi này, sau đó cùng những thủ hạ vô cùng trung thành xây dựng nên nơi này.

Đi xe đến cổng, anh dùng thẻ thân phận, đeo mặt nạ. Sau khi thông qua khẩu lệnh, mặt khẩu của riêng mình, anh mới cho xe đi vào.

Xe để lại cho vòng bảo vệ tùy ý sắp xếp, anh bước thẳng vào bên trong. Hành lang các vệ sỹ cúi đầu chào. Con đường không quá xa, sảnh lớn xuất hiện với ánh sáng của những bóng đèn chùm rực rỡ như một cung điện xa xỉ. Mọi người cúi đầu hô vang:

- Bang chủ!
- Vào nghị sự phòng đi!

Một nhóm người theo sau anh đi vào nghị sự phòng. Minh Diệp tháo mặt nạ, mặt đầy nghiêm túc, một lát Tom cũng đến tham gia với tư cách người làm quân sự. Ai bước vào nghị sự phòng đều không đeo mặt nạ vì hầu như toàn là những nhân vật chủ chốt, hơn nữa tuyệt đối là những người trung thành đã từng theo Trần Chí Minh và Minh Diệp vào sinh ra tử.

Giờ khắc này, ai cũng mặt mày nghiêm túc:

- Tôi muốn biết ai phụ trách giao dịch lần này với bên Mỹ? – Minh Diệp hỏi.
- Dạ thưa bang chủ! Tôi là người phụ trách!- một người đàn ông đứng lên. Ông là một trong tám Đường Chủ, mọi người hay gọi ông là Ngũ Đường Chủ.
- Ngũ Đường Chủ? Ông báo cáo đi!

- Thưa bang chủ và mọi người. Lần này tôi phụ trách giao dịch với bên Mỹ, chính xác mà nói là đàm phán trên giấy tờ đã thành công, hai bên ký nghị ước, chúng ta giao trước 40 % số tiền của lô vũ khí này, sau khi nhận được sẽ giao số tiền còn lại, hẹn ngày 10 tháng sau sẽ giao hàng. Nhưng hôm qua đại diện bên đó gửi thông báo, sẽ đền bù thỏa đáng rồi không nói gì nữa hết!

- Các ông cho người điều tra chưa? – Minh Diệp vẫn nghiêm túc nhìn.

- Thưa bang chủ! Chúng tôi có điều tra nhưng nguyên nhân chính thì không rõ, không biết tại sao họ hợp tác với chúng ta nhiều năm rồi lại thất hẹn. Người đại diện đó do giao tình lâu năm đã tiết lộ có đại diện đứng ra đàm phán cho Hắc Ưng, bên đó chỉ đạo xuống là sẽ bồi thường. Đại diện đó chỉ biết là có thế lực nào đó đứng sau hậu thuẫn nên phía bên đó mới thay đổi quyết định. – Ngũ Đường Chủ báo cáo.

- Được rồi! Vậy là sau nhiều năm Hắc Ưng bồi dưỡng thế lực, bây giờ bắt đầu bước vào giai đoạn tranh giành thế lực. Mọi người phải hành động cẩn thận, không được để bị theo dõi cũng như lộ thân phận của mình, nếu không sẽ gây đến rắc rối cho mọi người xung quanh. ...- Nói đến đây Minh Diệp dừng lại, ánh mắt quét ngang hết một lượt căn phòng - hơn nữa còn phải tự tuyển chọn cho mình một số người trung thành, sau đó đào tạo, huấn luyện khắt khe rồi đưa vào Hắc Địa tập luyện, phân tầng âm vệ rồi sau đó đợi lệnh.

- Hít...hít – căn phòng im lặng hẳn, chỉ còn tiếng hít thở của mọi người.

Nếu như ai nghi ngờ họ thì họ sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có thể chứng minh bản thân họ trung thành. Ai trong căn phòng này chưa bao giờ nghi ngờ đối phương có sự phản bội tổ chức. Nhưng lần này đối diện với nguy cơ Hắc Ưng rục rịch trỗi dậy, họ cần phải đào tạo ra 1 lớp cận vệ trung thành, sẵn sàng trả giá để bảo vệ tổ chức.

Nói thì rất dễ, làm mới khó. Devil là bang phái lớn, ắt hẳn không thiếu những người có năng lực nhưng nếu bàn về lòng trung thành thì chỉ có một phần qua thể hiện thì chưa đủ.

Họ phải trải qua quan sát sau đó đưa vào phòng “trung thành”, là căn phòng được mệnh danh là chưa bao giờ kiểm tra sai sót. Trong căn phòng này có đội ngũ những người kiểm tra chuyên nghiệp, không ai có thể lọt qua căn phòng này nếu kí ức có chút xiu nào vấp phải.

Ác mộng của họ chỉ mới bắt đầu. Thực sự mà nói nơi đáng sợ nhất ở Devil mà không ai ngoài Tổng Dinh biết được chính là Hắc Địa. Nơi này được bố trí rất nhiều cạm bẫy, có mức độ khó khác nhau. Có 9 tầng thử thách với 9 mức độ khác nhau, vượt qua từng tầng thì vị trí trong bang càng cao.

Chỉ với hai con át chủ bài này, xây dựng lại hơn 10 năm nay, Devil không ngừng lớn mạnh, có không ít ám vệ trung thành và thanh trừ được khá nhiều nội gián muốn trà trộn vào Tổng Dinh.

Hơn 3 tháng vừa rồi là đợt huấn luyện ám vệ mới. Hơn 8 Đường Chủ tuyển chọn 56 người bước vào kiểm tra phòng trung thành. Có hơn 5 người là nội gián trà trộn vào, bị ám vệ giỏi nhất trong phòng trung thành giết ngay tại chỗ.

Đưa vào Hắc Địa 51 người còn lại, ở tầng 1 theo báo cáo gửi về đã có 1 người mất tích, sau đó đến tầng 4 chỉ còn 38 người. Hiện tại quá trình kéo dài hơn dự kiến, có thông tin báo về đã có người bước đến tầng 7.

Ở tầng 6 số lượng người chỉ còn lại là 12 người, có 6 người bước ra, không tiếp tục thử thách vì có quy định chỉ cần đến tầng 6, đi đến cửa giao nhau với tầng 7 là đã có thể ở lại trong Tổng Dinh làm việc.

Chỉ có 6 người còn lại quyết tâm bước vào tầng 7, khi thể hừng hực. Chỉ là 2 tuần rồi chưa thấy có báo cáo gửi về, không biết có ai qua được tầng 7 hay không?

Bây giờ bang chủ lại điều thêm một nhóm khác, đi qua Hắc Địa thì số lượng người có thành tích trong bang sẽ giảm dần hay sao? Trong khi quy định chỉ có thể 1 năm tiến hành 2 đợt, giữa đó nghỉ 2 tháng.

Cứ đà này, chắc chắn năm nay phá lệ. mọi người trầm tư nhìn nhau, không biết phải nói gì.

- Tôi biết mọi người đang nghĩ gì! – Minh Diệp lên tiếng – mọi người lo số lượng tinh anh trong bang chúng ta sẽ giảm đi đúng không?

- Diệp! Cậu có thấy nên suy nghĩ lại không? – Tom im lặng này giờ, cũng lên tiếng với nhiều ánh mắt cầu xin.

- Tom! Tôi hiểu anh và mọi người lo lắng gì. Nhưng yên tâm, tôi đã có dự liệu trước rồi. Tất cả những người có năng lực được tuyển chọn lần này, chỉ cần vượt qua tầng 4 có thể lựa chọn tiếp tục hay không! Nếu họ tiếp tục thì cứ thế tiến hành, nếu họ không tiếp tục thì “thanh tẩy” một chút, đưa ra bên ngoài để chấp hành nhiệm vụ như thường!

- Nhưng không phải cậu nói “thanh tẩy” nói thì dễ làm thì khó hay sao? Đây đâu phải chuyện đùa? – Tom lớn giọng.

- Nhị Đường Chủ, cho người vào đi! – anh nhìn qua bên cạnh.

- Kẹt....kẹt – cánh cửa mở ra.

Trước mắt mọi người là một cô gái mang nét Châu Á chính thống, tóc đen dài, mắt to tròn, dáng người nhỏ nhắn dễ thương, một cô gái khác có vẻ điềm tĩnh hơn và một anh chàng người lai, tóc đen mắt xanh.

Thấy ba người bước vào, Nhị Đường Chủ đứng lên, Tứ Đường chủ mặt mày cũng kích động không kém, đứng lên đi lại gần 3 người này. Mọi người chưa kịp hiểu chuyện gì, Nhị Đường Chủ đã lên tiếng:

- Xin giới thiệu với mọi người, đây là hai đứa con gái của tôi, Bích Vỹ và Bích Vy! Chúng mới từ bên ngoài trở về!

- Còn đây là con trai tôi! Dư Hải– Tứ Đường Chủ cũng rung rung nước mắt, nghẹn ngào giới thiệu.

- À...- mọi người vỗ òa.

- Ngồi xuống hết đi!- Minh Diệp lên tiếng.

Sau đó 5 người ngồi xuống, ổn định lại chỗ ngồi, khôi phục biểu cảm trên khuôn mặt. Minh Diệp quét qua biểu hiện của mọi người, trầm giọng nói:

- Tôi từng nói qua kế hoạch đưa người đi nghiên cứu dự án “thanh tẩy” này. Từ những năm trước nhận định và tuyển chọn nhân tài thì tôi tìm được 3 người này. Họ đều chung một mong muốn là được tham gia công trình này, và tôi đã công nhận tài năng của họ. Tháng trước nhận được tin họ đã nghiên cứu thành công công trình này, tôi lập tức gọi họ sắp xếp và về đây! Mong mọi người giúp đỡ họ!

- Đã rõ thưa bang chủ! – mọi người đồng thanh hô.

- Vậy là chúng ta đã thành công? – Tom như không tin vào tai mình.
- Anh không tin thì cứ việc thử, tôi sẽ giúp anh! – Bích Vỹ, người con gái điềm tĩnh lên tiếng.
- Có được thử nữa sao? – tom quay lại nhìn, hỏi.
- Anh sẽ là người được thử đầu tiên, khi chúng tôi bắt đầu thực hiện – Bích Vy cũng không kém cạnh tham gia.
- Không được hồ nháo! Đó là quân sư – Nhị Đường Chủ nghiêm mặt,
- Dạ thưa cha! – cả hai cô cùng đồng thanh.
- Quân sư! Anh chính là Quân Sư nổi tiếng! – Dư Hải kích động lên tiếng – Tôi rất thần tượng anh!
- Cảm ơn! – Tom cười híp mắt.
- Rất mong được anh và mọi người chỉ dẫn, tôi hứa sẽ cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ được giao phó!
- Tốt lắm – Minh Diệp cười – Bây giờ mọi người bắt đầu tuyển chọn người, ngày 15 tháng sau, tôi cần có danh sách cụ thể.
- Rõ thưa bang chủ!
- Vậy giải tán đi!

Mọi người ra ngoài, chỉ còn lại Tom và Minh Diệp. Tom như còn không tin vào kết quả mới được nghe, quay sang hỏi ngu ngơ một câu:

- Thật sự là thành công rồi à?
- .....- đáp trả lại anh chỉ có ánh mắt tóe lửa của Minh Diệp.

Hai người ra ngoài, lái xe về thẳng biệt thự Queen.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 66 + 67

Sáng sớm Thanh Ngọc mở mắt dậy, trên người có vẻ rất mệt mỏi. Cô tựa mình, thấy Minh Diệp nằm bên cạnh, bàn tay vén mái tóc cô, đùa nghịch.

Thấy cô có động, anh ân cần hỏi thăm

- Em dậy rồi?
- Vâng ạ! – cô gật đầu – hôm nay anh không đi làm sao?
- Anh đến muộn cũng được! Muốn ôm em một lát! Rất nhớ!- nói xong anh vùi vào đầu cô, hít lấy mùi hương trên mái tóc.
- Ủ, đừng để mọi người nói anh không có trách nhiệm là được rồi!
- Anh đỡ em dậy nhé!

Nói rồi Minh Diệp đỡ Thanh Ngọc dậy, vệ sinh cá nhân rồi kêu người bê đồ ăn cho cô.

Căn phòng dưới tầng trệt hiện đang sửa, để cho Thanh Ngọc đi đứng không bất tiện. Mọi thứ cũng sẵn sàng, chỉ là Quân gia đang cho sắp xếp bàn ghế và mọi thứ sinh hoạt trong phòng. Cuối tuần có thể chuyển xuống ở.

Bữa sáng dinh dưỡng của Thanh Ngọc đều có bàn tay chăm sóc ân cần của Minh Diệp làm tất cả khiến cô cảm động không thôi. Thời gian qua tuy anh có hơi sao nhãng việc chăm sóc cô và con nhưng thái độ yêu thương của anh vẫn khiến cô tin tưởng anh yêu cô và con rất nhiều. Vậy nên cô gạt đi mọi nghi ngờ trước đây, tận hưởng sự ngọt ngào này.

Sau khi ăn xong, Minh Diệp hôn cô rồi đi làm, dặn dò cô ở nhà cẩn thận, ra ngoài thì phải nói với anh. Cô cũng không nghĩ gì nhiều, nhẹ nhàng gật đầu.

Một buổi sáng hạnh phúc cứ thế trôi đi.

Điện thoại của Thanh Ngọc rung lên, là một tin nhắn. Lần này không có hình, chỉ có một dòng chữ: “ Anh ấy là của tôi, cô chỉ là người thay thế, hãy nhanh trả lại vị trí đó cho tôi”. Cô cũng không nghĩ gì nhiều, cứ để đó.

Vào thay đồ, cô muốn đến công ty thăm Minh Diệp. Cô chuẩn bị chút đồ ăn anh thích, kêu Chú Ngô chở đi. Trên mặt cô nở nụ cười vui vẻ.

Chiếc xe vừa tới, thấy xe Minh Diệp lao ra bên ngoài. Thấy thế Thanh Ngọc cũng lo lắng kêu tài xế Ngô đuổi theo. Điện thoại cô rung lên, là địa chỉ của một nơi nào đó. Không để ý, cô chỉ nhìn chiếc xe của Minh Diệp phía trước.

Chiếc xe lao vun vút trên đường, đi ra ngoại ô, dừng trước một tiểu khu. Anh đi lên lầu, đến trước căn phòng nọ, đập cửa mạnh đi vào, trên mặt anh biểu thị sự tức giận tột độ.

Cánh cửa mở ra, bên trong là Dương Linh. Lần này cô quyết định phải bằng mọi cách giữ anh lại. Nhìn thấy anh mạnh mẽ xông vào, cô chỉ cười khẽ, đứng lên:

- Anh đến rồi?

- Cô muốn gì? – Minh Diệp vào thẳng vấn đề.

- Anh còn nhớ nơi này không? Trước đây chúng ta đã từng ở đây! – Cô nhìn nơi này đầy hoài niệm – Ít ra chúng ta từng rất hạnh phúc!

- Cô đừng lòng vòng, cô muốn gì cứ nói!

- Anh cứ ngồi xuống, uống ly nước cho thoải mái, chúng ta còn nhiều chuyện để nói mà.

- Hừ tốt nhất là nên nói rõ ràng, bằng không tôi cho cô sống không bằng chết!

- Không cần phải vội! Chúng ta ôn chút kỉ niệm chứ?

- Không cần! – Minh Diệp gạt đi, cầm ly nước lên uống – cô có đưa những tấm hình đó cho ai chưa?

- Em vẫn còn giữ!

- Cô chụp từ lúc nào? Tôi nhớ đã từng nói cô tốt nhất nên an phận cơ mà?

- Tại sao anh lại tuyệt tình với em như vậy? Chẳng phải anh từng rất nhẹ nhàng, cưng chiều em sao? – Dương Linh giọng nói nghẹn ngào.

- Tôi từng nói cô muốn gì tôi cũng không ngại nhưng không được quá phận. Khi tôi đưa cô ra nước ngoài, tôi cũng nói rằng đừng nên để ý bất cứ thứ gì, tạo lập cuộc sống khác rồi cơ mà.

- Nhưng em yêu anh!

- Yêu ? Tôi nói cô không nên để mọi thứ trong lòng. Tôi đã rất rõ ràng – Giọng nói của Minh Diệp càng lúc càng lạnh.

- Haha có người con gái nào không động lòng khi mà có người đàn ông đối xử tốt với mình như thế?

- Đáng lẽ ngay từ đầu tôi phải chặt đứt ý nghĩ này của cô.

- Giờ nói cũng muộn rồi nhỉ? Em cũng lún quá sâu rồi!

- Cô tốt nhất là nên giao những bức hình đó ra, bằng không cô sẽ biết hậu quả!

- Hahahaha! Em không sợ gì nữa rồi!

- Cô...- Minh Diệp đứng bật dậy.

Người anh bỗng nhiên chao đảo, luồng khí nóng trong người bắt đầu thiêu đốt. Anh cứ nghĩ do người phụ nữ này ép anh nhưng hình như không phải.

Trong nước đã có người động tay chân. Mắt anh hằn lên tia lửa, nhìn thẳng vào người phụ nữ đối diện.

- Cô cho cái gì vào trong nước?

- Cũng không có gì! Chỉ là chút thuốc kích thích, em cho hơi quá tay! – Dương Linh cười.

- Cô không muốn sống nữa? – Minh Diệp đưa tay bóp lấy cổ cô ta, anh không còn kiên nhẫn với người phụ nữ không biết điều này.

Đáng lẽ từ đầu anh không nên nhận cô ta vào công ty, không nên cho cô ta cơ hội trở mặt hại anh. Gần đây anh phát hiện, tần suất cô ta vào phòng anh

quyển rũ càng nhiều, trong đồ uống cũng có động tay chân. Chỉ là do anh không đựng đến.

Có lần Phong đến, cậu ta nhanh tay lấy ly nước cô ta mới để cho anh uống sạch, sau đó bắt đầu có những phản ứng khác lạ. Cậu ta không còn kiên nhẫn, dấy đưa với “người kia” cả ngày, sau đó mới thông báo lại cho anh.

Anh đã ngay lập tức sa thải cô ta, đưa vào diện điều tra. Cho tới sáng nay Lôi thông báo người Phi Ứng gặp chính là Dương Linh đã làm anh mất bình tĩnh.

Ngay lúc đó cô ta còn mạnh mẽ gửi những tấm hình của anh trước đây đến kèm theo địa chỉ này, anh đã không còn kiên nhẫn mà ngay lập tức đến. Anh kiểm chế, muốn thử xem Phi Ứng biết gì về anh. Nhưng không ngờ cô ta hạ được, anh đã không muốn tha cho cô ta bất cứ cơ hội sống nào nữa.

- Khụ...khụ...

- Mau nói đây là loại gì?

- Khụ...em.không nói.- mặt Dương Linh đỏ bừng, mạnh mẽ không nói.

- Cô muốn chết!

- Em chỉ muốn ở...khụ bên anh, lần cuối..khụ..thôi!

- Hừ...

Minh Diệp bị được khống chế, bàn tay bóp cô ta cảm nhận được hơi thở, sự mát mẻ của đối phương, chuyển sang vuốt ve.

- Nếu cô muốn, đứng trách tôi độc ác!

Một nụ hôn dẫn vật của anh chính xác hạ xuống môi cô ta. Không có nhẹ nhàng, không có tham luyến, chỉ là dẫn vật chính xác, khiến môi cô ta chảy máu. Bàn tay anh bóp mạnh lên ngực, xé toang chiếc áo lụa xanh mỏng manh của cô ta, khiến cho Dương Linh hét lên. Sung sướng có, đau đớn có, nhưng cũng có chút mong chờ.

Không đợi thêm, anh hạ tay xuống bên dưới, vạch chiếc váy của cô ta. Bàn tay anh dừng lại, thờ mạnh, nhìn cô ta đang mê mang ôm anh.

Ánh mắt anh lóe qua tia nguy hiểm. Tuy bị được khống chế nhưng anh vẫn còn khá tự chủ, không lún quá sâu. Anh tiếp tục bóp mạnh, môi anh cắn lên ngực bên kia.

- Bịch...- một tiếng động khiến anh ngẩng đầu, anh giật mình thảng thốt.

Trước mặt anh là Thanh Ngọc, cô ngơ ngác nhìn anh. Trên đầu cô là mồ hôi, mắt cô chỉ còn vẻ không thể tin tưởng, môi mấp máy không nói nên lời. Nhìn lại tình trạng hiện giờ, anh đẩy Dương Linh ra, đi nhanh ra cửa:

- Ngọc, em nghe anh giải thích!

- Bốp! – bàn tay Thanh Ngọc hạ chính xác lên khuôn mặt anh – đừng nói bất cứ lời vô nghĩa nào nữa, hai người cứ tự nhiên.

Nói xong, cô quay người bước nhanh, không để anh thấy những giọt nước mắt yêu đuối. Minh Diệp nhanh chóng đuổi theo nhưng nghĩ đến Dương Linh, kẻ gây họa, anh lập tức phân phó cho Thất đường chủ, rồi lái xe chạy về nhà.

Trên quảng đường, Thanh Ngọc kêu chú Ngô chở đến công ty Lâm Bình Anh. Bây giờ cô không muốn phiền Thanh Ngân, bởi vì cô biết chắc chắn mọi động tĩnh của cô Minh Diệp cũng sẽ biết, Thanh Ngân sẽ giúp Minh Diệp đứng ra giải thích.

Cô cũng không muốn để mẹ lo lắng nên đành đến chỗ Lâm Bình Anh. Cô xuống xe ở ngã tư gần đó, nói mình muốn đi dạo trong khu mua sắm, kêu chú Ngô đi xe xuống hầm, sau đó nhanh chóng bắt taxi đi đến công ty Lâm Bình Anh.

Lâm Bình Anh đang chuẩn bị một cuộc họp, nghe lễ tân nói có Giản Thanh Ngọc muốn gặp, nên dời cuộc họp, nhanh chóng xuống lầu. Anh biết chắc có chuyện gì đó Tiểu Ngọc mới tìm anh.

Đưa cô lên phòng làm việc, cho cô một ly nước ép, lẳng lặng nhìn cô. Cô im lặng không nói, anh cũng chỉ im lặng nhìn.

- Tiểu Bình! Tớ muốn đi.

- Cậu muốn đi đâu! Đã có chuyện gì à? – Lâm Bình Anh ngồi xuống nhìn cô.

- Tớ không muốn ở lại đây nữa!

- Tại sao?

- Không phải cậu nói muốn tớ lựa chọn sao? Bây giờ tớ lựa chọn rồi đi, còn kịp không? – Thanh Ngọc cười, anh mất buồn làm Lâm Bình Anh đau nhói.

- Ủ! Vậy để tớ sắp xếp cho cậu!
- Càng nhanh càng tốt được không?
- Ủ! Sẽ nhanh thôi.
- Cảm ơn cậu!

Sau đó Thanh Ngọc đến phòng nghỉ, nằm xuống nghỉ ngơi. Cô nhắm mắt nhưng nước mắt trào ra, ướt chiếc gối trắng.

Mình Diệp thì tức tốc về nhà, thấy xe Thanh Ngọc chưa về, đành gọi cho tài xế Ngõ. Biết Thanh Ngọc đang ở khu mua sắm của công ty, anh nhanh chóng đến, gọi điện thoại cho cô.

Tắt máy? Làm anh càng lo lắng! Chẳng lẽ cô không cho anh cơ hội giải thích sao?

Truy tìm khắp khu mua sắm, anh không thấy bóng dáng cô đâu. Điều này làm anh phát điên! Nếu cô có chuyện gì anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình. Anh lập tức phân phó người trong bang, tận dụng các mối quan hệ tìm ra tung tích cô.

Anh cả đêm không ngủ, chỉ ngồi trong phòng, cứ mong cô mở cửa, nghe anh giải thích.

Trong lúc này, vào giữa đêm, chiếc máy bay đến New Caledonia cất cánh. Mọi thứ được để lại, như không còn bất kì sự lưu luyến nào.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 68 + 69

Hai ngày trôi qua, Minh Diệp không hề nhận được tin tức gì của Thanh Ngọc. Cô như biến mất khỏi thành phố.

Anh cứ nghĩ cô về nhà mẹ đẻ liền lái xe hơn 5h đồng hồ về tìm cô. Nhưng mẹ cô không tiếp anh, cậu cô thì đánh anh một cái rồi đuổi anh ra khỏi nhà còn tuyên bố rằng đừng mong gặp lại cô.

Chỉ nghe đến đó, cả người anh lạnh giá.

Tất cả là lỗi tại anh!

Cô mang thai đôi đã vất vả. Bây giờ lại gây cho cô nỗi đau này, anh làm sao có thể không trách bản thân mình.

Anh thần thờ trở về thành phố, đắm chìm trong căn phòng của hai người. Đúng lúc này, ba anh tỉnh lại, anh cũng không thể vui mừng nổi. Ông không nói gì, chỉ nói anh hãy chờ.

Anh đương nhiên sẽ chờ nhưng anh lo lắng cho mẹ con cô. Nếu xảy ra chuyện gì, làm sao anh chịu được.

Ba anh và Tom thay anh tiếp quản mọi chuyện, Minh Chi đau lòng em trai nhưng cũng không thể nói gì!

Mọi chuyện cứ thế trôi qua, trôi qua.

Hôm nay là vừa đúng ngày dự sinh của Thanh Ngọc, là hơn 1 tháng cô rời khỏi biệt thự và mất tích. Minh Diệp chỉ như cái xác không hồn. Nhưng ngày hôm nay, anh lại tỉnh táo lạ thường.

Buổi sáng, Minh Chi bước vào phòng. Cô đau lòng nhìn em trai không buồn ăn uống, râu ria xồm xoàm nằm trên chiếc giường, ôm lấy những đồ chơi trẻ em. Cô lay người Minh Diệp:

- Tiểu Diệp! Dậy đi!
- Tránh ra! – Minh Diệp gạt tay Minh Chi.
- Em có biết hôm nay là ngày dự sinh của Thanh Ngọc không?
- .....- Minh Diệp mở mắt ngồi dậy, nhìn Minh Chi như mong chờ tin tức.
- Chị không có thông tin gì cả? – Minh Chi lắc đầu – Nhưng mà chị muốn nói chuyện về Thanh Ngọc.

- Có gì chị nói đi! – Anh thất vọng.
  - Em có tin Thanh Ngọc sẽ trở về hay không?
  - Em không có lòng tin, chị à! Cô ấy chắc hẳn rất giận em!
  - Chị biết! Nhưng em phải có lòng tin! – Minh Chi ngồi xuống giường, nắm lấy tay Minh Diệp – Hai người yêu nhau nhưng xa nhau vì hiểu lầm. Nếu làm rõ thì sẽ trở về bên nhau thôi.
  - Nhưng Ngọc không cho em cơ hội giải thích mà đã biến mất. Em phải làm sao để giải thích bây giờ? – Minh Diệp cười khổ.
  - Em tự tạo cơ hội! – Minh Chi nói – Nếu em cứ như thế này, chuyện thân phận sẽ bị lộ, lúc đó chúng ta sẽ gặp phải chuyện rắc rối, dù Thanh Ngọc có trở về thì em cũng không còn cơ hội giải thích.
  - .....- anh lâm vào trầm tư.
  - Em thử nghĩ xem? Bây giờ ba tỉnh lại, đã cùng Tom gánh vác từ chuyện bang phái đến công ty. Bây giờ Trần Chí Trung đã trở lại, Hắc ung lại hợp tác với ông ta, nếu chúng ta bị bại lộ thân phận, lúc đó chúng ta sẽ bị lật đổ. Lúc đó Thanh Ngọc trở về, thì liệu em còn đủ sức lo cho cô ấy và con của em không?
  - Em chưa.....
  - Em phải tỉnh lại – Minh Chi lớn tiếng – Nếu chúng ta thất bại, thì ba, chị, Tom và Tiểu Bình Tiểu Dũng sẽ gặp nguy hiểm. Mọi người trong nhà cũng sẽ gặp nguy hiểm, những cận vệ trung thành cũng gặp nguy hiểm, và cả em cũng vậy. Trước mắt Thanh Ngọc bỏ đi nhưng là do cô ấy nhất thời chưa hết giận. Đợi cô ấy hết giận sẽ trở về, lúc đó em sẽ có cơ hội giải thích.
  - Cảm ơn chị, chị 2!
  - Em là em trai chị, chị không muốn thấy em sa sút như thế này. Ba tỉnh dậy, người đầu tiên muốn gặp là em. Em nên chỉnh trang lại, đến gặp ba đi.
  - Vâng!
- Rồi Minh Chi đi ra ngoài, để Minh Diệp vệ sinh cá nhân. Anh bước ra khỏi phòng, mặt mày không còn vẻ u buồn như trước, chỉ thấp thoáng chút mong manh hi vọng.
- Anh đi đến cửa phòng nọ, gõ gõ vài cái:
- Vào đi – tiếng người đàn ông trầm thấp vang lên.
  - Ba – anh mở cửa, giọng nghẹn ngào gọi.
  - Tiểu Diệp à? Con vào đi – Trần Chí Minh cười hiền hòa.
  - Ba à! Con xin lỗi.
  - Đừng tự trách! Ba hiểu mà, ngày mẹ con đi, ba cũng rất suy sụp. Bây giờ con ngộ ra là tốt rồi, may mắn con còn có hi vọng, ba thì hết hi vọng rồi.
  - Cảm ơn ba!
  - Ủ! – nói đến đó, Trần Chí Minh nhìn ra bên ngoài, rồi bàn tay lại lướt qua tấm hình ở trên bàn.
  - Mọi chuyện thế nào rồi ba?
  - Hiện tại A Thành đã lộ diện. Ba không ngờ nó là anh em kết nghĩa với Lão Đại Mafia của Pháp. Tuy A Lạc có đứng ra giàn xếp nhưng con biết rồi, nhiều năm qua hai thế lực này luôn ngầm công kích nhau, giành lấy ghế Lão Đại Châu Âu. Bây giờ chúng ta chỉ còn có thể dựa vào thực lực của mình thôi.
  - Đợt huấn luyện đến đâu rồi hả ba?
  - Cũng đã tiến hành được một nửa rồi. Có hơn 30 người qua cửa 4, có vẻ khả quan hơn. Hiện tại đã bắt đầu vào cửa 6, tổng cộng thách thức là 15 người.
  - Vậy tốt rồi. Mọi chuyện tiếp theo con sẽ đứng ra thu xếp, ba mới tỉnh nên nghỉ ngơi.
  - Ủ! Ba già rồi, nên ở sau nhìn lớp trẻ các con đứng lên.
  - Ba yên tâm, con sẽ làm tốt!

- Ừ nhưng con nên cẩn thận. Trần Chí Trung bây giờ vẫn chưa xuất hiện, có khả năng ông ta ở Pháp. Coi chừng lộ thân phận.
- Con đã rõ, con ra ngoài thu xếp mọi việc trước.
- Ừ con đi đi.

Minh Diệp bước ra ngoài, đi làm việc thay ba mình.

Ở tại một bệnh viện nhỏ của thủ phủ Noumea, có một cô gái tóc đen đang đấu tranh với cơn đau của thời kì sinh nở, đó chính là Thanh Ngọc.

Vì là thai kép nên quá trình hơi lâu, cô như muốn ngắt đi sống lại. Hơn 5 tiếng đồng hồ từ lúc vỡ ối cho tới khi sinh xong, Thanh Ngọc không còn sức để chống đỡ liền lâm vào hôn mê.

Ngay sau đó các y bác sĩ cũng thờ phào, không ngờ là sinh 3, rồi đưa 3 đứa bé xinh xắn đến phòng ICU! Một cô gái người Pháp cũng đi theo, chờ các bác sĩ sắp xếp xong cho 3 đứa trẻ liền trở về phòng.

Cô liền gọi cho Lâm Bình anh, thông báo chút tin tức rồi sau đó chuẩn bị đồ ăn, chờ Thanh Ngọc trở lại.

- Ừm...um.- Thanh Ngọc cự mình.
- Cô tỉnh rồi? – Lisa vui mừng lên tiếng.
- Lisa! Con tôi đâu? Chúng khỏe không? – Thanh Ngọc lo lắng hỏi.
- Không sao! Cô yên tâm, cả ba đứa đều ổn, không sao.
- Ba đứa? Cô nói tôi sinh 3 đứa? – Thanh Ngọc giật mình.
- Ừ cô không biết sao? Ban đầu các bác sĩ cảm hồ sơ của cô, cũng biết cô sinh đôi nên chuẩn bị mọi thứ. Nhưng ai ngờ sau khi sinh xong hai đứa 2 bé trai thì còn đứa nữa. Chắc do cô đau quá nên không biết. Ai cũng bất ngờ đấy.
- Vậy bây giờ tôi có thể đi thăm chúng được không?
- Không được. Do sinh 3 nên có hơi yếu, sức khỏe cô không tốt suốt làm đứa thứ 3 bị ngạt, đưa đến ICU chăm sóc rồi. Cô chỉ cần tĩnh dưỡng, hết 1 tuần, cô sẽ được thăm chúng. Khi nào cô khỏe một chút, tôi sẽ dẫn cô đi nhìn, chúng rất dễ thương.
- Ừ vậy làm phiền cô rồi. – Thanh Ngọc gật đầu.
- Đừng khách sáo. Lâm đã nhờ tôi chăm sóc cô, tôi sẽ không làm anh ấy thất vọng. Cô ăn chút cháo rồi nghỉ đi.
- Ừ!

Đợi Thanh Ngọc ăn xong, Lisa nói về nhà một lát rồi đi luôn. Thanh Ngọc cũng chỉ cười nhìn cô ấy. Cô ấy là người lạ, là bạn của Tiểu Bình.

Khi cô bay đến đây, người duy nhất cô biết chính là cô ấy và mẹ cô ấy. Họ đối xử với cô rất tốt, mẹ cô ấy cũng là người xa xứ nên tình cảm cũng gắn kết hơn. Biết cô ấy có tình cảm với Tiểu Bình, thỉnh thoảng cô cũng kể những chuyện ngày nhỏ của Tiểu Bình, thúc đẩy tình cảm của hai người, chỉ là Tiểu Bình chưa nghĩ tới.

Rồi cô lại nhớ đến anh. Tuy giận anh nhưng xa rồi cô rất nhớ.

Thời gian qua, cô cố gắng kìm chế không liên lạc với mọi người trừ gia đình cô và Tiểu Bình. Ngày ngày cô xoa lên bụng, an ủi các con. Chúng nghe cô kể chuyện về ba chúng, chúng đáp cô như an ủi, các con của cô và anh rất ngoan.

Cô không biết mình đi rồi anh có nhớ đến cô không? Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh ngày đó anh dắt đưa cùng người yêu cũ. Anh cười rục rờ, người đó mê ly nằm dưới thân anh...mọi thứ làm cô đau xiết trái tim.

Cô từng nói cô sẽ không ghen, chỉ cần anh nói rõ. Nhưng lúc nhìn anh như vậy, cô rất đau, đến mức cô không muốn ở lại thêm một giây phút nào đối diện với sự thật đó.

Cô chỉ để lại một tờ giấy ly hôn đã ký sẵn tên cô, nhờ Tiểu Bình gửi chuyển phát nhanh đến cho anh, cô không muốn vì ràng buộc mà anh không thể ở bên người đó.

Ai biết rằng lúc đó, tim cô đau đớn như mất hết tất cả ý nghĩa của cuộc sống.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ đến nữa. Mắt nhắm lại nghỉ ngơi.

Ở trong Tổng Dinh, Minh Diệp bỗng nhiên ôm lấy tim mình. Anh cảm nhận tim mình tự nhiên đau đớn.

Có phải là cô nhớ đến anh không? Anh lo lắng không biết mẹ con cô bây giờ thế nào, có khỏe không? Anh rất nhớ cô, muốn điên lên rồi! Chỉ mong được gặp cô giải thích chuyện hôm đó.

Nghĩ đến chuyện đó, anh hận không thể trả thù Dương Linh. Anh chỉ đạo xuống, bảo Lôi cho hơn 10 người đàn ông khỏe mạnh phục vụ cô ta. Cô ta nói muốn anh, anh sẽ cho cô ta dây dưa cùng 10 người cho cô ta thỏa mãn dục vọng.

Đáng tiếc lúc đó Phi Ứng đã ra tay, cướp lấy cô ta. Nếu không anh sẽ cho cô ta sống không bằng chết. Lần này anh lật đổ Hắc Ứng, cô ta sẽ không thể yên lành mà sống.

Mỗi anh nhếch lên, nụ cười đầy lạnh lẽo.

Còn Lâm Bình Anh nhận được cuộc gọi của Lisa thông báo Thanh Ngọc bình an, mẹ tròn con vuông.

Anh rất muốn bay ngay đến thăm cô nhưng hiện tại người của Trần Minh Diệp theo dõi gắt gao, chỉ sợ anh ta đã nghi ngờ anh biết tung tích của Tiểu Ngọc. Hơn nữa Louis cũng đã về nước chỉ đạo kế hoạch lần này, anh không muốn anh ta phát hiện, sẽ nguy hiểm đến mẹ con Tiểu Ngọc nên đành nín xuống.

Anh cũng không nói thân phận kia của Trần Minh Diệp vì trước khi Tiểu Ngọc ra nước ngoài, anh có tham dự tiệc rượu, mới phát hiện anh ta là Tổng Giám Đốc của MCD. Anh chỉ từng hỏi Tiểu Ngọc, nếu anh ta có gì nguy hiểm thì cô sẽ thế nào.

Nghe đến đó cô sốt sắng muốn về nước ngay. Anh chỉ thờ dãi nói rằng anh chỉ nói nếu để cô yên tâm. Mặc dù đó là người đàn ông cướp lấy trái tim người con gái anh yêu, cũng là người có lỗi với cô ấy nhưng anh cũng biết nguyên nhân tại sao hai người rạn nứt.

Anh không nói với Tiểu Ngọc vì sợ cô biết được thì mọi công sức anh giúp cô giấu diếm tung tích sẽ tan thành bọt biển. Hơn nữa đây là thời điểm nhạy cảm, anh không muốn cô trở về mà thành mục tiêu công kích của sự phụ. Ít ra anh với anh ta cũng không có thù oán gì, anh cũng không thông báo cho Louis chuyện đó.

Mỗi người một suy nghĩ, trầm tư khác nhau.

Cuộc chiến từ từ kéo đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 70 + 71

Mọi thứ cứ từ từ đi vào quỹ đạo.

Từ lúc sinh đến nay đã gần 4 tháng, tức là Thanh Ngọc đã ra đi 6 tháng trời. Tuy vẫn cố gắng giải quyết mọi việc nhưng Minh Diệp vẫn không ngừng cho người tìm kiếm.

Anh từng rất nhiều lần hỏi Thanh Ngân và nhờ cô ấy dò la nhưng vẫn bất vô âm tín. Mẹ Thanh Ngọc chỉ nói với Thanh Ngân rằng cô ấy đã sinh, vẫn khỏe mạnh, còn lại một chút tin tức cũng không có.

Hàng ngày, chuyện công ty anh để cho chị và ba giải quyết, anh chỉ đưa ra ý kiến cuối cùng, còn lại anh chú tâm vào xử lý những vụ gây rối của Hắc Ứng. Anh biết họ đã nghi ngờ những mật thám trước đây gài vào Devil nhưng chắc chắn họ chưa tìm ra sơ hở, vậy nên anh cũng tương kế tựu kế nương dãn những mối làm ăn, rút gọn lại vùng phân chia.

Điều nay là phe đối thủ hết sức hài lòng. Nhưng họ đâu biết là đang dần lọt vào cạm bẫy.

Chỉ là có lần anh suýt bị tấn công, nguy hiểm đến tính mạng khi anh đến Tổng Đường khảo sát, bị ám sát không thành. Chỉ có chút thương nhẹ nhưng đã làm phe địch càng lúc càng coi thường anh, anh biết điều đó nhưng cũng không hành động gì!

Thanh Ngân thông qua Lâm Bình Anh biết được Thanh Ngọc đang ở New Caledonia nhưng không nói cho Minh Diệp vì Thanh Ngọc bắt cô phải giữ bí mật. Nhờ đó Thanh Ngọc biết được Minh Diệp bị thương nên vô cùng lo lắng, muốn lập tức về ngay nhưng đứa con gái út của cô còn quá yếu, không thể đi xa, cô vẫn còn băn khoăn trong lòng nên cũng không liên lạc, chỉ nhờ Lâm Bình Anh.

Còn Lâm Bình Anh thì khác. Hiện tại càng ngày anh càng không đồng ý với cách hành xử của sự phụ, cũng biết trước đây sự phụ và ba của Trần Minh Diệp đều là con nuôi của người sáng lập Devil. Nhưng do sự phụ quá tàn ác, lại không sáng suốt nên người ấy giao bang cho Trần Chí Minh. Sự phụ không cam tâm nên âm thầm lập hội muốn trừ khử Trần Chí Minh. Rất tiếc sau đó ngay lập tức bị Trần Minh Diệp giành lấy.

Trước khi đi, ông đã gây cho Trần Chí Minh thương tích, sống thực vật hơn 10 năm qua, còn ông thì mang di chứng trên người qua Pháp, tìm cơ hội báo

thù. Sau đó Thanh Ngọc biết Minh Diệp bị thương, biết anh có quen nhiều nên mong anh giúp đỡ. Cô ấy nói nếu hần có mệnh hệ nào thì cô ấy và các con đều không sống nổi. Nghe đến đó tâm anh rất đau nhưng đồng thời, anh hiểu rằng anh yêu cô nhưng cũng chỉ mong cô hạnh phúc mà không phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Anh quyết định gặp mặt Trần Minh Diệp.

Hai người đàn ông nhìn nhau, ánh mắt không hề kiêng kị:

- Không biết Lâm tổng đến đây là có chuyện gì? – Minh Diệp lạnh nhạt nói.
- Tôi đến thăm anh! Nghe nói anh bị ám sát không thành? – Lâm Bình Anh cũng không khách khí đáp lời.
- Đúng là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong, thế lực của Lâm tổng chắc chắn không nhỏ rồi! Vậy anh đến đây có ý gì?
- Tôi có ý tốt, muốn hợp tác với anh!
- Ồ vậy sao? – Minh Diệp mỉm cười.
- Chỉ là tôi có điều kiện!
- Điều kiện gì?
- Anh có thể không giết Trần Chí Trung được không? – Lâm Bình Anh hỏi – Tôi biết anh có người nằm vùng, chắc chắn biết tôi là đồ đệ của ông ta. Tuy tôi phản bội nhưng bởi vì tôi thấy cách ông làm quá ác độc, tôi không muốn ông lún sâu thêm. Khuyến can nhưng không được, tôi chỉ muốn ông ấy nhận ra đó là cách làm cực đoan. Anh có thể đảm bảo không? Nếu được tôi sẽ giúp anh, hơn nữa....Thanh Ngọc...
- Thanh Ngọc? – Minh Diệp hai mắt chăm chú, thần sắc kích động – có phải anh biết cô ấy ở đâu không? Mau nói cho tôi biết!
- Anh phải đồng ý với tôi!
- Được! điều này tôi có thể chắc chắn! chỉ cần ông ấy biết hối cải quay đầu!
- Còn nữa, anh không được đi tìm cô ấy ngay bây giờ!
- Tại sao? Nếu là cô ấy còn giận, tôi sẽ giải thích!
- Không phải chuyện đó!
- Vậy là chuyện gì? Cô ấy có chuyện gì sao? – Minh Diệp lo lắng, không kiềm chế muốn giật dây chuyện nước biển.
- Anh cứ bình tĩnh, hỏi từ từ tôi sẽ trả lời.
- Tại sao anh không muốn tôi đi tìm cô ấy?
- Bởi vì mẹ con cô ấy bây giờ không khỏe, cô ấy sinh 3. Đứa út là con gái, vì sinh sau nên còn hơi yếu không thể lên máy bay. Chuyện anh bị thương, cô ấy rất lo lắng muốn về nước nhưng sức khỏe chưa cho phép!
- Cô ấy đang ở nước ngoài, tại sao tôi không thể điều tra thông tin xuất nhập cảnh?
- Tôi phong tỏa tin tức, dùng máy bay tư nhân!
- Thì ra vậy! Là tôi có lỗi với mẹ con cô ấy! Tại sao lại sinh 3? Vậy hai đứa kia?
- Bác sĩ nói là trường hợp hi hữu! Còn lại là 2 cậu nhóc! Tôi có hình, tôi sẽ gửi cho anh!
- Cảm ơn!
- Ngoài ra, tôi cũng không muốn cô ấy về trong thời điểm nhạy cảm này, tôi không muốn cô ấy gặp nguy hiểm!
- Tôi biết rồi, dù sao cũng cảm ơn anh!
- Hãy nhớ anh đã hứa những gì. Sau khi chuyện này kết thúc tôi sẽ trở lại Pháp, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt, nếu không tôi sẽ không dễ yên cho anh. Lúc đó anh không còn cơ hội hối hận đâu!
- Chắc chắn không! – Minh Diệp nhanh chóng trả lời đầy kiên định.

Hai người đàn ông nhìn nhau kiên định rồi lại im lặng nhìn nhau cười. Bọn thật ra cũng đơn giản, chỉ cần nhìn và hiểu nhau. Vì một người phụ nữ, người mà họ yêu hết cả trái tim, họ sẵn lòng trở thành bạn để bảo vệ hạnh phúc của người đó.

Còn chuyện của Cao Vinh và Dương Linh lại rẽ sang hướng khác. Cao Vinh đồng ý sẽ gác mọi chuyện, để lại mọi thứ cho hai cận vệ trung thành, anh đi ra nước ngoài với Dương Linh. Nhưng đâu phải nói bỏ là bỏ, mọi thứ cứ dây dưa, anh lén lút xử lý mọi chuyện qua máy tính rồi gửi mail trở về.

Cho đến khi Dương Linh phát hiện. Cô không nói gì, chỉ để lại bức thư rồi bỏ đi, Cao Vinh đau đầu tìm kiếm nhưng không thể nào tìm thấy.

Người ta nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Dương Linh trở về sống trong căn hộ trước đây. Cao Vinh không ngờ điều này, không tìm được cô nên đành nhanh chóng trở về, chỉnh đốn lại nội bộ, chuẩn bị thu tóm Devil theo kế hoạch Trần Chí Trung đề ra.

Mọi chuyện được giàn xếp ổn thỏa, cả hai bên đều sẵn sàng!

Một tuần nặng nề trôi qua, địa bàn của Devil dần bị thu tóm, chỉ còn lại đúng lãnh địa gốc trước đây khi Devil thành lập và Tổng Đà của họ. Nhìn thấy lãnh địa của Devil, ánh mắt của Trần Chí Trung không kìm chế được mà phấn khích.

Không ngờ chục năm rồi, hấn vẫn còn bị sức mạnh của nó cuốn hút.

Nở nụ cười trong lòng, tầm mắt ông hướng về 2 người đang đứng ở cổng kia. Đã lâu rồi, ông không nhìn thấy đứa em không thân thích kia của mình, còn cậu thanh niên kia chắc là Trần Minh Diệp, mặt nạ bạc!

Ông cười lớn, giọng nói như thâm tình:

- Em trai! Không ngờ ngươi vẫn còn sống! – Trần Chí Trung nói lớn.

- Tôi tất nhiên là phải sống! – Trần Chí Minh nhấn mạnh – Để nhìn kết quả của anh!

- Haha ngươi còn gì để đấu với ta? Mọi thứ đều đang nằm trong tầm kiểm soát, có phải ngươi không ngờ một lần nữa lại bại trong tay ta không?

- .....

- Ba nuôi từng nói ngươi giỏi hơn ta, có tư cách lãnh đạo hơn ta? Tại sao lúc nào cũng là ngươi nổi trội. Trước khi nhận nuôi ngươi, ông rất yêu thương ta, hứa sau này sẽ để lại mọi thứ cho ta. Nhưng ngươi xuất hiện đã cướp mất tất cả, cả Chi Diệp cũng bị ngươi lừa dối! Ta không cam tâm – Trần Chí Trung hét lớn

- Cam miệng! Ngươi không xứng nhắc đến cô ấy! Nếu không phải vì ngươi, Chi Diệp đã không sinh non. Ngươi có tư cách gì mà mở miệng ra nói những từ ngữ xảo biện đó? – Trần Chí Minh cũng giận dữ không kém

- Haha ta biết Chi Diệp trước, lúc nào cô ấy cũng đi theo ta, một tiếng Trung ca, hai tiếng Trung ca. Chỉ tại ngươi, lừa đi trái tim cô ấy, làm cho cô ấy xa lánh ta!

- Nếu không phải ngươi giết người trước mặt cô ấy, nếu không phải ngươi quá dã man thì làm sao ta có thể cướp cô ấy khỏi tay ngươi????

- Ta dã man? Haha ! Có gì phải kiêng dè chứ, chúng đều cản đường ta!

- Chính vì ngươi độc ác, nên mới làm cho Chi Diệp xa lánh ngươi. Ngươi đừng vọng tưởng cô ấy yêu ngươi! Cô ấy luôn coi ngươi là ca ca, vì ngươi chính là người đầu tiên cô ấy gặp.

- Ngươi đừng có đem ý tứ của Chi Diệp làm méo! – Trần Chí Trung hét lên – Lúc nào ngươi cũng đi sau ta, giả vờ ngoan ngoãn, nhưng không ngờ ngươi lại xảo biện như vậy.

- Chí Trung! Bao nhiêu năm rồi ngươi vẫn chấp nhất như vậy! Ngươi có biết cha nuôi từng nói gì với ta không? Hấn nói hấn coi ngươi như con ruột, muốn bồi dưỡng ngươi làm người kế nghiệp, thay hấn chăm sóc Chi Diệp. Nhưng bản tính ngươi quá tàn bạo, đụng tí là giết người, hấn không yên tâm giao Devil và Chi Diệp cho ngươi, nên mới ủy thác cho ta. Chi Diệp yêu ta chứ không phải ngươi.

- Haha giờ nói còn ích lợi gì nữa?

- Phải! Ngươi cũng không cam lòng, hại chết Chi Diệp, hại chết con ta. Nếu như ta biết ngươi ác độc với cô ấy như vậy, ta đã xử lý ngươi lâu rồi không chờ tới khi ngươi âm toán ta đâu. Chỉ tiếc ta quá tin tưởng ngươi! – Trần Chí Minh thở dài.

- Bây giờ ngươi bị ép đến đường cùng rồi. Mau chịu trói, giao ấn bài của Devil ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

- Haha Còn phải xem ông có bản lĩnh đó không?

Minh Diệp vừa dứt lời, một loạt người đã sẵn sàng tư thế chiến đấu. Điều này làm Trần Chí Trung giật mình. Ông đã dự tính bên đây còn bao nhiêu người nhưng không ngờ lại nhiều như vậy. Không đợi gì nữa, ông nhanh chóng tiến lên, bắt giữ Trần Chí Minh.

Minh Diệp thấy động, định tiến lên nhưng ba anh nhanh hơn, nhào vào cuộc chiến. Đây là cuộc chiến cuối cùng của họ, giải quyết ân oán bao nhiêu năm qua nên anh cũng không tiện tay. Mắt thấy Trần Chí Trung đang chống cự, anh lắc mình, xử lý anh ta.

Quần long hổ đầu, sôi nổi, kịch tính đến nghẹt thở.

Hơn nửa giờ, ai nấy phì phò thở. Các lính hai bên đều nín thở nhìn xem người chiến thắng cuối cùng. Minh Diệp đập trúng một cước, vì sức dai hơn nên Trần Trung Thành lao đảo té ngã, ngay lập tức gọng súng lạnh buốt đi vào trán anh.

Cũng miễn cưỡng đứng dậy, anh để cho Hòa đến đỡ.

Cuộc chiến của Trần Chí Trung và Trần Chí Minh lại lâu hơn. Tuy họ tuổi cao nhưng kinh nghiệm và sự hiểu biết cao nên cả hai vẫn giữ được sự điềm tĩnh và sức lực. Bỗng nhiên, Trần Chí Minh ra một đòn, làm bên kia ngã xuống.

Mất liếc thấy con trai cũng bị chế ngự, hấn nhanh tay rút khẩu súng trong tay ra, muốn bắt Trần Chí Minh để làm con tin nhưng không ngờ ngay lúc đó, 1 tiếng súng xuyên qua cánh tay phải, làm rớt khẩu súng trong tay ông ta.

Thấy vậy, Trần Trung Thành hét lên:

- Ba...ba ơi!

Ngay lúc đó, hấn giật mạnh, chạy đến bên cạnh ông ta. Tiếng súng lần này, xuyên đúng chân phải của Trần Trung Thành làm hấn ngã xuống:

- A Thành!

Mọi việc sau đó được Minh Diệp tính toán trước, thu dọn hết thấy trước khi Lâm Bình Anh chỉ điểm cho cảnh sát. Với những chứng cứ xác thực, Trần Chí Trung từ hình và Trần Trung Thành bị phán chung thân.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 72 + 73

Tại Provence thơ mộng, có một cô gái người Phương Đông nhỏ nhắn với đôi môi hồng, làn tóc đen dài truyền thống đang ngơ ngác. Đó không ai khác chính là Thanh Ngọc.

Cô theo Lisa và mẹ cô ấy chuyển đến đây gần 1 tháng vì mẹ cô ấy mới được nhận làm tại một công ty nước hoa nổi tiếng tại đây. Sống trong sắc trời tím và mùi hương thoang thoảng của Hoa Oải Hương, lòng cô lúc nào cũng nhớ đến anh.

Mỗi ngày nhìn các con, đặc biệt là hai cậu nhóc kia, cô nhớ anh vô cùng. Không biết, anh có hạnh phúc hay không? Có nhớ cô không? Có còn biết, các con của họ đã ra đời?

Rất nhiều câu hỏi xoay quanh, bỗng nhiên có tiếng gọi:

- Jess! Cô có ở nhà không? – Không ai khác là tiếng của cháu ông chủ nhà Roger.

- Có! – cô cũng nhanh chóng ra mở cửa.

- Các con cô ngủ hết rồi à?

- Ủ! Anh vào nhà đi. – Thanh Ngọc mời Roger vào, thực tế đây là ngôi nhà mà ông chủ xường cho mẹ con Lisa mượn.

- Thôi không cần! Có người gửi đồ cho cô, tôi nhận giùm nên đưa đến thôi.

- Cảm ơn anh!

- Không có gì, tôi đi về làm tiếp đây!

- Tạm biệt!

Cô chờ Roger đi ra khỏi cổng, nhìn hộp quà trên tay. Gửi từ Paris! Là Tiểu Bình? Cô nhanh chóng mở bức thư ra.

Trong thư ghi ngắn gọn vài chữ:

“Tớ đây! Tớ đã trở lại Paris rồi, nếu rảnh đưa mấy nhóc lên thăm tớ. Tuần sau ba mẹ tớ mới từ Ý trở về, tớ sẽ dẫn hai người tới Provence thăm cậu!

À mà còn nữa! Tớ cũng nói với Trần Minh Diệp chuyện tớ giúp cậu trốn đi đấy! Tớ bị anh ta dằn một trận luôn, lúc nào gặp cậu nhớ báo thù giùm tớ.

Mà haha, anh ta hỏi địa chỉ, tớ chỉ cho địa chỉ ở New Caledonia thôi, anh ta có tìm được hay không thì mặc kệ, cậu không trách tớ chứ?

Trong đó là quà của tớ cho mấy nhóc! Cậu đừng có đòi hỏi nhé! Hẹn gặp cậu sau”

Đọc xong thư của Tiểu Bình cô thấy buồn cười. Bao lâu rồi mà văn viết của cậu ta vẫn dở tệ như vậy.

Nhưng cô thấy cậu ta trừng phạt Minh Diệp là đúng. Tuy nôn nóng muốn gặp anh nhưng thôi, trả thù anh một chút. Nghĩ đến đó, cô lại nhìn ba nhóc đang nằm nhìn cô mà nựng một cái:

- Chúng ta nên cho ba các con một trừng phạt nho nhỏ nhĩ?

Chỉ tội ai đó, bay thẳng đến Caledonia tìm vợ con, đến địa chỉ cho sẵn thì nghe hàng xóm nói chuyển đến Provence rồi. Tâm trạng anh tụt dốc không phanh, như muốn đem mọi thứ san bằng, nghiêng rãnh nghiêng lợi chỉ thị cấp dưới mua vé cấp tốc đến Provence.

Báo hại anh bị bệnh nhưng vẫn cố gắng đến Provence gặp vợ con.

Cầm lấy địa chỉ mẹ con Lisa để lại, anh tức tốc đi ngay vào sáng hôm sau. Dò tìm mãi, anh cũng đến được nông trại sản xuất đó. Hỏi thăm, anh dò tìm đến căn nhà Thanh Ngọc ở. Một cảnh tượng hiện lên trước mắt làm anh bỗng dưng muốn giết người.

Người con gái anh yêu đang cười nói với một người đàn ông. Anh nhìn thấy bóng lưng là nhận ra ngay đó chính là Thanh Ngọc. Nhưng cô đang đứng gần một gã người Pháp, quay lưng về phía anh, hình như cầm chung cái gì đó, rồi cả hai nhìn nhau cười.

Chưa kịp định thần, anh thấy hấn ta đi vào nhà, anh liền đi theo. Tức tối hơn là anh thấy tên kia bế con anh, nhìn Thanh Ngọc mỉm cười. Khung cảnh giống như đôi vợ chồng thực thụ, yêu nhau say đắm, đang chăm sóc đứa con của họ.

Hình như đâu đó mùi dấm chua bay đầy trời. Không thể chịu đựng, anh đẩy cánh cổng gỗ, bước vào trong, mặt đờ đờ sát khí.

Roger thấy có người lạ, anh liền hỏi:

- Anh tìm ai?

- Tôi tìm vợ con tôi? – TRần Minh Diệp nghiêng rãnh trả lời.

- Chắc anh tìm nhầm rồi!

- Ai vậy Roger? – Thanh Ngọc đi từ trong phòng, tay đang bế đứa bé gái, nhìn thấy Minh Diệp cô giật mình.

- Bảo bối! Anh tìm em thật khổ? – Minh Diệp thay đổi ngay thái độ.

- Ai là bảo bối của anh? Mời anh ra ngoài ngay, nếu không tôi sẽ cưỡng chế! – Roger nghiêm túc nói.

- Đây là vợ con tôi! Tôi có quyền! – Minh Diệp ráng giữ hình tượng, nghiêng rãnh nói.

- Anh.....

- Roger! Anh đừng quan tâm! Anh ta chính là ba của mấy đứa nhỏ. – Thanh Ngọc không thèm nhìn Minh Diệp, chỉ buông 1 câu.

- Anh nghe thấy chưa? Tôi là chồng cô ấy! Còn anh là ai?

- Roger! Anh về đi, em có chuyện cần nói với người này!

- Ừ có gì nhớ nói anh! – Roger gật đầu, để hai bé trai xuống, đi ra ngoài.

- Anh đến đây làm gì? – Thanh Ngọc không giận hờn hỏi.

- Anh đến tìm em, Ngọc anh nhớ em! – Minh Diệp định ôm cô.

- .....- Thanh Ngọc lắc người né tránh – Tôi và anh đã ly hôn rồi, đơn tôi cũng đã ký, anh có thể thăm con nhưng đừng quá đáng.

- Ngọc! Em vẫn còn giận anh? Chuyện không phải như em nghĩ đâu, thật ra.....

- Anh không cần giải thích, tôi không muốn nghe!

- Nhưng.....- Minh Diệp tiến lên định nói gì đó, mặt đầy ủy khuất.

- Nếu anh thăm các con xong rồi thì có thể đi! Không tiễn.

Nói đến đó, Thanh Ngọc đẩy anh ra, đóng chặt cánh cửa. Minh Diệp ngơ ngác đứng bên ngoài. Định thần lại, anh kiên quyết nói:

- Ngọc! Nếu em không chịu nghe anh giải thích, anh sẽ đứng chờ cho đến khi nào em chịu nghe thì thôi!

Không nói hai lời, anh đứng ngoài cửa.

Bầu trời cũng thật kì lạ. Mới trước đó còn quang mây, sau đó lại âm u rồi trút toàn bộ nước xuống.

Thanh Ngọc ở trong nhà nhìn lên ra bên ngoài. Không thấy anh, cô thở phào nhưng cũng đầy tức giận “ lại không giữ lời” rồi không quan tâm gì.

Khoảng 15 phút sau, mưa vẫn tầm tã, bỗng nhiên cả 3 đứa nhỏ đều khóc lên, cô dỗ dành chúng. Hai cậu nhóc cuối cùng cũng chịu ngủ nhưng bé gái cứ nhìn cô chăm chăm như trách móc, cứ chỉ chỉ nha nha điều gì đó.

Cô bế nó lên, thì bàn tay nó khua khua đòi ra bên ngoài. Cũng ráng nhìn theo, cô thấy một cái gì đó trắng xóa đang đứng ở trước hiên. Hình như là có người! Minh Diệp?

Hốt hoảng, cô để con gái út xuống, đẩy cửa ra. Minh Diệp cười, quay đầu nhìn cô, chỉ nói một câu:

- Cuối cùng em cũng chịu mở cửa?

Sau đó anh hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Vì không thể nào lôi anh vào, cô đành gọi Roger nhờ anh ta công Minh Diệp vào phòng cô, Roger còn tốt bụng đưa bộ đồ nam, kêu cô đưa anh mặc.

Thay đồ lau người cho anh, cô đi ra ngoài nấu cháo giải cảm, các con cô đành nhờ Roger trông đến khi nào Lisa và mẹ cô ấy về.

Minh Diệp mở mắt, trong nhà đã lên đèn. Cánh cửa cũng đồng thời mở ra, Thanh Ngọc bưng 1 tô cháo nghi ngút khói, đưa đến trước mặt anh:

- Tỉnh rồi? – cô lạnh nhạt hỏi.

- Anh mới tỉnh! – Minh Diệp vờ như không biết gì.

- Ăn cháo đi rồi uống thuốc!

- Anh ăn không nổi. Anh muốn ngủ một lát nữa! – anh lắc đầu định nằm xuống.

- Anh muốn ở đây ăn vạ sao? Anh đi rồi trở về đi.

- Em lại muốn đuổi anh? - Minh Diệp thất vọng hỏi - Anh trải qua sinh tử, vì muốn tìm em mà mặc kệ mọi thứ, bay qua Caledonia tìm em. Mọi người ở đó nói em chuyển đến đây, anh cũng không quản sức khỏe đến đây. Vậy mà em để anh đứng dưới mưa, bây giờ lại muốn đuổi anh đi? Chẳng lẽ em không những không chịu nghe anh giải thích mà còn không muốn gặp mặt anh, muốn đuổi anh?

- .....- Thanh Ngọc cũng chỉ im lặng.

- Thôi được rồi. Một lát nữa anh sẽ đi, em có vui không? – anh lạnh nhạt hỏi.

Câu hỏi đó làm tim Thanh Ngọc như bị đâm một nhát dao. Cô chỉ còn giận, giận anh không chăm sóc mình, để cô lo lắng. Cô biết mọi chuyện vì Tiểu Bình nói đó chỉ là âm mưu của Dương Linh, anh chỉ là nạn nhân.

Sau đó cô bỏ đi, anh không thèm để ý đến mọi chuyện, những gì xảy ra, lúc này Minh Chi đã nói với cô. Sao anh có thể ngốc như vậy?

Cô cũng chỉ giận, chỉ muốn anh hiểu, không thể làm tổn thương bản thân mình.

Cô quay người, chỉ nói 1 câu:

- Anh ăn cháo đi, để sức khỏe hồi phục.

Rồi cô đi ra ngoài, anh chỉ cười buồn. Nói vậy rồi cô vẫn không để ý đến anh. Nhìn tô cháo đang bốc khói, anh cố nghĩ rằng cô lo anh bệnh nặng mới nấu.

Từng muỗng cháo thơm, nóng hổi, anh chỉ cảm thấy khó nuốt. Anh chỉ biết cô mong anh sớm khỏi để mau chóng rời khỏi đây. Để tô cháo xuống bàn, anh đứng lên đi.

Đi từ sau đến, cô liếc vào giường. Thanh Ngọc chỉ thấy giường trống không. Cô hốt hoảng, chạy vào nhìn xem bọc quần áo của anh còn ướt mà cô để dưới giường cũng không còn.

Vậy là anh đã đi? Anh giận thật rồi sao?

Chỉ nghĩ vậy thôi, nước mắt cô ứa ra. Cô có nói mình hết yêu anh sao? Mới chỉ nói có vài câu trong lúc tức giận mà anh đã đi? Bỗng nhiên các con khóc lên, cô vội vàng dỗ dành:

- Con ngoan! Ba con lại bỏ mẹ con chúng ta đi rồi! Đừng khóc!

- .....oa.....oa.....

- Ba con thật hư, mẹ có nói là hết yêu ba các con sao? Mới nói có vài câu đã bỏ đi rồi! Không có thành ý gì hết – Thanh Ngọc khóc nghẹn.

Bỗng nhiên ngay lúc đó có một vòng tay quen thuộc, hơi thở quen thuộc quàng lên cô:

- Bảo bối! Đừng giận anh nữa! – nói xong Minh Diệp hôn lên tóc cô, vẫn là mùi hương anh thích.

- Anh chưa đi sao? – cô ngạc nhiên hỏi.

- Nếu anh đi rồi, làm sao phát hiện có con mèo nhỏ đang ngồi khóc và nhớ thương anh?

- Đáng ghét!

- Haha ngoan! Để anh ôm em, anh rất nhớ em!

- Em mới không muốn anh ôm.

Thanh Ngọc vùng vẫy, thế là một nụ hôn hạ xuống môi cô. Một nụ hôn đầy nhung nhớ, đau xót nhưng cũng có trừng phạt. Mọi thứ làm không khí nóng lên, ba anh em nhóc con không biết có hiểu gì hay không, thấy ba mẹ chúng ôm nhau hôn liền cười tươi, hai tay chỉ nha nha như muốn bế.

- Diệp! Hô...hô – Thanh Ngọc đẩy anh ra, thở dốc – coi chừng có người vào!

- Bọn họ biết vợ chồng chúng ta lâu ngày gặp lại, chắc chắn không làm phiền. Tiếp tục đi, bà xã! – Minh Diệp bá đạo ôm Thanh Ngọc vào lòng, đem từng nhớ nhung trong bao ngày qua thành hành động.

Và thế con cừu bị sói xám làm thịt ngay sau bao nhiêu ngày sói bị bỏ đói.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 74

Một năm sau.....

Hôm nay ở biệt thự Queen long trọng tổ chức lễ cưới của Trần Minh Diệp và Giản Thanh Ngọc. Mọi người đều đến đầy đủ. Phía sau cô dâu Thanh Ngọc chính là 2 phụ dâu nữ nhỏ nhắn, chính là hai cô công chúa sinh đôi của Võ Thành Hạo và Trương Tiểu Tuyết đã gần 3 tuổi.

Minh Diệp mặc bộ complet màu trắng sữa, hạnh phúc nhìn về phía cô, phía sau anh là hai chàng hoàng tử Tiểu Bình và Tiểu Dũng không kém phần dễ thương.

Buổi lễ diễn ra trước sự chứng giám của người thân và bạn bè. Ba đứa nhóc con của hai người cũng đã hơn 1 tuổi, đang được ông bà chúng bế trên tay. Hạnh phúc của họ đang hiện diện trên từng nụ cười, từng giọng nói.

Sau khi làm lễ, mọi người cùng nâng ly chúc mừng hai vợ chồng. Triệu Hường Thiên đỡ Thanh Ngân đang mang bầu 6 tháng đi đến gần họ:

- Chúc mừng hai người nhé!

- Cảm ơn cậu, Ngân! – Thanh Ngọc cười tươi.

- Mà nè, nhớ là nếu tớ sinh con gái thì phải nhận làm con dâu nha!

- Yên tâm! Tớ sẽ để cho Tiểu Cẩn Tiểu Vỹ chọn. Con cậu muốn lấy ai trong hai anh em chúng đều được – Thanh Ngọc dí dỏm nói lại.

- Thôi em đừng gán ghép lung tung. Con gái bảo bối của anh sẽ ở với anh. – Hường Thiên cũng hừ hừ đáp lại.

- Hahaha – mọi người cùng cười.

Ai mà không biết Triệu Hường Thiên có thù không đội trời chung với ba đứa nhóc nhà Minh Diệp.

Thời gian đầu khi mới về, anh rất thích hai nhóc Ngọc Cẩn Ngọc Vỹ kia, liền nựng chúng. Chỉ là người bình thường bề thì chúng ngoan ngoãn, đến Triệu Hường Thiên bề thì chúng không tề lại ị lên những bộ đồ đắt tiền của anh, làm anh méo mặt.

Sau đó anh chuyển sang Diệp An, cô út của Minh Diệp. Cô nhóc này càng không vừa, bình thường điềm tĩnh, ngây ngô nhưng lại trở tính, thích cầu xé quần áo anh, sau đó ưỡn khuỷu nhìn mọi người cứ như Hường Thiên bắt nạt cô.

Thế là mọi người ai cũng nói Hường Thiên có thù với nhà họ TRẦN. Vậy nên khi anh phản đối gay gắt làm mọi người bật cười.

- Thiên! Cậu cứ yên tâm, chắc chắn con trai tớ sẽ bảo vệ con gái cậu hết sức!

- Có trời mới tin! – Hường Thiên nhanh nhẩu đáp lại không cần suy nghĩ.

Nhưng tương lai lại chứng minh, cả đời Triệu Hường Thiên nói 100% là sai, lại như trở thành lời tiên đoán cho số phận của con gái anh. Mà chuyện đó sau này sẽ từ từ hé lộ.

Võ Thành Hạo cũng cạn ly, một tay đang bế cô con gái xinh xắn của hắn. Cô bé Tiểu Vy kia nhanh nhẩu nói:

- Chú Diệp cô Ngọc! Nếu chú Thiên không chịu thì cứ để cháu lấy cũng được.

- Hahaha – mọi người lại được thêm một phen cười lớn.

- Sao chị tham vậy? Phải là của em, em sẽ lấy các em ấy! – Tiểu Như cũng không chịu kém cạnh chị gái mình.

- Ai cho các em lấy em họ anh! Em chỉ có thể là của anh! – Tiểu Dũng chỉ thẳng vào Tiểu Như.

- Tiểu Vy, em đừng hòng có ý định “hồng hạnh vượt tường” – Tiểu Bình cũng góp một câu tình bơ.

- Ai thèm lấy hai người xấu tính các anh – Tiểu Vy Tiểu Như dường như có tiếng nói chung.

- Các em đều không thoát đâu- Tiểu Bình Tiểu Dũng chắc như đinh đóng cột nói.

Nhìn mấy đứa trẻ cãi nhau qua lại, người lớn lại nhìn nhau cười. Tương lai sẽ thành thông gia của nhau hết thôi.

- NGọc! Cậu thật đẹp – Lâm Bình Anh đi từ bên ngoài vào – Xin lỗi, chuyến bay bị dời lại vài tiếng vì sương mù quá nhiều, bây giờ mới đến được. Cậu đừng giận!

- Ừ tớ hiểu mà, cậu có đến là vui rồi.

- Chị thật đẹp, chị Ngọc – Lisa cũng khoác tay Lâm Bình Anh cười – Khi nào anh ấy cưới em thì em cũng phải may một bộ đồ cưới thật đặc biệt.

- Yên tâm, cậu ấy sẽ không để em thiệt thòi.

- Tất nhiên rồi! Lâm của em mà. – Lisa cũng cười hạnh phúc.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng ấm áp làm mọi người thật tỏa sáng. Rạng ngời hạnh phúc, tương lai đang chờ đón họ.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 1: Lần đầu gặp gỡ!

Đó là câu chuyện của nhiều năm về trước.

Anh đã thanh tẩy bang phái, xử lý hết những người gây ra cho ba anh những chấn thương. Sau đó anh dùng chính bàn tay của mình hủy đi tâm huyết của Phi Ứng gây dựng bao nhiêu năm. Biết rằng mình đã gây quá nhiều thù oán, anh lui về bóng tối, tháo bỏ mặt nạ, làm Tổng Giám Đốc của MDC!

Hôm nay anh muốn qua Italia thăm Tom vì Minh Chi đã sinh rồi, anh thu xếp công việc rồi mua vé máy bay. Nhưng ngặt một nỗi trước đó đã có hẹn sang New York để ký hợp đồng với một tập đoàn đa quốc gia lớn. Anh đành bay vòng qua New York rồi sẽ qua Italia sau.

Chờ thư kí đưa vé đến, anh ngồi trong băng ghế chờ. Sau đó, thư kí đưa vé và hộ chiếu, anh đứng lên đi làm thủ tục lên máy bay.

Bỗng nhiên, có người va vào anh. Hơi khó chịu, anh ngẩng đầu lên, anh ngờ ngẩn nhìn người đó.

Trước mặt anh là cô gái nhỏ nhắn, mày liễu mũi dọc dừa, môi hồng nhuận ướt át, hình như do vội đi đâu đó, má cô đỏ bừng. Vì anh cao lớn, cô ngã xuống, đang định nhặt đồ.

Dưới chân anh là quyển hộ chiếu và vé máy bay của cô, anh nhanh tay nhặt dùm cô, anh liếc thông tin đơn giản: Giản Thanh Ngọc, 18 tuổi, vé đi New York lúc 16h10!

Thì ra cô đi chung chuyến bay với anh. Sau đó cười như không có chuyện gì, anh đưa lại cho cô. Cô rối rít cảm ơn, rồi đi nhanh đến phòng làm thủ tục.

Sau đó anh phone ngay cho Võ Thành Hạo, kêu cậu ta cho biết một số thông tin về hành khách Giản Thanh Ngọc này.

Nhận được tin nhắn, anh mỉm cười, cũng bước vào cửa VIPP làm hồ sơ.

Rồi mọi thứ như trở lại quỹ đạo bình thường, chỉ là giờ đây bên Thanh Ngọc có người luôn âm thầm theo dõi, bảo vệ cô.

Sau khi thăm chị về, Minh Diệp hàng ngày vẫn nhận được những bức hình về cô, ít nhiều cũng 10 tấm với nhiều hoạt động của cô. Càng nhìn, càng thấy yêu cái bộ dáng hoạt bát của cô. Anh có một tin nhắn, ghi tên Dương Linh, anh nhủ mảy mảy tự nhủ : “ có lẽ nên kết thúc chuyện này thôi”.

Rồi anh cho Phong sắp xếp cho Dương Linh đi Mỹ du học, coi như đó là phí bồi thường mà anh cho cô. Bây giờ thì anh đã có người con gái này, anh muốn toàn tâm chờ cô, chờ cô quay về. Anh cũng ngầm giúp đỡ công ty của nhà cô, bảo vệ cô sau lưng khỏi những tên bạn hảo sắc trong trường.

Thấm thoát qua đi, qua đi nhanh lắm, tình yêu đó càng ngày càng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 2: Đêm đầu tiên là của nhau.

Quen nhau chính thức, Minh Diệp thường xuyên đưa Thanh Ngọc đi chơi, mua sắm, chuẩn bị cho cô mọi thứ không tiếc tay.

Đây là chính thức quan tâm đến cô mà không phải âm thầm như trước. Họ cùng nhau đi ăn, đi dạo, đêm đến xa nhau rồi lại nhớ nhau, nhắn tin gọi điện cả đêm cho thỏa nỗi nhớ.

Hôm nay Minh Diệp nghỉ làm, vì sinh nhật anh nên anh muốn dành cho Thanh Ngọc một ngày, liền dẫn cô đi nghỉ mát.

Hai người bên nhau trong bữa tối đầy nến và hoa hồng, trên bàn toàn là những món ăn do Thanh Ngọc làm đầu bếp, Minh Diệp làm phụ bếp.

Rồi sau những phút giây hạnh phúc là những phút giây yên bình bên nhau.

Ở bên hồ bơi của căn biệt thự riêng ngoài biển, Thanh Ngọc nằm tựa vào Minh Diệp, lắng nghe từng nhịp tim của anh.

- Em mệt chưa? – Minh Diệp hỏi.

- Em không mệt, nhưng gió hơi lớn, chúng ta vào trong nhà!

- Ừ vậy anh đưa em đi nghỉ, cũng muộn rồi.

- Vâng!

Hai người vào nhà, Minh Diệp đưa Thanh Ngọc vào phòng, anh ôm cô, hôn cô:

- Chúc ngủ ngon, mèo nhỏ!

- Vâng!

Sau đó là một nụ hôn ở môi. Nhưng nụ hôn này lại kéo dài, dài đến không thể thở nổi, không khí trong phòng ái muội.

Tuy quen nhau được một thời gian nhưng Minh Diệp tôn trọng Thanh Ngọc, để cô tự mình suy nghĩ, tự nguyện giao cho anh.

Hơi thở gấp gáp, anh một bụng dục hỏa thiêu đốt,. Cố lấy lý trí, anh khàn giọng hỏi cô:

- Được không em? – vừa hỏi, tay anh vừa nhẹ nhàng, cẩn thận di chuyển đến những nơi nhạy cảm.

- .....- ma xui quỷ khiến, Thanh Ngọc lại gật đầu.

Và thế là hai người cời bỏ mọi ngại ngùng, dây dưa triền miên. Từng nụ hôn gấp gáp của Minh Diệp hạ xuống, bàn tay di chuyển khắp người Thanh Ngọc, làm cô run lên theo nhịp di chuyển của bàn tay anh.

Anh biết cô không có kinh nghiệm, dẫn dắt cô từ từ trải nghiệm. Non nớt, Thanh Ngọc chỉ biết cong mình hứng tất cả những cảm giác của mình bây giờ.

Vật nam tính Minh Diệp đưa đến nơi tư mật đã ướt át, hôn lên môi cô:

- Ban đầu có chút đau, em cố chịu. Nếu đau quá cứ nói anh, anh không muốn em bị thương tổn.

- Vâng! – Thanh Ngọc nhỏ nhẹ trả lời.

Tiếng nói nhẹ nhàng như kích thích Minh Diệp. Anh đưa vào bên trong. Thanh Ngọc cong mình đau đón, như có giọt nước mắt vương ở trên mi.

- Ngoan! Nếu đau thì cần anh!

- .....- cô lắc đầu.

Ngừng một lát để cô quen với mình, anh bắt đầu từ từ di chuyển. Anh kim chế đến mồ hôi nhễ nhại. Từ từ rồi nhanh dần, sau đó là cả hai cùng dây dưa, cho đến khi Thanh Ngọc mệt mỏi ngủ thiếp đi. Minh Diệp đứng lên, bế cô vào lau nước âm rồi mặc váy ngủ cho cô, ôm cô ngủ.

Và họ, bước sang một bước ngoặt khác!

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 3: TRẦN CHÍ TRUNG và quá khứ

Trong nhà giam, tiếng người cai ngục vang lên:

- Phạm nhân, Trần Chí Trung, số hiệu TH03194, có người đến thăm.

- Kẹt. ....- cửa phòng giam mở ra.

Hai anh chiến sĩ đi sau lưng ông, đưa ra phòng gặp người thân. Ông cũng chẳng quan tâm ai đến thăm, dù sao ông cũng đã bị phán tử hình, chuẩn bị chờ đến ngày xử bắn, ai đến thăm cũng vậy thôi.

Ngẩng đầu nhìn người ngồi bên kia, ông cũng đoán được là Trần Chí Minh đến, cũng chẳng ngạc nhiên:

- Anh hai...- TRẦN CHÍ MINH đứng lên.

- .....- Trần Chí Trung chẳng nói gì, chờ mấy anh chiến sĩ tháo còng, ngồi xuống.

- Anh khỏe chứ? – ông Minh hỏi.

- Khỏe hay không cũng vậy thôi. Đến thăm tôi làm gì, cười nhạo sao?

- Anh đừng nói vậy! Thật ra từ trước giờ tôi không giận anh, tôi vẫn luôn xem anh là anh hai.

- Tôi có cần cảm ơn chú không?

- Nếu không phải anh lập mưu giết ba nuôi, hại chết Chi Diệp, suýt nữa hại chết Minh Diệp thì có lẽ chúng ta không đến nỗi thù hận như thế này! – ông Minh thờ dài.

- Chuyện đó tôi không hối hận! – ông Trung cười nhạt – Lão ba nuôi, từ đầu hứa sẽ để Devil lại cho tôi quản lý, hứa sẽ gả Chi Diệp cho tôi. Làm tôi coi trọng ân huệ của ông ấy, bán mạng cho ông ấy. Nhưng kết quả là sao? Ông ta âm thầm để lại mọi thứ cho chú, còn gả Chi Diệp cho chú!

- Không phải ba nuôi muốn vậy! Tại anh ra tay quá ác độc, tại anh không có cách quản lý tốt, ông ấy sợ tâm huyết bao nhiêu năm của ông ấy đổ sông đổ bể. Còn Chi Diệp thật lòng yêu em, chỉ xem anh như anh trai, nên mới đồng ý cưới em.

- Cũng tại chú! Nếu chú không xuất hiện thì tôi cũng đâu phải ôm hận thù mà giết hại mọi người. Đều là người tôi mang ơn và yêu quý – ông Trung cười

lớn.

- Anh không nên sống trong thù hận như vậy!

- Thù hận mới có quyết tâm để sống. Nếu không tôi cũng không biết mình đã gục ngã từ khi nào rồi!

- Chẳng lẽ trả thù khiến anh vui sao? Anh giết ba nuôi, anh hại Chi Diệp, anh có thấy vui hơn không?

- Giết Trần Chí, tôi thỏa mãn, vì coi như cắt đứt được ân huệ bao năm ông ta nuôi dưỡng tôi, tôi không tiếc nuôi ân hận.

- Còn Chi Diệp?

- .....- ông Trung không nói nữa.

- Giờ thăm người thân đã hết! – tiếng chiến sỹ công an vang lên.

- Từ giờ về sau đừng đến thăm tôi nữa. Tôi không muốn ôn lại kỷ niệm ngày xưa nữa. Tôi muốn bình thần trước khi rời nơi này!- vừa đưa tay cho chiến sĩ công an còng lại, ông Trung nói.

- Được! – ông Minh gật đầu.

Sau khi gặp Trần Chí Minh về, thì Trần Chí Trung ở lại trong phòng, ngồi 1 góc.

Hình ảnh người con gái dễ thương, đi sau lưng ông ngày nhỏ, suốt ngày gọi Trung ca ca hiện lên. Rồi lại đến hình ảnh người con gái đó lớn lên, hạnh phúc nắm tay Trần Chí Minh bước vào lễ đường. Cuối cùng là ánh mắt không tin được của người đó trong đêm mưa.

Bao năm qua, đó luôn là ác mộng của cuộc đời ông. Giết đi người mình yêu thương cũng không phải thoải mái gì nhưng câu nói cuối cùng của cô ấy làm ông mất hết tự chủ.

Còn nhớ đêm đó, Trần Chí Minh xuất ngoại, ông đến gặp Chi Diệp vào một đêm mưa giông, thấy cô đang bế đứa con trai. Hai người nói chuyện về ngày xưa, ông hỏi bà có từng yêu ông?

Bà chỉ cười rồi nói luôn xem ông như anh trai, người bà yêu là Trần Chí Minh, mong ông đừng mơ mộng.

Ông không cam lòng, liền nổi điên muốn bà. Bà cực lực chống cự, sau đó chỉ dùng ánh mắt thật vọng nhìn ông và nói rằng: “dù anh có được thân thể của tôi thì trái tim của tôi vẫn chỉ có Trần Chí Minh”.

Nghe câu đó, ông đã bỏ đi, lập mưu cho chuyến xe bà đi đón Trần Chí Minh trên đường đi bị tai nạn.

Sau khi bà mất, ông càng trở nên điên cuồng, kiếm cơ hội lật đổ Trần Chí Minh.

Thời gian dần dần qua, ngày ông bị xử tử cũng đến.

Cuối cùng thời khắc ông đi tạ tội với Chi Diệp cũng đến. Trước khi viên đạn bắn ông xuyên qua người, ông đã thấy Chi Diệp đến đưa đi.

Ông chỉ mỉm cười, nhắm mắt sau miếng vải đen.

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 4: Võ Thành Hạo

Tôi tên Võ Thành Hạo, năm nay 28 tuổi. Tôi sinh ra trong gia đình có bề dày lịch sử hơn 100 năm.

Từ đời ông cố, làm tướng quân chinh chiến sa trường, đời ông nội an nhàn hưởng thụ và phát triển thành quả, đến đời cha tôi và tôi chỉ cần duy trì là an nhàn qua ngày.

Cha tôi mất sớm trong lần huấn luyện quân sự ở biên giới sau đó 1 năm mẹ vì nhớ thương cũng đi theo cha, tôi về sống cùng với ông nội.

Nhà họ Võ 4 đời độc đinh đơn truyền tuy ông nội khát khe với tôi từ nhỏ nhưng sau khi cha mẹ mất, ông cũng chỉ thờ dài vớ vai tôi, nói tôi không cần theo nghiệp gia đình, thích gì thì làm đó, chỉ cần tôi không làm mất mặt gia đình.

Vì thế tôi không theo quân mà học kinh doanh, sau đó cùng với Minh Diệp, Hường Thiên lập ra đế quốc riêng mình. Bề nổi tôi chỉ an nhàn làm công ty nhỏ nhỏ nhưng trên thực tế tôi cùng với anh rể Minh Diệp là Tom quản lý thế giới ngầm, xử lý tất cả công việc trong tối của MCD.

Đối với tôi, mọi thứ từ nhỏ chưa phải trải qua nhiều sóng gió, gia đình có quyền có tiền, mặt mày cũng không xấu nên đi đến đâu cũng có nhiều người theo đuổi. Tôi chẳng có cảm giác gì với họ nhưng bù lại họ giúp tôi giải quyết nhu cầu sinh lý, tôi cũng cho họ thứ họ muốn, không ai nợ ai.

Cuộc sống cứ vậy trôi qua từng ngày, từng tháng, từng năm cho đến một ngày...

Đó là ngày tôi đi tham gia 1 bữa tiệc rượu ở khách sạn, mang theo 1 tiểu thư gì đó mà chính tôi cũng không còn nhớ tới cô ta tên gì.

Sau đó, tôi bị bỏ thuốc kích dục.

Thật nực cười, lần đầu tiên có người cả gan bỏ thuốc tôi. Tôi cũng không từ chối, xem ra cô ta cần 1 khoản lớn, đồ ăn đáng đến tận miệng, tôi cũng không từ chối.

Rồi 1 cô gái mặc đồ phục vụ bước vào, tôi chỉ cười khẩy, mắt liếc cô ta. Thì ra tôi bị 1 phục vụ chú ý đấy, có nên thấy vinh hạnh không?

Chuyện tiếp theo, ai cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì! Tôi bật dậy kéo cô ta, đè cô ta xuống giường, làm chuyện mà cô ta muốn.

Cô ta chống cự lại tôi? La hét tôi sờ nhanh? Thật CMN tức cười! Là ai bỏ thuốc tôi? Chắc là cô ta bỏ thuốc cũng không biết nên cho bao nhiêu chăng? Tôi không biết mệt mà ăn cô ta tới rạng sáng, hừ!

Cô ta ngất lên ngất xuống, tới khi tôi tỉnh dậy, cô ta còn chưa thêm dậy. Tắm rửa xong tôi bước ra, kéo rèm cửa, nhìn kỹ mặt mũi cô ta cũng không tệ.

Mặt mũi thanh tú, dáng người cũng ngon, âm thanh rên rỉ mê hồn, cảm giác ở bên trong cô ta làm tôi không kiềm được muốn thêm. Đặc biệt, cô ta còn xử nữ, tôi cũng ngạc nhiên đấy! Chắc tôi chuẩn bị 1 khoản cũng khá lớn rồi đây!

Lấy 1 ly rượu để uống rồi chờ cô ta tỉnh dậy.

Thế mà cô ta chẳng nói gì, đứng dậy lấy quần áo vương vãi dưới sàn vào phòng tắm, sau đó chỉ nói “coi như chưa có gì xảy ra, ai đi đường nấy” rồi định đi. Chẳng biết sao tôi lại thấy cô mặt hoe đỏ, trái tim bỗng đau, kéo cô ta lại. Thấy cô ta hất tay, tôi nổi giận mĩa mai, viết cho cô ta chi phiếu. Cô ta vậy mà không thêm nhìn đến, xé nó rồi ném vào mặt tôi, đi thẳng ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên, có người dám làm như thế với tôi. Tôi thấy thật thú vị, định tìm cô ta nhưng hỏi mãi mới biết cô ta chỉ làm thời vụ mà thôi.

Mãi lâu sau, khi về thăm ông nội, tôi phát hiện cô ta là người giao báo buổi sáng, tôi thấy thật vui vẻ trong lòng.

Không hiểu sao từ lần đó hơn 3 tháng rồi tôi lại “ăn chay”, bị Triệu Hường Thiên cười vào mặt. Đến chính tôi còn không hiểu, tại sao mỗi lần định hôn 1 cô gái nào đó, tôi lại nhớ tới cô gái không biết tên đó; cố gắng bỏ qua cảm giác đó, định vui vẻ “lên mây” cùng với cô nào thì y như rằng không tận hưởng.

Tôi luôn nhớ tới cảm giác ở bên trong cô gái đó, hương vị ra sao, mắt hôn như thế nào! Vậy là “người anh em” của tôi tiu nghỉu, buồn bã, tôi còn tưởng mình có vấn đề đấy. Thấy cô ta, dục vọng trong người tôi tuôn trào, kêu gào muốn cô ấy.

Ông nội nói với tôi cô ấy tên là Tô Tiểu Tuyết, 1 cô gái nghèo ham học, hiền lành. Được ông nội khen vậy, tôi thấy cô ấy cũng không tệ.

Tôi nảy ra kế hoạch trong đầu.

Chẳng phải cô ấy làm thêm kiếm tiền sao? Nhà tôi thiếu 1 quản gia đấy! Việc không quá nhiều, lương ổn, giờ giấc thoải mái. Tôi ngỏ lời với ông nội, ông nội ngạc nhiên nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy, tôi hơi chột dạ rồi kiểm soát chuẩn vào nhà. Dù bên ngoài tôi có là người gây ra sóng gió cỡ nào thì dưới ánh mắt của ông nội, tôi cũng chỉ là 1 tên nhóc.

Dưới sự nhiệt tình của ông nội, Tô Tiểu Tuyết đó cũng nhận lời làm quản gia của tôi. Haha kế hoạch của tôi là từ từ thâm nhập, tôi có sẵn thời gian để từ từ mà tìm hiểu cô gái nhỏ này.

Dần dần ánh mắt tôi không thể rời được khỏi cô ấy. Tôi đi làm về sớm hơn, dù có bận thế nào, tôi cũng muốn về nhà ăn cơm của cô ấy, rất ngon, rất có không khí.

Dù trước đây, lúc nhận ra tôi, cô ấy có vẻ muốn xin nghỉ nhưng tôi đã “lạnh lùng” nói đã quên mọi chuyện, cô ấy mới yên tâm ở lại. Chắc do công việc này ổn mà lương cao, theo như tôi biết hoàn cảnh của cô ấy thì tôi thắng!

Cô ấy bước vào cuộc sống của tôi 4 tháng, sau đó xảy ra chuyện dẫn đến quan hệ của chúng tôi thay đổi. Đó là ngày sinh nhật tôi, tôi về nhà cũ ăn cơm với ông nội, sau đó ra ngoài cùng Minh Diệp và Hường Thiên.

Tôi thấy cả người rất bứt rứt, trong lòng nóng nảy không hiểu tại sao, ngồi uống rượu cũng không yên nên đành đi về. Về biệt thự thấy tối đen, tôi tự hỏi “cô ấy đâu” rồi mở cửa.

Gọi điện thoại cho cô ấy, thấy điện thoại reo trong phòng nhỏ gần bếp, tôi chạy vào, mở cửa thấy cô ấy nằm dưới đất, cả người nóng ran, đã hôn mê. Tôi lo lắng gọi bác sĩ, chăm sóc cô ấy 2 ngày không đi làm, tới khi cô ấy khỏe lại cũng 5 ngày sau đó.

Mỗi lần cô ấy nhìn tôi, ánh mắt ngại ngùng, mặt đỏ bừng không dám nhìn thẳng tôi. Chúng tôi dần nhìn nhau nhiều hơn, ánh mắt chạm nhau, thỉnh thoảng tiếp xúc cơ thể mỗi lần tôi giúp cô ấy gì đó. Rồi tôi quyết định hỏi cô ấy “tình cảm của cô ấy là gì?” Cô ấy chỉ ngại ngùng không nói, tôi nắm tay cô ấy, cô ấy cũng chỉ run lên, không rút tay. Tôi hiểu cô ấy chấp nhận tôi, tôi liền ôm lấy cô ấy, cẩn nhẹ vào tai, rồi dụ dỗ cô ấy “lần quan lần lại”.

Chúng tôi chìm trong mật ngọt của tình yêu. Anh đi làm, em dậy thắt cravat. Anh về nhà, cơm canh nóng chờ sẵn, em giúp anh cất cặp táp. Chúng tôi cùng ăn, cùng tắm, cùng ngủ, cùng đi chơi nhiều nơi. Tuy có xảy ra chút xích mích nhưng tính ra chúng tôi cũng không cãi nhau trận này lớn.

Cho đến một ngày, mẹ cô ấy bệnh nặng, cô ấy lo lắng đến nỗi gầy đi, tôi rất thương. Rồi tôi phát hiện, thì ra cô ấy có 1 “trúc mã” là quân nhân và anh ta cũng thích cô, hai nhà cũng có ý muốn họ đến với nhau. Tôi cũng không để ý vì tất cả cô ấy đều là của tôi, dù sao sau lần này mẹ cô ấy khỏe lên, tôi sẽ chính thức ra mắt.

Chờ cô ấy tốt nghiệp, chúng tôi sẽ kết hôn. Tôi cũng chỉ coi “trúc mã” đó là người qua đường mà thôi.

Công việc bận bịu, chúng tôi ít gặp nhau, tôi về nhà thì cô ấy đã để sẵn cơm và 1 tờ note. Lúc tôi chuẩn bị đi ngủ thì cô ấy về, cũng ngủ mất. Tôi lại bị ghê lạnh cả 2 tháng trời, kể cả ngày sinh nhật cô ấy, tôi chuẩn bị tất cả, cô ấy về muộn, bao công sức của tôi chỉ đổi lại 1 lời xin lỗi.

Tôi có hơi giận nhưng tôi thấy thương cô ấy nhiều hơn. Đến một ngày, nhìn thấy tờ giấy nộp tiền viện phí, tôi liền phát điên. Số tiền lớn như vậy, đối với tôi không to tát gì nhưng tôi biết với hoàn cảnh của cô ấy thì đó tuyệt đối là số tiền cô ấy không thể có được.

Tôi gắng hỏi thì ra mới biết cô không thèm hỏi tôi. Cô ấy coi tôi như người xa lạ, thả mược tiền cái tên “trúc mã” đó chứ không thèm hỏi mược tôi. Tôi giận dữ, bước thẳng ra ngoài, cầm giấy tờ bay qua Mỹ với ông bà ngoại mà không nói 1 lời.

Tuy tôi có giận cô ấy nhưng sau đó cũng 1 phần vì xử lý giúp Minh Diệp, tôi đi cả tháng mới về, không nghe điện thoại, không nghe lời nhắn qua hộp thư.

Lúc tôi thấy mình không còn giận nữa thì về nhà, cô đã không còn ở đây nữa. Vội vàng gọi cho cô, không được! Nghe lời nhắn thoại, ban đầu cô giải thích, khóc nức nở mong anh nghe điện thoại; sau đó là buồn bã nói rằng mẹ phẫu thuật thất bại mà mất thì tim anh muốn vỡ ra.

Mới có 1 tháng mà sao Tiểu Tuyết của anh lại gặp nhiều chuyện như vậy. Anh giận mình vì không ở bên cô lúc cô cần nhất, anh đến trường tìm cô, trường nói cô xin bảo lưu kết quả. Hỏi bạn học thì mới biết cô về quê, anh xin địa chỉ đi thẳng về quê cô.

Tìm mãi mới được, anh thấy cô đang phơi đồ ở sân. Mặt mày hốc hác, gầy yếu đứng trước gió, cả người không có sức sống. Thấy anh cô chỉ ngẹn ngào khóc, khóc không thành tiếng, anh thấy rất hận mình. Thì ra anh là 1 thằng đàn ông tồi tệ như vậy.

An ủi cô, lau nước mắt, hôn cô, cô run run đáp trả, sau đó cô chủ động kéo tôi vào phòng, tìm cúc áo, khuy quần rồi cởi ra. Cô xin tôi muốn cô ấy, anh đau lòng đi vào đưa cho cô tất cả, dùng tất cả để mang lại cho cô chỗ dựa.

Cộng dồn bao đau đớn, ngẹn ngào cùng nỗi nhớ, họ đã dây dưa đến tối, lúc tỉnh dậy trời nhá nhem tối, tôi ôm lấy cô, hôn lên tóc mai, cô cũng tỉnh dậy chỉ im lặng ôm anh.

Tôi biết mình làm cô thấy thiếu an toàn, anh liền hứa sẽ không bao giờ bỏ cô mà đi nữa, cô mới dần vui vẻ, mặc đồ chuẩn bị thức ăn tối. Bữa tối đơn giản, cơm rau đạm bạc nhưng anh thấy rất vui vẻ.

Bản thân anh nhận ra mấy tháng nay chính mình bông bột, làm tổn thương cô, dẫn vật chính mình.

Chúng tôi trở về biệt thự, lại trải qua ngày tháng hạnh phúc, bỏ qua mọi chuyện quá khứ. Tới 1 ngày tôi vui vẻ đi mua nhẫn chuẩn bị cầu hôn cô ấy thì lại thấy cô ấy đi cùng tên trúc mã đó vào cửa hàng nhẫn.

Thấy anh ta lấy vài chiếc, đeo lên tay cô, cười nói vui vẻ. Sau đó tôi theo họ đến quán cà phê gần đó, nhìn chăm chăm. Hắn ta nắm lấy tay cô ấy, cô ấy thì cười dịu dàng, sau đó hắn đứng dậy ôm lấy cô ấy, tôi liền tức giận, đi toi. Điên tiết hơn là tôi chưa tới đã thấy hắn hôn lên trán cô, tôi liền chạy lại, đá hắn, đấm hắn. Tuy tôi tập võ nhưng hắn cũng là quân nhân, hắn cũng chẳng nhân từ cho tôi vài cú.

Sau khi được nhân viên can ngăn, tôi đứng dậy phủi áo, lau máu ở môi, nhìn cô để lại câu “anh rất thất vọng về em” rồi đi thẳng, mặc kệ cô có đuổi theo, kêu gọi, tôi cũng lái xe đi.

Thật buồn cười! Ngày sinh nhật tôi, tôi còn định cầu hôn, vậy mà cô ấy đội nón xanh cho tôi, hỏi xem tôi có điên không? Gọi Minh Diệp và Hương Thiên ra uống rượu, tôi gọi vài cô gái, tay trái tay phải mời rượu. Cảm giác nhạt nhẽo, tôi chỉ biết uống rượu để quên hết tất cả.

Trong lúc mơ màng, tôi ngửi thấy mùi hương của cô ấy, tôi nghe thấy cô ấy gọi tôi nhưng hình như mùi hương đó dần xa tôi. Tôi vội vàng lấy tay kéo lại, xác định đúng là mùi hương của cô ấy, tôi liền xả giận lên đối với cô ấy, nói câu “anh yêu em”. Không ngờ cô ấy cũng nói “em cũng yêu anh” tôi liền vui mừng mặc kệ chuyện gì đã xảy ra, mãnh liệt muốn cô ấy.

Lúc tôi tỉnh dậy, tôi thấy cô ấy mở cửa, chỉ nói tôi ăn sáng xong sẽ nói chuyện, cả người tôi chìm vào bóng đen. Tôi nghĩ cô ấy sẽ chia tay tôi, tôi cảm thấy có chút khó tin là mình không nữa.

Tôi biết mình yêu cô ấy nhưng tôi không phải là người thiết tha chuyện tình cảm, lần đầu tiên tôi không nhớ xa 1 người con gái như vậy.

Tôi xuống phòng khách, thấy cô cầm 1 tờ giấy, 1 quyển sổ màu đỏ tôi càng hoảng hốt hơn. Cô chỉ nói “mong anh im lặng, coi như lần cuối nghe em nói”. Tai tôi ù đi, nghe không rõ những gì mà cô ấy nói.

Sau đó cô ấy đưa cho tôi 1 tấm hình đen trắng, nhìn không ra hình gì. Sau đó tôi ngạc nhiên nhìn lên, thấy cô cười mỉm, bảo tôi lật ra phía sau. Dòng chữ “thai nhi 14 tuần tuổi, phôi thai bình thường” cả người tôi lạnh lạnh.

Nhìn cô gạt đầu, xác định đó là con của tôi, tôi liền đổi sắc mặt. Sau đó cô nói, tất cả chỉ là hiểu lầm, tên trúc mã đó nhờ cô thử nhẫn, hẳn muốn tỏ tình với 1 cô gái làm trong quán y.

Tôi cười ngây ngô, cảm nhận thứ hạnh phúc mang tên gia đình này.

Tôi đã có bé yêu, kết tinh tình yêu giữa chúng tôi.

Sau đó cuộc sống của chúng tôi rất hạnh phúc, 1 bé trai ra đời, ông nội đặt tên là Võ Thành Huy. Ba năm sau, Tiểu Tuyết lại mang thai, lần này là 2 bé gái xinh đẹp như Tiểu Tuyết. Tôi đặt tên là Võ Tố Như và Võ Tố Vy

Cho tới bây giờ, tôi không nghĩ rằng mọi thứ hoàn mỹ như vậy. Cô ấy là hạnh phúc của tôi, từ khi gặp cô ấy, tôi đã thấy trái tim này không còn là của mình. Cô ấy là Tô Tiểu Tuyết, bông tuyết nhỏ sưởi ấm trái tim tôi...

Bạn đang đọc truyện *Niềm Hạnh Phúc Của Tổng Giám Đốc Hắc Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.